

Liahona

**Pioneerien perintö:
Toivo on ankkurina sieluille, s. 14**

**Kaikkea ei ole menetetty:
Opetuksia profeetta Josephin elämästä, s. 20**

**Näin elämme vanhurskaina
jumalattomassa maailmassa, s. 26**

Valmistaudu menemään temppeleihin, s. 56, 76, 78, 79

*"Jokainen, joka kuulee nämä sanani ja tekee niiden mukaan,
on kuin järkevä mies, joka rakensi talonsa kalliolle.
Alkoi sataa, tulvavesi virtasi ja myrskytuuli pieksi taloa, mutta
se ei sortunut, sillä se oli rakennettu kallioperustalle."*

Matt. 7:24–25

SANOMAT

- 4** **Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Kaikki on parhain päin**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7** **Kotikäyntiopetussanoma: Jeesuksen Kristuksen jumalallisia ominaisuuksia: anteeksiantava ja armelias**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14** **Pioneerit: ankkuri tätä päivää varten**
Vanhin Marcus B. Nash
Opi, miten pioneerihengestä voi tulla ankkurimme tänä päivänä.
- 20** **Mormonin kirjan esiintulo**
Matthew S. Holland
Joseph Smithin tavoin sinunkaan elämäsi ei tarvitse olla täydellistä voidaksesi olla voimallinen väline Jumalan käsissä.
- 26** **Vanhurskautemme tuottaa hyvän sadon**
Vanhin Quentin L. Cook
Kuinka voimme nauttia vanhurskauden tuottamasta hyvästä sadosta perheessämme?
- 34** **Uskonto ja valtionhallinto**
Vanhin Wilford W. Andersen
Myöhempien aikojen pyhillä on velvollisuus olla hyviä kansalaisia, missä tahansa he asuvatkin.

OSASTOT

- 8** **Huhtikuun 2015 konferenssin muistikirja**
- 10** **Mihin me uskomme: Kirkon organisaatio on jumalallinen**
- 12** **Kirkon uutisia**
- 38** **Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80** **Kunnes taas kohdataan: Lampaista ja paimenia**
Presidentti James E. Faust

KANNESSA

Etukansi: kuvitus Dan Burr. Etukannen sisäsivu: valokuva Robbie George/National Geographic Creative. Takakannen sisäsivu: valokuva Richard M. Romney.

- 42 Täynnä elinvoimaa ja energiaa**
Randal A. Wright
Omaksu tämä tapa elämäsi, niin saat paremman terveyden, lisää energiaa ja enemmän innoitusta.
- 46 Voiman tukipylväitä Unkarissa**
McKelle George
Jeesuksen Kristuksen evankeliumi tuo Unkarin nuorille aikuisille toivoa, uskoa ja voimaa.

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Miten laulu jatkuu: "Kun kasvan, käydä saanhan mä kerran --"?

- 48 Jeesus Kristus – meidän Rauhan Ruhtinaamme**
Vanhin Russell M. Nelson
Ainoa todellisen ja kestävän rauhan lähde on Jeesus Kristus.
- 51 Asian ytimeen**
- 52 Oletko valmis saamaan Melkisedekin pappouden?**
Opi lisää pappouden valasta ja liitosta.
- 56 Valmistaudu menemään Herran huoneeseen**
Vanhin Kent F. Richards
Kun hengellinen kypsyytesi lisääntyy, saat halun valmistautua temppeliä varten ja mennä sinne.
- 60 Löydämme keinoon antaa anteeksi**
Bonnie Brown
Kuinka voit antaa anteeksi, kun tuntuu mahdottomalta päästä tuskasta?
- 62 Juliste: Auringon kultaa ympärilles jaa**
- 63 Musiikki elämässäni**
Sabrina de Sousa Teixeira
Uskalsin jakaa lahjani.

- 64 Minä puhuin Jumalalle ystävänä**
Vanhin Juan A. Uceda
Taivaallinen Isä voi olla paras ystäväsi. Rukoile Häntä, niin Hän kuuntelee.
- 66 Annan matka**
Jessica Larsen
Kun Anna saapui Amerikkaan, hän ei tuntenut ketään eikä kukaan puhunut hänen kieltään. Sitten hän muisti äitinsä neuvon rukoilla.
- 70 Taivaallinen Isä vastaa rukouksiini**
George R.
Tiesin, että voisoin auttaa serkkuaani paastoamalla ja rukoilemalla.
- 71 Laulu: "Minua käy sä seuraamaan"**
John Nicholson ja Samuel McBurney
- 72 Pyhät kirjoitukset tutuiksi: Vertaus talenteista**
Jean Bingham
- 74 Meidän sivumme**
- 75 Tempelikortit**
- 76 Mitä me teemme temppelissä?**
Carolyn Colton
- 78 Menen sinne jonakin päivänä**
Mary N.
Olin valmiina menemään temppeliin.
- 79 Erityinen todistaja: Millaista temppelin sisällä on?**
Vanhin Neil L. Andersen

**HEINÄKUU 2015, 67. VUOSIKERTA, NUMERO 7
LIAHONA 12567 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Craig A. Cardon

Neuvojat: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden, Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustajat: Lisa Carolina López

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinkley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Riihikoski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.riihikoski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilaukset:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittilauhintaa: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistetuin kirjoitusmerkein), kiribatn, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puololan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainain, unkarin, urduin, venäjän, vietnamin ja viiron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2015 Vol. 67 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaiideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

“Mormonin kirjan esiintulo”, s. 20:

Henkilökohtaisista heikkouksistaan huolimatta Joseph Smithistä tuli väline Herran käsissä, kun hän pyrki seuraamaan Vapahtajaa.

Meistäkin voi tulla välineitä Herran käsissä, kun pyrimme kehittymään ja tulemaan enemmän Jeesuksen Kristuksen kaltaisiksi.

Mieti rukoillen, mitä tavoitteita voisitte asettaa itsellenne yksilöinä ja yhdessä perheenä.

Voisitte puhua kunkin perheenjäsenen vahvuuksista ja kyvyistä ja keskustella siitä, kuinka voitte käyttää vahvuksianne auttaaksenne toisianne saavuttamaan kunkin tavoitteen.

Puhu siitä, kuinka jokainen teistä voi käyttää omia vahvuksiaan edistääkseen Herran työtä – aivan kuten profeetta Joseph teki.

“Annan matka”, s. 66:

Voit auttaa perhettäsi löytämään ja säilyttämään kertomuksia sukunne historiasta. Voisitte suunnitella isovanhempien haastattelemista, lukea suvun vanhoja päiväkirjamerkintöjä ja muita asiakirjoja tai käydä sivustolla familysearch.org. Kertokaa seuraavassa perheillä tarinoita ja keskustelkaa siitä, millä tavoin esivanhempanne olivat sankareita. Voitte halutessanne lisätä kertomuksia sivustolla familysearch.org olevaan osioon “Memories”.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Anteeksianto, 7, 51, 60

Armo, 7, 20

Hallinto, 34

Hyvinvointi, vauraus, 26

Ilmoitus, 42

Jeesus Kristus, 48

Joseph Smith, 20

Kirkon organisaatio, 10

Koettelemukset, 20, 40,

66, 70

Kotikäyntiopetus, 80

Kotiopetus, 51, 80

Kyvyt, 63, 72

Kääntymys, 39

Mormonin kirja, 20

Myönteisyys, 4

Onnellisuus, 26

Paasto, 70

Pappeus, 52

Perhe, suku, 26, 64, 66

Pioneerit, 4, 14, 66

Pyhät kirjoitukset, 20, 40

Rauha, 26, 40, 48

Rehellisyys, 38

Rukous, 64, 66, 70

Temppeilit, 56, 75, 76,
78, 79

Terveys, 42

Toivo, 14, 46

Työ, 4

Usko, 14, 20, 38, 40, 41,

63, 66, 70

Vankonto, 34

Vanhurskaus, 26

Ykseys, 14

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

KAIKKI ON parhain päin

Kun ajattelen pioneeriperintöämme, mieleeni tulevista asioista kaikkein liikuttavimpia on laulu ”Pelvotta käykää” (*MAP-lauluja*, 17). Ne, jotka tekivät pitkän matkan Suolajärven laaksoon, lauloivat usein tätä laulua eteenpäin kulkiessaan.

Tiedän varsin hyvin, ettei noilla pyhillä kaikki ollut parhain päin. Heitä vaivasivat sairaudet, kuumuus, uupumus, kylmyys, pelko, nälkä, tuska, epäily ja jopa kuolema.

Vaikka heillä oli kaikki syy huutaa ”Kaikki ei ole parhain päin”, he vaalivat asennetta, jota voimme ihailla tänäkin päivänä. He suuntasivat katseensa vaikeuksiensa yli kohti iankaikkisia siunauksia. He olivat kiitollisia omissa olosuhteissaan. Vastakkaisista todisteista huolimatta he lauloivat koko sielunsa pohjasta: ”Kaikki on parhain päin!”

Pioneerien ihailullamme ei ole merkitystä, jos se ei saa meitä pohtimaan omaa osaamme. Mainitsen joitakin heidän ominaisuuksistaan, jotka innoittavat minua, kun pohdin heidän uhrautumistaan ja sitoutumistaan.

Myötätunto

Pioneerit huolehtivat toisistaan yhteiskunnallisesta, taloudellisesta tai poliittisesta taustasta riippumatta. He auttoivat toisiaan silloinkin kun se hidasti heidän omaa etenemistään, aiheutti epä mukavuutta tai vaati henkilökohtaista uhrausta tai raatamista.

Meidän yksipuolisessa ja tavoitekeskeisessä maailmassamme yksittäisen henkilön tai ryhmän päämäärät voivat mennä muista huolehtimisen tai Jumalan valtakunnan

vahvistamisen edelle. Nyky-yhteiskunnassa tiettyjen ideologisten tavoitteiden saavuttamista voidaan pitää oman arvomme mittana.

Tavoitteiden asettaminen ja niiden saavuttaminen voi olla hieno asia. Mutta kun tavoitteiden saavuttaminen ja menestyminen tapahtuu sen kustannuksella, ettei välitetä muista ihmisistä, heitä ei huomioida tai heitä vahingoitetaan, menestyksen hinta voi tulla liian kalliiksi.

Pioneerit huolehtivat muista komppaniaansa kuuluvista, mutta he ajattelivat myös myöhemmin saapuvia ja kylvivät viljaa jäljessään tulevia vankkurikaravaaneja varten.

He tiesivät perheen ja ystävien suoman vahvuuden. Ja koska he olivat riippuvaisia toisistaan, heistä tuli vahvoja. Ystävistä tuli osa perhettä.

Pioneerit ovat hyvänä muistutuksena siitä, miksi meidän täytyy päästä eroon kiusauksesta eristäytyä muista. Sen sijaan meidän tulee ojentaa toisillemme auttava kätemme ja olla myötätuntoisia ja rakastaa toisiamme.

Työ

”Tahdommeko ain turhaan valittaa: raskas on matkamme.”

Tämä säe kuvasi hyvin uupuneita matkalaisia. On vaikea kuvitellakaan, kuinka rankkaa noilla suurenmoisilla sieluilla oli. Käveleminen oli helpoimpia asioita, mitä he joutuivat tekemään. Heidän kaikkien täytyi yhdistää voimansa voidakseen hankkia ruokaa, korjata vankkureita, hoitaa eläimiä, palvella sairaita ja heikkoja, etsiä ja kuljettaa vettä sekä

suojella itseään armottomia luonnonvoimia ja erämaan monia vaaroja vastaan.

Joka aamu herätessään heillä oli selkeä päämäärä ja tavoite, jonka kaikki ymmärsivät: palvella Jumalaa ja lähimmäisiään ja päästä Suolajärven laaksoon. Tuo päämäärä ja tavoite oli selkeänä heidän mielessään joka päivä; he tiesivät, mitä heidän täytyi tehdä, ja että joka päivä heidän etenemisellään oli merkitystä.

Meidän aikanamme – kun valtaosa siitä, mitä haluamme, on helposti saatavilla – on houkuttelevaa kääntyä sivuun tai luovuttaa aina kun kulkemamme tie näyttää vähän kuopaiselta tai edessämme oleva ylämäki näyttää liian jyrkältä. Tällaisina hetkinä voi olla innoittavaa ajatella niitä miehiä, naisia ja lapsia, jotka eivät antaneet sairauksien, vastoinkäymisten, tuskien eivätkä edes kuoleman estää heitä kulkemasta valitsemaansa polkua.

Pioneerit oppivat, että vaikeiden asioiden tekeminen voimisti ja vahvisti ruumista, mieltä ja henkeä, edisti ymmärrystä heidän jumalallisesta luonteestaan ja lisäsi heidän myötätuntoaan toisiaan kohtaan. Tämä vahvisti heidän sieluaan, ja se oli siunauksena heille kauan sen jälkeen kun matka tasankojen ja vuorien yli oli päättynyt.

Myönteisyys

Pioneerit lauloivat kolmantena opetuksenaan: ”Riemuiten voittohon.”

Omana aikanamme on todella ironista, että vaikka meitä on siunattu niin suuresti, voimme silti olla kovin onnettomia. Vaurauden ja tekniikan aikaansaamat ihmeet vyöryvät päällemme tuoden elämäämme turvallisuutta, viihdettä, välitöntä tyydytystä ja mukavuutta. Ja silti kaikkialla ympärillämme näemme kovin paljon onnettomia.

Suuria uhrauksia tehneet pioneerit kärsivät puutetta ja kaipasivat edes alkeellisimpia elämän välttämättömyyksiä selviytyäkseen hengissä. He ymmärsivät, ettei onnellisuus ole seurausta hyvästä tuurista tai tule sattumalta. Eikä se taatusti tule kaikkien toiveidemme toteutumisesta. Onnellisuus ei tule ulkoisista olosuhteista. Se tulee sisältäpäin – riippumatta siitä, mitä ympärillämme tapahtuu.

Pioneerit tiesivät sen, ja siinä hengessä he löysivät onnen kaikenlaisissa olosuhteissa ja jokaisessa koettelemuksessa – sellaisissakin koettelemuksissa, jotka kaihersivat heidän sielunsa syvyyksiä.

Koettelemukset

Joskus muistelemme pioneerien kärsimyksiä ja sanomme helpottuneina: ”Onneksi minä en elänyt sellaisena aikana.” Mietin vain, olisivatko nuo rohkeat pioneerit – jos olisivat nähneet meidät tänä aikana – sanoneet samalla tavalla.

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Jos haluat, voit aloittaa laulamalla laulun ”Pelvotta käykää” (*MAP-lauluja*, 17) yhdessä niiden kanssa, joiden luona käyt. Voit kertoa jonkin omasi tai tuttavasi kokemuksen myötätunnon, työnteen tai myönteisyyden periaatteen toteuttamisesta käytännössä. Jos tunnet siihen innoitusta, voit todistaa siunauksista, joita näiden periaatteiden mukainen elämä tuo mukanaan, ja luvata niille, joiden luona käyt, että he voivat saada samanlaisia siunauksia.

Vaikka ajat ja olosuhteet ovat muuttuneet, periaatteet, jotka liittyvät koettelemusten kohtaamiseen ja sovussa elämiseen rakastavassa ja kukoistavassa Jumalan yhteisössä, eivät ole muuttuneet.

Voimme oppia pioneereilta, että meidän täytyy uskoa ja luottaa Jumalaan. Voimme oppia olemaan myötätuntoisia muita kohtaan. Voimme oppia, että työnteko ja ahkeruus ovat meille siunauksena paitsi ajallisesti myös hengellisesti. Voimme oppia, että onni on saavutettavissamme siitä riippumatta, millaiset olosuhteemme ovat.

NUORILLE

Aikakirjan pitämistä

Presidentti Uchtdorf vertaa omaa aikaamme pioneerien aikaan. Vaikka et ehkä olekaan ylittänyt tasankoja, olet enemmän pioneerien kaltainen kuin uskotkaan! Sinäkin voit osoittaa myötätuntoa, tehdä lujasti töitä ja olla myönteinen. Ja aivan kuten tiedämme pioneerien pitämistä aikakirjoista heidän osoittaneen näitä ominaisuuksia, sinunkin jälkeläisesi voivat oppia tuntemaan sinut päiväkirjasi välityksellä.

Käytä muutama minuutti kirjoittaaksesi jotakin itsestäsi omaan päiväkirjaasi. Voit kirjoittaa hengellisistä asioista kuten siitä, kuinka olet saanut todistuksesi tai voittanut haasteita taivaallisen Isän avulla. Voit myös auttaa lastenlastesi lastenlapsia (jotka saattavat lukea päiväkirjaasi jonakin päivänä!) tietämään, millaista sinun päivittäinen elämäsi oli. Mitä projekteja sinulla on koulussa? Miltä huoneesi näyttää? Mikä on rakkain muistosi perheestäsi?

Kun alat kirjoittaa vähän joka päivä, et pelkästään näe selvemmin, kuinka taivaallinen Isä auttaa sinua jokapäiväisessä elämässäsi, kuten Hän ohjasi pioneereja, vaan jätät myös perinnön tuleville jälkeläisillesi.

Paras tapa, millä voimme kunnioittaa pioneereja ja osoittaa heille kiitollisuutemme, on omaksua omaan elämäämme uskollisuus Jumalan käskyille, myötätunto ja rakkaus lähimmäisiämme kohtaan sekä sellainen ahkeruus, myönteisyys ja ilo, jota pioneerit osoittivat niin hyvin omassa elämässään.

Niin tehdessämme voimme kurottaa vuosikymmenten taakse, ottaa noita jaloja pioneereja kädestä ja lisätä oman äänemme heidän ääntensä kuuroon ja laulaa yhdessä: ”Kaikki on parhain päin!” ■

LAPSILLE

Seuratkaamme pioneerien esimerkkiä

Presidentti Uchtdorf kertoo joistakin tavoista, joilla pioneerit osoittivat rakastavansa taivaallista Isää. Sinä voit noudattaa heidän esimerkkiään. Tässä on muutamia ajatuksia, joilla pääset alkuun:

MYÖTÄTUNTO

- Kirjoita ystävällinen viesti jollekulle, joka on surullinen, tai valmista hänelle jotakin herkullista.
- Auta luokkatoveriasi läksyissä.

TYÖ

- Aseta jokin tavoite. Tee tässä kuussa joka päivä jotakin sellaista, mikä auttaa sinua saavuttamaan tuon tavoitteesi.
- Auta vanhempiasi ruoanlaitossa.

MYÖNTEISYYS

- Tee luettelo kymmenestä sellaisesta asiasta elämässäsi, jotka tekevät sinut onnelliseksi.
- Hymyile jokaiselle näkemällesi ihmiselle.

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun tulisi kertoa siitä muille. Kuinka Vapahtajan elämän ja tehtävien ymmärtäminen lisää uskoasi Häneen ja on siunauksena niille, joista huolehdit kotikäyntioppettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Jeesuksen Kristuksen jumalallisia ominaisuuksia: anteeksi-antava ja armelias

Tämä on osa kotikäyntioppettajien sarjaa, jossa käsitellään Vapahtajan jumalallisia ominaisuuksia.

Sen ymmärtäminen, että Jeesus Kristus on meitä kohtaan anteeksi-antava ja armelias, voi auttaa meitä antamaan anteeksi muille ja osoittamaan heitä kohtaan armeliaisuutta. ”Jeesus Kristus on meidän esikuvamme”, presidentti Thomas S. Monson on sanonut. ”Hänen elämänsä oli rakkauden perintö. Sairaantunut Hän paransi, sorretut Hän kohotti, syntiset Hän pelasti. Lopulta vihainen väkijoukko riisti Hänen henkensä. Ja silti Golgatan kukkulalta kaikuivat sanat: ’Isä, anna heille anteeksi. He eivät tiedä, mitä tekevät.’ Se oli myötätunnon ja rakkauden kruunaava ilmaus kuolevaisuudessa.”¹

Jos me annamme toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, myös taivaallinen Isämme antaa meille anteeksi. Jeesus pyytää meitä olemaan ”valmiit armahtamaan, niin kuin teidän Isännekin armahtaa” (Luuk.

Mieti tätä

Kuinka anteeksianto hyödyttää sitä, joka antaa anteeksi?

6:36). ”Meidän syntiemme anteeksi saamiseen sisältyy ehtoja”, presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut. ”Meidän täytyy tehdä parannus – –. Emmekö me kaikki ole joskus lähestyneet armonistuinta nöyränä ja anoneet armoa? Emmekö me ole toivoneet armoa koko sielumme voimalla – että saisimme anteeksi tekemämme virheet ja synnit, joihin olemme syyllistyneet? – – Antakaa Kristuksen sovituksen muuttaa sydämenne ja parantaa se. Rakastakaa toisianne. Antakaa anteeksi toisillenne.”²

Muita pyhiin kirjoitusten kohtia

Matt. 6:14–15; Luuk. 6:36–37; Alma 34:14–16

VIITTEET

1. Thomas S. Monson, ”Rakkaus – evankeliumin ydin”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 91.
2. Dieter F. Uchtdorf, ”Armeliaat saavat armon”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 70, 75, 77.
3. Jeffrey R. Holland, ”Valtakunnan rauha”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 80.

Usko, perhe, auttaminen

Pyhistä kirjoituksista poimittua

”Meidän tulee antaa anteeksi, samoin kuin meille annetaan anteeksi”, vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut.³ Kertomus tuhlaajapojasta näyttää meille kummankin puolen anteeksiannosta: yhdelle pojalle annetaan anteeksi ja toisella pojista on vaikeuksia antaa anteeksi.

Nuorempi pojista otti perintönsä, tuhlassi sen nopeasti ja nälänhädän tullessa teki töitä sikojen ruokkijana. Pyhissä kirjoituksissa sanotaan, että kun ”poika meni itseensä”, hän palasi kotiinsa ja sanoi isälleen, ettei hän ollut kelvollinen olemaan tämän poika. Mutta hänen isänsä antoi hänelle anteeksi ja teurasti syöttövasikan juhlaa varten. Vanhempi poika palasi työstä pelloilta ja vihastui. Hän muistutti isälleen, että oli palvellut tätä monta vuotta eikä ollut koskaan jättänyt käskyjä täyttämättä, ja silti ”et ole koskaan antanut minulle edes vuohipahaista juhliakseni ystäväni kanssa”. Isä vastasi: ”Poikani, sinä olet aina minun luonani, ja kaikki, mikä on minun, on sinun. Mutta olihan nyt täysi syy iloita ja riemuja. Sinun veljesi oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa mutta on nyt löytynyt.” (Ks. Luuk. 15:11–32.)

HUHTIKUUN 2015 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi huhtikuun 2015 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden konferenssin muistikirjoja) apuna tutkiessasi ja soveltaessasi käytäntöön elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden viimeaikaisia opetuksia.

PROFEETALLINEN LUPAUS

Korvaamattomat temppelin siunaukset

”Kun menemme temppeliin, kun muistamme siellä solmimamme liitot, me pystymme paremmin voittamaan [kiusauksemme] ja kestämaan koettelemuksemme. Temppelissä voimme löytää rauhaa.

Temppelin siunaukset ovat korvaamattomia. Yksi siunaus, josta olen kiitollinen elämäni jokaisena päivänä, on se, jonka rakas vaimoni Frances ja minä saimme, kun polvistuimme pyhän alttarin ääreen ja teimme liittoja, jotka sitovat meidät yhteen koko iankaikkisuudeksi.

Mikään siunaus ei ole minulle kallisarvoisempi kuin se rauha ja lohtu, jota saan tiedosta, joka minulla on, että hän ja minä voimme jälleen olla yhdessä.

Siunatkoon meidän taivaallinen Isämme meitä niin että meillä voi olla temppelipalvelun henki, että voimme olla kuuliaisimpia Hänen käskyilleen ja että voimme tarkasti seurata Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen askelia.”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Temppelin siunauksia”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 93.

OPILLINEN KOHOKOHTA

Uskonnonvapauden kulmakivet

”Kulkiessamme hengellisen vapauden polulla näinä viimeisinä aikoina meidän on ymmärrettävä, että tahdonvapautemme uskollinen käyttäminen on riippuvainen siitä, että meillä on uskonnonvapaus. – –

Uskonnonvapaudessa on neljä kulmakiveä, joihin meidän myöhempien aikojen pyhien tulee turvautua ja joita meidän tulee varjella.

Ensimmäisenä on vapaus uskoa. Kukaan ei saisi joutua yksittäisten henkilöiden tai myöskään hallintoelinten arvostelun, vainon tai hyökkäyksen kohteeksi sen perusteella, millainen käsitys hänellä on Jumalasta. – –

Toisena – – on vapaus kertoa uskostamme ja uskonkäsityksistämme muille ihmisille. – –

Kolmas – – on vapaus muodostaa uskonnollinen yhteisö – kirkko – ja palvella Jumalaa rauhassa yhdessä toisten kanssa. – –

Neljäs – – on vapaus elää uskontomme mukaan – uskonnon vapaa harjoittaminen paitsi kotona ja kirkossa myös julkisilla paikoilla.”

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, ”Tahdonvapauden säilyttäminen ja uskonnonvapauden suojeleminen”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 112.

”PERHE – JULISTUS MAAILMALLE”

”Julistuksessa opetetaan kolmea periaatetta, jotka mielestäni erityisesti tarvitsevat vankkumattomia puolustajia. – –

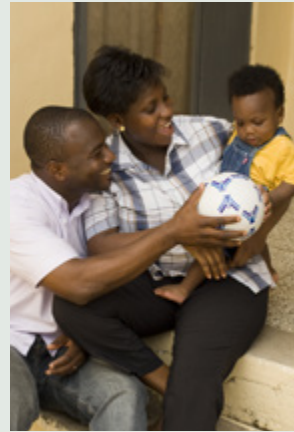
Auttakaamme Jumalan valtakunnan rakentamisessa nousemalla rohkeasti puolustamaan avioliittoa, vanhemmuutta ja kotia. Herra tarvitsee meitä urheiksi, lujiksi ja järkkymättömiksi sotureikseen, jotka puolustavat Hänen suunnitelmaansa ja opettavat tuleville sukupolville Hänen totuuksiaan.”

Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisten ylijohtaja, ”Perhejulistuksen puolustajia”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 15–16.

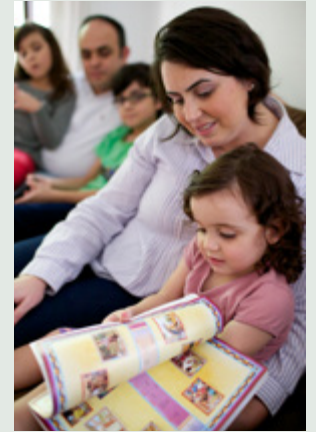
Lisää puheita avioliitosta ja perheestä yleisessä naisten kokouksessa huhtikuun 2015 konferenssissa: Cheryl A. Esplin, ”Täyttäkäämme kotimme valolla ja totuudella”, s. 8, ja Carole M. Stephens, ”Jumalan perhe”, s. 11.

1. Miehen ja naisen välinen avioliitto.

2. Äidin ja isän tehtävät.

3. Kodin pyhyys.

HIENOJA KERTOMUKSIA KONFERENSISTA

Mikä kiinnittääkään huomiomme paremmin kuin hieno kertomus? Seuraavassa on kolme niistä monista kertomuksista, joita kerrottiin konferenssissa:

- Mikä kylväjävtauksen maaperistä sinä olet? Kuinka sen käsittäminen voi muuttaa elämäsi? – Ks. Dallin H. Oaks, ”Vertaus kylväjästä”, s. 32.
- Mitkä koskettavat kokemukset auttoivat erästä nuorta äitiä palaamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin piiriin? – Ks. Rosemary M. Wixom, ”Paluu uskoon”, s. 93.
- Kuinka dramaattinen kertomus kahdesta veljeksestä, jotka jäivät loukkuun jyrkän kanjoninseinämän kohdalle, kasvattaa ymmärrystämme Jeesuksen Kristuksen sovituksesta? – Ks. Jeffrey R. Holland, ”Siin yhtyy totuus, rakkaus”, s. 104.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssipuheita osoitteessa conference.lds.org.

KIRKON ORGANISAATIO ON JUMALALLINEN

Uudet kirkon jäsenet kuulevat usein ilmauksia, joita he eivät ole kuulleet koskaan aiemmin: pappeuden avaimet, tehtävään erottaminen, kätten päällepaneminen, kasheet kuolleiden puolesta, toimintailta, Apuyhdistys ja niin edelleen. Ja he kuulevat tuttuja sanoja, joita käytetään erilaisessa yhteydessä: diakoni, patriarkka, piispa, neuvonantajat, sakramentti, tehtävään kutsuminen, tehtävästä vapauttaminen, todistus, toimitus ja monia muita.

Jos huomaat olevasi tässä tilanteessa, älä huolestu. Mitä enemmän käyt kirkossa, tutkit pyhiä kirjoituksia ja

PERUSTUKSENA APOSTOLIT JA PROFEETAT

”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.

Te olette kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus.”

Ef. 2:19–20

opetusaineistoa sekä vietät aikaa kirkon jäsenten kanssa, sitä paremmin opit ymmärtämään näitä ilmauksia. Siihen asti voit yhtään epäröimättä kysyä seurakuntasi jäseniltä; he selittävät sinulle mielellään asioita, joita et ymmärrä.

Tällaiset termit ovat tärkeitä, koska ne kuvaavat kirkon oppia, menettelytapoja, käytäntöjä sekä organisaatiota, jotka juontavat juurensa pyhistä kirjoituksista ja meidän aikamme profeettojen saamista ilmoituksista. Vapahtaja johtaa kirkkoaan tänä päivänä ilmoittamalla tahtonsa ensimmäiselle presidenttikunnalle (kirkon presidentti ja hänen kaksi neuvonantajaansa) ja kahdentoista apostolin koorumille. Kirkko tänä päivänä on organisoitu pääasiallisesti samalla tavalla kuin Herra järjesti sen ollessaan maan päällä (ks. UK 6). Raamatullisten aikojen tapaan meilläkin on profeettoja,

apostoleja, seitsenkymmeniä, lähetysaarnaajia, jotka kulkevat pareittain, sekä piispoja ja muita paikallisia johtohenkilöitä.

Kaikki kirkossa palvelevat ovat vapaaehtoisia. Heidät kutsutaan tehtäviinsä (palvelemaan eri tehtävissä) heidän johtohenkilöidensä saaman innoituksen mukaan. Aikanaan sinullekin annetaan tehtävä – vastuu ja mahdollisuus palvella. Kun otat tehtäväsi auliisti vastaan ja täytät sen parhaan kykysi mukaan, Herra siunaa ponnistelujasi Hänen lastensa palvelemiseksi. Taustastasi riippumatta sinulla on annettavanasi arvokkaita hengellisiä lahjoja. Kirkon jäsenenä olet osa ”Kristuksen ruumista” (ks. 1. Kor. 12). Sinun osallistumisesi on tärkeää kirkon toiminnalle. ■

Saadaksesi lisätietoja ks. Moroni 6; OL 20 ja ”Kirkon organisaatio” sivustolla lds.org/topics.

Seurakuntasi johtohenkilöt palvelevat johtokunnassa (johtaja ja kaksi neuvonantajaa):

Piispa ja hänen kaksi neuvonantajansa muodostavat piispakunnan, joka johtaa seurakuntaa.

Apuyhdistyksen johtokunta palvelee seurakunnan naisia ja auttaa vahvistamaan heidän perheitään.

Vanhinten koorumin johtokunta ja ylioppilain ryhmän johtohenkilöt palvelevat seurakunnan miehiä ja auttavat vahvistamaan heidän perheitään.

Alkeisyhdistyksen johtokunta palvelee lapsia, ja Nuorten Miesten ja Nuorten Naisten johtokunnat palvelevat 12–18-vuotiaita nuoria.

Pyhäkoulun johtokunta valvoo pyhäkoululuokkia ja auttaa kehittämään evankeliumin oppimista ja opetusta seurakunnassa.

KIRKON UUTISIA

Sivustolla news.lds.org on lisää kirkon uutisia ja tietoa tapahtumista.

LDS Charities -järjestö palvellut 30 vuotta

Lähimmäistemme palvelemisen periaate ei ole uusi. Jokaisena taloudenhoitokautena kirkko on omistautunut auttamaan köyhiä ja tarvitsevia.

Kolmekymmentä vuotta sitten, 27. tammikuuta 1985, pidettiin erityyppinen paasto, joka kuvaa tuota omistautumista. Kirkon jäsenet lahjoittivat 6 miljoonaa Yhdysvaltain dollaria Etiopian nälänhädän uhrien auttamiseksi. Näin sai alkunsa nykyinen LDS Charities -järjestö. Saman vuoden marraskuussa pidetyssä paastossa kerättiin 5 miljoonaa dollaria lisää ruoka-apua varten. Nuo kaksi paastoa nopeuttivat suuresti työtä meidän aikanamme.

Sittemmin 30 vuoden aikana niiden paastojen jälkeen kirkko on antanut kärsiville ihmisille apua 1,2 miljardilla dollarilla. Siihen on sisällynyt ruokaa,

suojaa, lääkintatarvikkeita, vaatteita ja avustustarvikkeita. Sen lisäksi LDS Charities -järjestö on antanut pitkäaikaista apua hankkeilla, joiden avulla tarjotaan pyörätuoleja, rokotuksia, puhdasta vettä, ruokaa perheille, näönhuoltoa sekä äitien ja vastasyntyneiden hoitoa. Jotta lahjoitukset käytettäisiin parhaiten hyödyksi, kirkko tekee yhteistyötä muiden hyvämaineisten humanitaaristen järjestöjen kanssa.

Presidentti Thomas S. Monson on usein opettanut, että meidän kirkon jäsenten vastuuna on auttaa nälkäisiä, kodittomia ja sorrettuja. Kirkon jäsenet ovat vastanneet haasteeseen. Kaikessa hiljaisuudessa, vailla julkista kiitosta, he ovat vähin äänin lahjoittaneet miljoonia tunteja palvelua ja satoja miljoonia dollareita. Sen lisäksi, että jäsenet ovat lahjoituslipukkeilla

antaneet varoja humanitaarisen avun rahastoon, he ovat antaneet rahaa MAP-filantropiaan, palvelleet lähetystyössä, olleet hyviä ystäviä ja naapureita, osallistuneet vapaaehtoistyöhön huoltotyötiloissa tai paikkakunnillaan ja antaneet ajastaan ja rakkaudestaan sadoille tuhansille luotettaville paikallisjärjestöille.

Niin tehdessään he alkavat toteuttaa sitä, mitä Vapahtaja opetti köyhistä ja tarvitsevista huolehtimisesta:

”Minun oli nälkä, ja te annoitte minulle ruokaa. Minun oli jano, ja te annoitte minulle juotavaa. Minä olin koditon, ja te otitte minut luoksenne. – –

Kaikien, minkä te olette tehneet yhdelle näistä vähäisimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle.” (Matt. 25:35, 40.) ■

Temppeleissä voidaan viettää perheen yhteistä aikaa

Jotta perheet voisivat käydä temppeleissä yhdessä, kastehuoneessa on nykyään viikoittain varattu erityinen aika, jolloin perheet voivat varata ajan sijaiskasteille joutumatta odottamaan pitkään. Soita paikalliseen temppeliisi, kysy aikataulusta ja sovi temppeleissä käynnin ajankohdasta. ■

Apua perheille

Nykyään on saatavana perheillan oppiaiheita, jotka auttavat vanhempia opettamaan lapsilleen, kuinka tulee suhtautua pornografiaan.

Näitä oppiaiheita, jotka ovat saatavana sivustolla overcomingpornography.org/resources, ovat "My body is from God" [Sain kehoni Jumalalta], "The Spirit can help me choose good media" [Henki voi auttaa minua valitsemaan hyvää tiedotusvälineiden tarjontaa], "What should I do if I see pornography?" [Mitä minun pitää tehdä, jos näen pornografiaa?], "The Savior desires to forgive and heal the wounds of pornography" [Vapahtaja haluaa antaa anteeksi ja parantaa pornografian aiheuttamat vauriot] ja "Sexual intimacy is sacred and beautiful" [Sukupuolinen läheisyys on pyhää ja kaunista].

Tämä aineisto antaa keskustelun-aiheita, eikä oppiaiheita tarvitse opettaa tietyssä järjestyksessä. ■

Sivuston lds.org toimintoja on paranneltu

Sen lisäksi, että sivustolla lds.org on uusi valkoinen tausta ja siniset valikot, aiemmin tänä vuonna on otettu käyttöön paranneltuja toimintoja.

Kielen valitsimen tilalla on maan ja kielen valitsin, minkä johdosta jäsenten on helpompi löytää paikallista aineistoa omilta maakohtaisilta sivuiltaan.

Maakohtaisilla sivuilla on nykyään samat sivustolla liikkumisen valikot kuin sivustolla lds.org: Pyhät kirjoitukset, Opetukset, Lähdeaineistot ja Uutisia. Se antaa jäsenille mahdollisuuden päästä käsiksi paikalliseen aineistoon ja kirkon lähdeaineistoon ilman, että heidän täytyy tietoa etsiessään avata lds.org-sivusto ja valita paikallisen aineiston ja lds.org-sivustolla olevan aineiston välillä. ■

Perheillan virstanpylväitä

Vuonna 2015 perheillan historiassa juhlietaan kahta merkittävää tapausta.

Sata vuotta sitten presidentti Joseph F. Smith (1838–1918) ja hänen neuvonantajansa kehottivat kirkon jäseniä varaamaan illan, jolloin perheenjäsenet voivat kehittyä ja oppia yhdessä. He lupasivat, että perheissä, joissa niin toimittaisiin, rakkaus kodissa ja kuuliaisuus vanhempia kohtaan lisääntyisivät. Perheillan käsite ei ollut aivan uusi, mutta tämä kirkon presidenttikunnalta 27. huhtikuuta 1915 tullut kannustus auttoi levittämään käytäntöä laajemmalle.

Viisikymmentä vuotta sitten presidentti David O. McKay (1873–1970) korosti entisestään perheillan merkitystä. Tammi-kuussa 1965 hänen johdollaan julkaistiin ensimmäinen perheiltaopas, joka sisälsi viikoittaisia kotona opetettavia oppiaiheita. Vuonna 1970 ehdotettiin, että perheiltä vietetään maanantaisin.

Nykyään, sata vuotta perheillojen aloittamisen jälkeen ja viisikymmentä vuotta sen jälkeen, kun niiden merkitystä tähdennettiin uudelleen, perheiltä on edelleen tärkeä osa kirkon jäsenten elämää. ■

Vanhin
Marcus B. Nash
seitsemänkymmenen koorumista

Pioneerit

ANKKURI TÄTÄ PÄIVÄÄ VARTEN

Muistakaa pioneereja, heidän kertomuksiaan ja sitä Jumalan vahvistavaa, pelastavaa ja vapauttavaa voimaa, jota he saivat uskonsa ja toivonsa ansiosta.

Isaac Bartlett Nash
(valokuva yllä ja maalaus oikealla), jonka liikkeelle panevana voimana oli hänen uskonsa Jumalaan, jätti kotiseutunsa Walesissa, purjehti yli Atlantin valtameren, ylitti tasangot ja liittyi pyhiin Salt Lake Cityssä.

Vuonna 1832 Weltha Bradford Hatch – vaimoni Shelleyyn esiäiti – ja tämän aviomies Ira asuivat lähellä Senecajärveä sijaitsevassa pikkuruisessa Farmersvillen kaupungissa New Yorkin osavaltiossa Yhdysvalloissa. Kun lähetyssaarnaajat Oliver Cowdery ja Parley P. Pratt tulivat Hatchien kotiin, Weltha osti Mormonin kirjan ja luki sen saman tien. Vakuuttuneena sen totuudellisuudesta hän pyysi päästä kasteelle.

Hänen aviomiehensä kuitenkin varoitti häntä ja kehotti odottamaan lisääntyvien vainojen ja tulossa olevan vauvan vuoksi. Pian synnytyksen jälkeen Weltha kastettiin – kun joen jäähän oli ensin hakattu avanto, jossa toimitus suoritettiin!¹

Ira piti evankeliumin sanomaa kiehtovana. Hän halusi tietää enemmän ja sai myös innoitusta antaa rahaa Kirtlandin tempppelin rakentamiseen. Niinpä hän ja Weltha lähtivät hevosvaunuilla Kirtlandiin Ohion osavaltioon tavatakseen profeetta Joseph Smithin. Kun he saapuivat sinne, heille kerrottiin, että he löytäisivät profeetan läheisestä metsiköstä, jossa hän oli hakkaamassa puita miesjoukon kanssa.

Kun he saapuivat metsikköön, yksi miehistä iski kirveensä puuhun, harppoi heidän luokseen ja sanoi: ”Veli Hatch, olen odottanut sinua kolme päivää; tuomasi rahat käytetään tempppelin puhujakorokkeen rakentamiseen.”

Tämä mies oli Joseph Smith. Lienee selvää, että Ira kastettiin, ja hän ja Weltha palasivat kotiinsa, keräsivät omaisuutensa ja liittyivät Kirtlandin pyhien joukkoon.²

Yksi minun esivanhemmistani, Isaac Bartlett Nash, liittyi kirkkoon Walesissa ja ylitti Atlantin ja tasangot ennen kuin liittyi pyhiin Salt Lake Cityssä. Saavuttuaan sinne hän kuuli yhden kirkon johtavista vanhimista tuomitsevan tupakan käytön seuraavien sanojen: ”Tässä kokouksessa on vanhimpia, joilla on tupakkamalli suussaan, vaikka sikaakaan ei suostuisi jauhamaan moista inhottavaa ainetta.” Isaac, joka pureskeli mälliä, otti sen pois suustaan, tiputti maahan ja sanoi sille: ”Pysykin siinä, kunnes tulen hakemaan sinut.” Hän ei koskaan tehnyt sitä.³

Mikä sai Welthan haluamaan tulla kasteetuksi jäätyneessä joessa sen sijaan että olisi odottanut kesään asti? Mikä sai Iran matkustamaan New Yorkista Ohioon ja antamaan sitten rahaa tempppelin rakentamiseen kirkolle, jonka jäsen hän ei vielä edes ollut? Mikä sai aikaan sen, että Isaac jätti kotimaansa, purjehti Atlantin valtameren yli, ylitti tasangot ja lisäsi sitten purutupakan luetteloon luopumistaan asioista?

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) on huomauttanut: ”Voima, joka sai evankeliumin vastaanottaneet esivanhemmamme liikkeelle, oli usko Jumalaan. Se oli sama voima, joka mahdollisti israelilaisten

Weltha Bradford Hatch oli vakuuttunut Mormonin kirjan totuudellisuudesta ja pyysi päästä kasteelle jäisessä joessa sen sijaan, että olisi odottanut kesään asti.

lähdön Egyptistä, matkan läpi Punaisenmeren, pitkän matkan erämaassa sekä Israelin perustamisen luvattuun maahan.”⁴

Usko on sekä toiminnan että voiman periaate.⁵ Se ”ei ole täydellistä tietoa jostakin” (Alma 32:21). Sen sijaan se on Hengen tuomaa toivon todellisuutta (ks. Hepr. 11:1), joka saa meidät toimimaan (ks. Jaak. 2:17–26; 2. Nefi 25:23; Alma 34:15–17), seuraamaan Vapahtajaa ja pitämään kaikki Hänen käsikynsä silloinkin, kun meillä on koettelemuksia ja meidän on tehtävä uhrauksia (ks. Et. 12:4–6).⁶ Yhtä varmasti kuin aurinko nousee aamulla, usko tuo toivoa – että odotettavissa on hyviä asioita (ks. Moroni 7:40–42) – ja tuo Herran voiman avuksemme.⁷

Jos usko oli voima, joka sai pioneeriesivanhempamme liikkeelle, tuon uskon aikaansaama toivo oli heidän elämänsä ankkuri. Moroni kirjoitti:

”Uskon voimalla kaikki toteutuu – sen tähden jokainen, joka uskoo Jumalaan, voi varmasti toivoa parempaa maailmaa, aivan niin, sijaa Jumalan oikealla puolella, mikä toivo tulee uskosta, on ihmisten sieluille ankkurina, joka tekee heistä varmoja ja lujia

saaden heidät alati tekemään runsaasti hyviä tekoja ja johdattaa heitä kirkastamaan Jumalaa” (Et. 12:3–4).

Pioneerien raudanluja usko Kristukseen sai heidät toimimaan sen toivon varassa, että odotettavissa oli jotakin parempaa – ei vain heitä itseään vaan myös heidän jälkipolviaan varten. Tämän toivon ansiosta he olivat varmoja ja lujia, ja he halusivat tehdä kaiken Jumalan kunniaksi, olipa heillä millaisia vaikeuksia hyvänsä. Ne, jotka olivat vankkumattoman uskollisia, saivat kokea Jumalan voiman ihmeellisillä tavoilla.

Kuinka noista pioneereista voi tulla meidän ankkurimme tänä päivänä? Esitän kolme ehdotusta.

Muistakaa pioneereja

Muistakaa pioneereja, heidän kertomuksiaan ja sitä Jumalan vahvistavaa, pelastavaa ja vapauttavaa voimaa, jota he saivat uskonsa ja toivonsa ansiosta. Meidän pioneerivanhempamme auttavat meitä tietämään, keitä me olemme liittokansana, ja vakuuttavat meille, että Jumalamme – jonka kanssa olemme tehneet liiton ja joka ”ei muutu” (Mormon 9:19)

– siunaa meitä vaikeuksissamme ja koettelemuksissamme samoin kuin Hän siunasi pioneerivanhempiamme.

Alma opetti, että Jumala ”täyttää kaikki lupauksensa, jotka hän [meille] antaa, sillä hän on täyttänyt lupauksensa, jotka hän on antanut meidän isillemme” (Alma 37:17). Kun tiedämme tämän, saamme pioneereilta innoitusta toimia samalla tavoin uskon voimalla ja pitää toivo ankkurina elämässämme.

Tämä on ankkuri, jota kaipaamme moraalisesti, hengellisesti ja maallisesti kuohuvassa maailmassamme: elävä, toimintaan saava usko Kristukseen, ja toivo, joka ankkuroi meidät kulkemaan Hänen teitään.

Kertomus Willien ja Martinin käsikirjekomppanioista on tullut varhaisten pioneerien uskon ja toivon vertauskuvaksi. On ihme, että vain noin 200 ihmistä noin 1 000 jäsenen komppaniasta kuoli.⁸ Heidän pelastajiansa uskon ja toivon täyttämät ponnistelut, joissa saatiin jumalallista apua, pelastivat nuo käsikirjekomppaniat.⁹

Lähdettyään Suolajärven laaksosta pelastajat joutuivat samojen varhaisten, ankarien ja armottomien talvimyrskyjen kouriin, jotka olivat saartaneet käsikirjekomppaniat. Luonnonvoimien raivotessa jotkut pelastajista horjuivat uskossaan, menettivät toivonsa ja kääntyivät takaisin.

Sitä vastoin Reddick Allred pysyi vankkumattomana pelastajien pystyttämässä huoltoleirissä kolmen viikon ajan ankarassa talvisäässä. Kun eräs toinen pelastaja yritti saada veli Allredia lähtemään kanssaan kotiin päin, Reddick kieltäytyi:

”Kieltäydyin hänen ehdotuksestaan ja – neuvoin häntä jäämään, sillä komppanian ihmisten elämä riippui meistä”, hän kirjoitti päiväkirjassaan. ”Sitten hän – sanoi, että koska olin huoltoleirin johtaja, he luottaisivat siihen, että minä kysyisin Herralta, mitä

meidän tuli tehdä. Vastustelin, sillä [Herra] oli jo sanonut, mitä [meidän tulee] tehdä.”¹⁰

Tällainen horjumaton usko koettelemuksissa saa aikaan peräänantamattomia miehiä ja naisia. Se antaa myös varmaa, vakaata ohjausta mahdollisesti eksyttävien myrskyjen raivotessa. Yksi tällaisen uskon hedelmistä on, että ne, joilla sitä on, pystyvät hoivaamaan, pelastamaan ja siunaamaan muita. Kuvitelkaa sitä lämmintä tunnetta, jota Reddick Allred tunsu nähdessään käsikirjekomppanian tulevan leiriinsä. Kuvitelkaa sitä iloa, jota komppanian väki koki nähdessään hänet!

Muistakaa heidän ykseytensä

Muistakaa, että pioneerit olivat yleisesti ottaen yhtä. Historioitsijat ovat panneet merkille, että myöhempien aikojen pyhien siirtyminen länteen poikkesi muista Amerikan länteen suuntautuneista muuttoliikkeistä.

”Ne olivat kirjaimellisesti matkalla olevia kyläkuntia, joissa vallitsi sellainen vakaus, solidaarisuus ja kuri, joka oli ennenkuulumatonta muiden länteen matkanneiden parissa. – –

Vain harvat Kalifornian tai Oregonin siirtolaiset soivat ajatustakaan jäljessään tuleville ihmisille. – – Näin ei ollut mormonien laita. Ensimmäinen asia, jonka pioneerikomppania teki, oli panna merkille, missä oli hyviä leirintäpaikkoja, puuta, vettä ja ruohoa, sekä suorittaa välimatkojen mittauksia ja asettaa mailipylyväitä. He ja seuraavat komppaniat tekivät kaikkensa rakentaakseen siltoja ja madaltaakseen jyrkkäreunaisia joenylityspaikkoja. He valmistivat lauttoja ja losseja ja jättivät ne myöhempien komppanioiden käyttöön.”¹¹

Syynä tähän erilaisuuteen on se, että kirkon jäsenet tulivat rakentamaan Siionia. Käytännöllisesti katsoen Siion tarkoittaa sitä, että jokainen pitää veljeään itsensä veroisena ja osoittaa hyveellisyyttä ja pyhyttä Herran edessä (ks. OL 38:24). Siion – yhteisö, jossa kansalla on yksi sydän ja yksi mieli ja joka

MAAILMA TARVIKSEE PIONEEREJA

”Voimmeko me jotenkin koota rohkeutta ja järkkymätöntä päämäärätietoisuutta, jotka olivat luonteenomaisia aiemman sukupolven pioneereille? Voimmeko te ja minä itse asiassa olla pioneereja? Minä tiedän, että me voimme. Voi kuinka maailma tarvitsekaan pioneereja nykyaikana!”

Presidentti Thomas S. Monson, ”Maailma tarvitsee pioneereja nykyaikana”, *Liahona*, heinäkuu 2013, s. 5.

“Tuomasi rahat käytetään temppelin puhujakorokkeen rakentamiseen”, profeetta Joseph Smith kertoi Ira Hatchille heidän ensitapaamisellaan. Profeetta teki Iraan suuren vaikutuksen, joten Ira kastettiin ja hän muutti vaimonsa kanssa New Yorkin osavaltiosta Ohion Kirtlandiin.

asuu vanhurskaudessa, eikä heidän joukosaan ole köyhiä (ks. Moos. 7:18) – on toteutunut ja tulee toteutumaan ”jokaisen tavoitellessa lähimmäisensä parasta ja tehdessä kaiken silmämääränä vain Jumalan kunnia” (OL 82:19).

Tämä yhteisyyden tunne ja kaikkien jakamat velvollisuudet johtivat yhteiseen pyrkimykseen seurata Jumalan profeettaa. Se on merkittävä syy siihen, että pioneerit onnistuivat pyrkimyksissään, ja se on tärkeä osa sitä perintöä, jonka he välittivät meille. He kuiskaavat, että seurattessamme Herran profeettaa mekin menestymme Herran voiman ansiosta vain siinä määrin kuin toimimme yhdessä, yhteisyyden tunteen vallitessa ja velvollisuudet jakaen.

Siirtäkää pioneerihenkeä eteenpäin

Olemme vastuussa siitä, että juurrutamme lapsiimme ja lastenlapsiimme sen saman hengen, joka johdatti pioneerien askelia. Yksinkertaisena esimerkkinä siitä, kuinka se tehdään, on Muñozin perhe Otavalosta Ecuadorista. Maaliskuussa 2013 tapasin veli Juan José Muñoz Otavalon, hänen vaimonsa Lauran sekä Juan Amadon, yhden heidän pojistaan, ja sain kuulla heidän ajastaan kirkossa. Sain

tietää, että veli Muñoz kuului ensimmäisiin käännynnäisiin Otavalossa.

Kun veli Muñoz oli poika, hän sai espanjankielisen Mormonin kirjan. Hän ei osannut lukea sitä, mutta sitä pidellessään hän tunsivat syvällistä voimaa ja henkeä. Hän piilotti kirjan kotiinsa, sillä hän tiesi, että hänen veljensä tuhoaisivat sen.

Silloin tällöin hän otti kirjan esiin piilostaan vain pidelläkseen sitä ja tunteakseen sen voiman. Suuria vastoinkäymisiä ja vastustusta kokien hän liittyi kirkkoon, ja hänestä tuli yksi ensimmäisistä lähetyssaarnaajista, joita Otavalon kylästä on kutsuttu. Myöhemmin hän solmi avioliiton kotiin palanneen lähetyssaarnaajasaren kanssa, ja yhdessä he ovat kasvattaneet uskollisen, evankeliumikeskeisen perheen. Hän palveli uskollisesti kirkossa johtotehtävissä ja auttoi kääntämään Mormonin kirjan ja temppelitoimitukset äidinkielellään ecuadorinkitšuaaksi.

Juan Amado, kotiin palannut lähetyssaarnaaja, kyynelehti kuunnellessamme veli Muñozin kertomusta uskostaan. Kun hänen isänsä lakkasi puhumasta, tämä hyvä poika sanoi: ”Olen aina arvostanut niitä varhaisia

Pioneerit kuten Juan José Muñoz Otavalo ja hänen vaimonsa Laura Otavalo Ecuadorista opettavat meille, että siirrämme pioneerien perintöä eteenpäin avaamalla muille evankeliumin tien, jota seurata, osoittamalla oikean suunnan ja elämällä sen mukaan.

pioneereja, jotka ylittivät tasangot käsikärryineen Pohjois-Amerikassa. Heidän uskonsa ja omistautumisensa ovat innoittaneet minua ja liikuttaneet minua syvästi koko elämäni ajan. Mutta vasta tänään tajusin, että täällä Otavallossakin on pioneereja, ja he ovat minun vanhempani! Se täyttää minut ilolla.”

Veli ja sisar Muñoz opettavat meille, että siirrämme uskon perintöä eteenpäin *olemalla* pioneereja – avaamalla muille evankeliumin tien, jota seurata, osoittamalla oikean suunnan ja elämällä sen mukaan. Kun me johdonmukaisesti harjoitamme uskoa Herraan ja ankkuroimme sielumme toivoon Hänessä, meistä tulee ”varmoja ja lujia [mikä saa meidät] alati tekemään runsaasti hyviä tekoja ja johdattaa [meitä] kirkastamaan Jumalaa” (Et. 12:4). Sen jälkeen voimme Reddick Allredin tavoin palvella elämänsä polulla eksyneitä, ja he – myös tulevat sukupolvet – oppivat meiltä, millaista on sellaisen elämän mukanaan tuoma voima ja rauha.

Vanhin M. Russell Ballard kahdentoista apostolin kooru-
mista on huomauttanut:

”Muutaman tavarankärryksen pakkaaminen vankkureihin tai käsikärryihin ja kahdentuhannen kilometrin käveleminen ei ole se tapa, jolla useimpia meistä pyydetään osoittamaan uskomme ja rohkeutemme. Nykyään me kohtaamme erilaisia haasteita – erilaisia vuoria kiivettäviksi, erilaisia jokia ylittettäviksi, erilaisia laaksoja saatettaviksi kukoistamaan kuin lilja (ks. Jes. 35:1). – –

Meidän kamppailumme on elämistä maailmassa, joka on synnin ja hengellisen piittaamattomuuden vallassa, missä kaikkialla näyttää olevan nautinnonhalua, epärehellisyyttä ja ahneutta. Nykyajan erämaa on sekasorron ja ristiriitaisten viestien erämaata.”

Me emme saa suhtautua Jumalan käskyihin välinpitämättömästi, vanhin Ballard lisäsi. ”Maailman kiusausten

ja pahuuden välttäminen vaatii todelliselta nykyajan pioneerilta uskoa ja rohkeutta.”¹²

Päätäkäämme niin ikään kaikki olla pioneereja ja kulkea edellä avaamassa tietä muille, jotka ovat syntiä, sekasortoa ja epäilyksiä huokuvan maailman kolhimia. Muistakaamme pioneereja ja heidän kertomuksiaan. Muistakaamme, että he tulivat yhteisvoimin rakentamaan Siionia, ja hyväksykäämme sitten vastuullinen tehtävä juurruttaa samantyyppistä uskoa kaikkiiin kohtaamiimme ihmisiin – etenkin nousevaan polveen – ja tehdä se antamalla ”eläväksi – – uhriksi” (Room. 12:1) oma elämäme, jonka liikkeelle panevana voimana on usko Herraan Jeesukseen Kristukseen ja ankkurina toivo tulevasta

hyvästä, jonka saamme Hänen ansiostaan.

Pioneerina oleminen tarkoittaa, että ”[emme väsy] tekemään hyvää” (OL 64:33). Weltha Hatch ei varmaankaan pitänyt merkityksellisenä sitä, että hänet kastettiin nimenomaan jäisessä joessa. Eikä Isaac Nash pitänyt mallin heittämistä maahan millään lailla huomattavana tekona. Ja mitä tulee Reddick Allrediin, hän teki yksinkertaisesti sen, mitä Herra käski häntä tekemään.

Kaikista näistä pienistä ja yksinkertaisista teoista on tullut jotakin suurenmoista! Muistakaamme siis, ettei suurissa pyrkimyksissä ole mitään vähäpätöistä. Kun elämme evankeliumin mukaan, seuraamme profettaa, valitsemme epäilyksen sijaan uskon ja teemme niitä pieniä asioita, jotka vahvistavat uskoa ja synnyttävät toivoa, joka on ankkurina sieluille, jokainen meistä on pioneeri, joka valmistaa tietä jäljessämme tuleville. ■

Puheesta ”Pioneers – Anchors for the Future”, joka pidettiin Utahin pioneerien jälkeläisten kokouksessa Salt Lake Cityssä auringonnousun aikaan 24. heinäkuuta 2013.

VIITTEET

1. Ks. *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family*, 1988, s. 3.
2. Ks. *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family*, s. 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The*

- Life-Story of Isaac B. Nash*, [julkaisuvuosi ei tiedossa], s. 2.
4. Gordon B. Hinckley, ”The Faith of the Pioneers”, *Ensign*, heinäkuu 1984, s. 5.
 5. Ks. *Lectures on Faith*, 1985; Hepr. 11:4–40;

- MK Jaak. 4:6; Et. 12:7–22.
6. Ks. myös *Lectures on Faith*, 1985, s. 69.
 7. Ks. PKO, ”Usko”; ks. myös Alma 57:19–27; 58:10–13; Morm. 9:8–21; Moroni 7:33–37; OL 27:17.

8. Ks. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 470.
9. Ks. *ibid.*, s. 473–474.
10. *ibid.*, s. 160.
11. Wallace Stegner, *The*

- Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1964, s. 11.
12. M. Russell Ballard, ”Pioneerien usko ja rohkeus silloin ja nyt”, *Liahona*, heinäkuu 2013, s. 20.

MORMIONIN KIRJAN

ESIINTULO

*Joseph Smithin tavoin sinunkaan elämäsi
ei tarvitse olla täydellistä voidaksesi olla
voimallinen väline Jumalan käsissä.*

Matthew S. Holland

Tämä on toinen osa kaksiosaisesta artikkelisarjasta, jossa kerrotaan profeetta Joseph Smithistä. Ensimmäinen artikkeli ”Tie Palmyraan” julkaistiin kesäkuun 2015 Liahonassa.

Samoin kuin Joseph Smithin tie Palmyraan oli täynnä vaikeuksia, murhetta ja koetuksia, niin oli myös hänen ponnistelunsa Mormonin kirjan esintuomiseksi. Se oli tapahtumasarja, joka sai hänet yhdessä vaiheessa mitä suurimman epätoivon valtaan.

Syyskuun 21. päivän iltana 1823 Joseph oli levoton. Oli kulunut kolme vuotta siitä, kun hän sai suurenmoisen näkynsä, jossa hän näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen kasvotusten vastauksena hartaaseen rukoukseensa siitä, mikä kirkko oli oikea. Siitä päivästä lähtien hän oli ”[langennut] usein moneen mielettömään hairahdukseen ja [osoittanut] nuorukaisen heikkoutta sekä ihmislunnon erehtyväisyyttä” (JS–H 28).

Tietoisena näistä vajavuuksista 17-vuotias Joseph rukoi ”anteeksiäntoa kaikista [synneistään ja mielettömyyksistään]” (JS–H 29). Vastauksena siihen enkeli ilmestyi hänen vuoteensa vierelle ja, kuten Joseph kertoo, ”hän sanoi Herran antaneen syntini anteeksi”¹.

Enkeli, joka kertoi nimensä olevan Moroni, sanoi Josephille, että ”kultalevyihin kirjoitettu” kirja, johon sisältyi ”ikuisen evankeliumin täyteys”, oli pantu talteen kukkulaan, joka sijaitsi lähellä Josephin kotia Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa. Kirjan ohella ”oli olemassa kaksi hopeakehyksiin kiinnitettyä kiveä – ja nämä rintakilpeen kiinnitetty kivet muodostivat niin kutsutut urimin ja tummimin”, jotka ”Jumala oli valmistanut – – kirjan kääntämisen tarkoitusta varten”. (JS–H 34, 35.)

Vielä kaksi kertaa sinä yönä Moroni vieraili yhä hämmästyneemmän nuorukaisen luona toistaen huolella kaiken aiemmin sanomansa. Joka kerta hän toisti varoituksen, kuten Joseph kertoo, ”sanoen minulle, että Saatana yrittäisi kiusata minua (isäni perheen puutteenalaisten olojen tähden) ottamaan levyt tarkoituksena rikastua. Siitä hän kielsi minua sanoen, että kun saisin levyt, minulla ei saisi olla mielessäni muuta pyrkimystä kuin Jumalan kirkastaminen, eikä minulla saisi olla mitään muuta vaikutinta kuin hänen valtakuntansa rakentaminen; muutoin en voisi saada niitä.” (JS–H 46.)

Seuraavana päivänä Joseph oli uupunut edellisyön tapahtumien johdosta. Josephin isä antoi pojan jättää työnsä maatilalla kesken, ja kun Joseph lähti kotiin lepäämään, Moroni kävi hänen luonaan neljännen kerran. Enkeli neuvoi Josephia

palaamaan isänsä luokse ja kertomaan tälle näystä, ja Joseph teki niin. Sen jälkeen hän meni lähellä olevalle kukkulalle (ks. JS–H 49–50).

Saavuttuaan kukkulalle Joseph avasi vivun avulla maan peitossa olleen kivilokeron, jonka sisällä levyt olivat, ja ojensi kätensä ottaakseen levyt. Niin tehdessään hän sai voimakkaan iskun, joka lennätti hänet taaksepäin, ja se vei hänen voimansa. Kun hän huudahti ja kysyi, miksei saanut ottaa levyjä, Moroni vastasi hänelle: ”Koska et ole pitänyt Herran käskyjä.”²

Enkelin nimenomaisista varoituksista huolimatta Joseph oli hautonut mielessään ajatusta, että levyt ratkaisisivat hänen perheensä taloudelliset ongelmat.³ Näin ollen Moroni asetti Josephille neljän vuoden koeajan. Josephin tuli kypsyä ja valmistaa sydäntään ja mieltään, jotta hän suhtautuisi tehtävänsä tämän pyhän työn vaatimin puhtain tarkoituksin.

Esteitä käännoistyössä

Neljä vuotta myöhemmin Joseph oli viimein valmis. Levyjen kääntämiseen liittyi kuitenkin valtavia esteitä. Joseph

oli juuri solminut avioliiton, ja hänen täytyi hankkia elanto Emmalle ja itselleen ja huolehtia lisäksi myös hänestä suuresti riippuvaisista sukulaisistaan. Vieläkin enemmän saattoi häiritä se, että Joseph sai kokea paikkakuntalaisten taholta suurta vastustusta ja kateutta, mistä seurasi vaara levyjen ilmitulemisesta ja niiden menettämisestä.

Kun palmyralaiset rähinöitsijät vaativat, että ellei Joseph näyttäisi heille levyjä, hänet kieriteltäisiin tervassa ja höyhenissä, hän tiesi, että hänen täytyi lähteä pois.⁴ Niinpä loppuvuonna 1827 Joseph laittoi levyt paputynnyrin sisään, pakkasi mukaan joitakin varusteita ja lainasi 50 dollaria ystävältään Martin Harrisilta, joka kuului niihin, jotka jo uskoivat häntä. Joseph matkusti raskaana olevan vaimonsa kanssa yli 160 kilometrin päähän etelään Pennsylvanian osavaltiossa sijaitsevaan Harmonyyn, jossa he asuivat Emman vanhempien luona. Hän toivoi, että tämä muutos helpottaisi heidän päivittäistä työskentelyään ja päästäisi heidät kaikesta siitä ahneudesta ja vihamielisyydestä, joka Palmyrassa vallitsi.

Sinä talvena olosuhteet paranivat sen verran, että Joseph pysyi kääntämään joitakin kirjainmerkkejä Mormonin kirjasta. Huhtikuussa Martin Harris muutti Harmonyyn toimiakseen Josephin kirjurina, ja käännoistyö pääsi kunnolla vauhtiin. Kesäkuun puoliväliin mennessä – viitisen vuotta sen kohtalokkaan päivän jälkeen, jolloin Joseph oli ensimmäisen kerran johdatettu Kumorankukkulalle levyjen luokse – he olivat saaneet aikaan 116 käsikirjoitettua sivua käännoistä.⁵

Silloin Martin anoi Josephilta lupaa viedä käsikirjoitus Palmyraan, jotta hän näyttäisi sen vaimolleen Lucylle, joka aivan ymmärrettävästi halusi nähdä todisteita siitä, mikä vaati niin paljon hänen aviomiehensä aikaa ja varoja. Kysyessään asiasta Herralta Joseph sai kuitenkin kaksi kertaa kuulla, ettei hän saisi antaa käsikirjoitusta Martinille.⁶

Jälleen Martin kätti Josephilta lupaa, koska halusi epätoivoisesti rauhoitella vaimoiaan, joka esitti epäilyksiään ja yhä tiukempia vaatimuksia. Tuskissaan Joseph kääntyi Herran puoleen kolmannen kerran. Vastauksena Herra kertoi Josephille, että Martin saisi ottaa käsikirjoituksen, jos tämä näyttäisi sen vain viidelle nimetylle henkilölle ja toisi sitten nopeasti takaisin. Joseph antoi vastahakoisesti käsikirjoituksen Martinille, mutta vasta sen jälkeen, kun tämä oli kirjallisesti luvannut toimia Herran ohjeen mukaan.⁷

Kun Joseph lähti kotiin levätäksään maatilan töistä, Moroni kävi hänen luonaan neljännen kerran.

*Martin Harris pysähtyi
Smithien kotiportilla,
kiipesi aidan päälle, veti
hattunsa silmilleen ja vain
istui siinä.*

Siitä alkoi tapahtumien vyöry, joka syöksi Josephin mielen synkimpiin syövereihin, mitä hän koskaan tulisi kokemaan. Pian Martinin lähdön jälkeen Emma synnytti poikavauvan. Hän ja Joseph nimesivät ensimmäisen lapsensa Alviniksi, lohdullisena muistona Josephin nuorena pois nukkuneesta rakkaasta veljestä, joka oli kuollut viisi vuotta aiemmin. On järkyttävää, että lohdutuksen sijaan pienen Alvinin kohtalo vain lisäsi murhetta, sillä hän kuoli synnyinpäivänään 15. kesäkuuta 1828.

Ikään kuin siinä ei olisi ollut tarpeeksi kärsimystä, pitkän ja vaikean synnytyksen sekä lapsensa menetyksen aiheuttaman henkisen ahdistuksen vuoksi Emmakin kävi lähellä

kuoleman portteja. Kahden viikon ajan Joseph tunsi huolta Emmasta ja hoiti hänet takaisin kuntoon samalla kun hän itse suri Alvin-pienokaisen kuolemaa. Kun Emmen terveys vihdoinkin näytti palautuvan, Josephin ajatukset kääntyivät Martinin ja käsikirjoituksen puoleen.⁸

Emma ymmärsi Josephin huolen ja kannusti häntä palaamaan Palmyraan ottamaan selvää Martinista ja käsikirjoituksesta. Joseph näytti synkältä lähtiessään postivaunuilla pohjoiseen. Joseph ei kyennyt syömään eikä nukkumaan matkansa aikana, mutta pääsi vanhempiensa kotitalolle – yli 30 kilometrin päähän paikasta, jonne postivaunut jättivät

hänet ja josta hänen piti jatkaa taivaltaan keskellä yötä – apunaan vain huolestuneen ja säälivän kanssamatkustajan (”muukalaisen”) tarjoama tuki.⁹

Kun Joseph saapui perille ja oli lopulta saanut vähän syötyä, Martin kutsuttiin paikalle. Hänen piti tulla Smitheille aamiaiseksi, mutta hän ei ilmaantunut paikalle ennen keskipäivää. Hän käveli hitaasti, pysähtyi pihaan johtavalla portilla, kiipesi aidan päälle, veti hattunsa silmilleen ja vain istui siinä.¹⁰

”Kaikki on menetetty!”

Lopulta Martin pääsi talolle asti. Sanaakaan sanomatta hän otti ruokailuvälineet käteensä alkaakseen syödä. Mutta ennen kuin hän söi palaakaan, hän huudahti: ”Voi, olen menettänyt sieluni!”¹¹

Sen kuultuaan Joseph hyppäsi pystyyn ja huudahti: ”Martin, oletko hävittänyt käsikirjoituksen? Oletko rikkonut lupauksesi ja saattanut tuomion sekä minun päälleni että itsesi päälle?”

Martin vastasi vakavana: ”Kyllä, se on hävinnyt, enkä tiedä, minne.”¹² (Martin oli näyttänyt käsikirjoituksen muillekin kuin sovituille viidelle ihmiselle, ”ja salajuonella”, kuten Joseph myöhemmin kertoi, ”se oli viety häneltä”.¹³)

Joseph purskahti itkuun ja huudahti: ”Kaikki on menetetty! Kaikki on menetetty! Mitä oikein teen? Olen tehnyt syntiä – juuri minä uhmasin Jumalan vihaa.” Tällä tavoin, ”nyyhkyttäen ja vaikertaen, mitä katkerinten valitusten täytässä talon” heistä kaikista Joseph näytti kokevan kaikkein suurinta ahdistusta.¹⁴

Käännöstyö keskeytyi joksikin ajaksi, ja levyt sekä kääntäjät otettiin pois Josephilta 22. syyskuuta asti – viiltävänä muistutuksena hänen aiemmasta koeajastaan. Hän sai kuulla Herralta myös tällaista ankaraa nuhtelua:

”Ja katso, kuinka usein oletkaan rikkonut Jumalan käskyjä ja lakeja ja myöntynyt ihmisten suostutteluihin!

Sillä katso, sinä et olisi saanut pelätä ihmistä enemmän kuin Jumalaa. Vaikka ihmiset pitävät Jumalan neuvoja tyhjän arvoisina ja halveksivat hänen sanojansa,

sinun olisi kuitenkin pitänyt olla uskollinen, niin hän olisi ojentanut käsivartensa ja suojellut sinua kaikilta vastustajan palavilta nuolilta ja hän olisi ollut sinun kanssasi kaikkina ahdingon aikoina”. (OL 3:6–8.)

Kuvitelkaa, kuinka vaikealta sellaisen ilmoituksen saamisen on täytynyt tuntua. Joseph oli juuri menettänyt esikoispoikansa. Hän oli miltei menettänyt vaimonsa. Ja syynä siihen, että hän päätti luovuttaa käsikirjoituksen Martinille, oli ollut hänen vilpitiön halunsa auttaa ystävää, joka auttoi häntä pyhässä työssä. Niin, vaikka Joseph olikin suunniltaan ja luuli olevansa riippuvainen Martin Harrisista, niin hän oli unohtanut yhden asian, jota Jumala odottaa opetuslastensa noudattavan täysin: että he aina turvaavat Herraan eivätkä lihan käsivarten. Josephin ikuisiksi ansioksi luettakoon, että hän omaksui tämän opetuksen niin syvällisesti ja perusteellisesti, ettei enää ikinä tehnyt samaa virhettä. Pian sen jälkeen

Keskellä Mormonin kirjan käännöstyötä Joseph ja Oliver saarnasivat, saivat ilmoituksia ja merkitsivät niitä muistiin sekä menivät kasteelle.

kun hän oli saanut levyt ja kääntäjät takaisin, hän alkoi tehdä uskonnollista työtään sellaisella tahdilla, jota maailma ei ollut nähnyt Jeesuksen Kristuksen henkilökohtaisen palvelutyön jälkeen. Joseph, jolla oli nyt Oliver Cowdery kirjuriina, käänsi kevästä 1829 alkaen hämmästyttävät 588 sivua Mormonin kirjaa ajassa, joka vastaa korkeintaan 65:tä työpäivää.¹⁵ Vauhti oli huikeaa verrattuna hänen aiempiin pyrkimyksiinsä. On myös opettavaista huomata, että englanninkielisen

kuningas Jaakon raamatunkäännöksen valmistuminen vei 47 koulutetulta oppineelta seitsemän vuotta, vaikka he käänsivät kielistä, jotka he jo osasivat.¹⁶

Lisäksi tämän valtavan työn ohella Joseph ja Oliver myös saarnasivat, saivat ilmoituksia ja merkitsivät niitä muistiin, osallistuivat Aaronin ja Melkisedekin pappeuden palautukseen, menivät kasteelle, hoitivat tehtäviään kotipiirissä ja muuttivat Fayetteen New Yorkin osavaltioon saadakseen käsikirjoituksen julkaistua. Mutta suurin ihme tässä kaikessa ei ole se, kuinka nopeasti asiat saatiin tehdyksi, vaan se, kuinka monimutkaisesta asiasta onkaan kyse ottaen huomioon tuon todella lyhyen aikavälin.

Merkittävä, monitahoinen kirja

Eräs vastikään tehty tieteellinen yhteenveto esittää sen, mitä Joseph oikeastaan sai aikaan tuon 65 työpäivässä tehdyn tehokkaan käännöstyön aikana: ”[Mormonin kirjassa] ei pelkästään ole yli tuhat vuotta historiaa, jossa on mainittu nimeltä pari sataa ihmistä ja satakunta eri paikkaa, vaan kertomus itsessään esitetään kolmen alkuperäisen kirjoittajan/historioitsijan – Nefin, Mormonin ja Moronin – teoksena. Nämä henkilöt puolestaan väittivät perustavansa kertomuksensa kymmeneen olemassa oleviin aikakirjoihin. Tuloksena on monitahoinen yhdistelmä, jossa on mukana monia erilaisia tyyllilajeja suorasta kerronnasta saarnoihin ja kirjeisiin ja pyhien kirjoitusten selityksistä runouteen. Vaatii huomattavaa kärsivällisyyttä selvittää kaikki tapahtumien aikajärjestyksestä, maantiedettä, sukupuita ja lähdeaineistoja koskevat yksityiskohdat, mutta Mormonin kirja on tässä kaikessa erittäin johdonmukainen. Tapahtumien aikajärjestyksestä suoriudutaan lähes ongelmitta, vaikka mukana on useita takautumia ja ajallisesti päällekkäistä kerrontaa; – – ja kertojat pysyvät ajan tasalla 26 nefiläisen aikakirjanpitäjän ja 41 jerediläiskuninkaan (muut sukulinjat mukaan lukien) järjestyksestä ja sukulaisuussuhteista puhuessaan. Monimutkaisuus on sitä tasoa, että voisi olettaa kirjoittajan käyttäneen apunaan kaavioita ja karttoja, mutta Joseph Smithin vaimo – – vakuutti nimenomaan, ettei Joseph ollut kirjoittanut etukäteen mitään sellaista, minkä hän olisi joko opetellut ulkoa tai mitä hän olisi käyttänyt apuna kääntäessään. Hän todellakin vakuutti, että Joseph aloitti sanelunsa vilkaisuun käsikirjoitukseen, eikä hänelle koskaan

*Joseph ja Oliver osallistuivat
Aaronin pappeuden palautuk-
seen Susquehannan laaksossa
kevällä 1829.*

tarvinnut lukea kohtaa, johon edellisellä kerralla oli jääty.”¹⁷

On myös muistettava, että tässä kirjassa ja sen käännök-
sessä on muun muassa varsin hienostuneita kaunokirjallisia
rakenteita ja huomattavia yhtäläisyyksiä muinaisten tapojen
ja ilmaisun keinojen kanssa.¹⁸

Kun ajattelemme kaikkea tätä, täytyy kysyä, kuinka joku
mies – etenkin lähes kouluja käymätön – saattoi pystyä
sellaiseen huomattavaan suoritukseen? Minä ainakin olen
vakuuttunut siitä, ettei Joseph Smith keksinyt Mormonin
kirjaa omasta päästään, koska hän ei olisi pystynyt keksi-
mään sitä. Mutta tämä päätelmä, niin vakuuttavalta kuin se
voikin kuulostaa, ei loppujen lopuksi vahvista täysin kirjan
totuudellisuutta, eikä se ole todistukseni perustana. Se vain
antaa lisää painoa sille, minkä Henki opetti minulle jokin
aika sitten palvellessani kokoaikaisena lähetyssaarnaajana.
Lähetyssaarnaajien koulutuskeskuksen pyhissä saleissa
Provossa ja Skotlannin vehreillä kukkuloilla ja laaksoissa
sain kokea hengellisen todistuksen toisensa jälkeen, että
Joseph Smith oli Jumalan kutsuma, että Joseph toimi Hänen
välineenään näinä myöhempinä aikoina ja että hän toi esiin
kirjan, joka oli olemassa kauan ennen hänen syntymäänsä.
Tuo kirja on tosi ja vertaansa vailla – hurskaan, onnellisen
elämän ainutlaatuinen lakikivi.

Julistan myös, että Joseph Smithin elämä on kirpaiseva
todistus siitä, mikä saattaa olla kirjan tiivistetty sanoma.
Mormonin kirjan alussa Nefi julistaa: ”Katso, minä, Nefi,
osoitan teille, että Herran lempeät *armoteot* tulevat kaik-
kien niiden osaksi, jotka hän on valinnut, heidän uskonsa
tähten” (1. Nefi 1:20, kursivointi lisätty). Kirjan lopussa
Moroni anoo: ”Katso, minä tahtoisin kehottaa teitä näitä
asioita lukiessanne – – muistamaan, kuinka *armollinen*

Herra on ollut ihmislapsille Aadamin luomisesta aina siihen
aikaan asti, kun te saatte nämä asiat” (Moroni 10:3, kursivi-
vointi lisätty).¹⁹

Alusta loppuun asti Mormonin kirjan todistus ja historia
osoittavat, että Jumala haluaa kovasti työskennellä sellaisten
ihmisten parissa – ja parantaa heidät ja siunata heitä – jotka
synneistään ja puutteistaan huolimatta kääntyvät Hänen
puoleensa vilpittömästi katuen ja uskoen.

Turvaa Jumalaan

Joseph Smithin tavoin sinunkaan elämäsi ei tarvitse
olla täydellistä voidaksesi olla voimallinen väline Jumalan
käsissä. Virheet, epäonnistuminen ja hämmennys kuuluivat
Josephin elämään ja tehtävään, ja ne tulevat olemaan sinun-
kin osanasi. Älä kuitenkaan vaivu epätoivoon. Älä lankea
kiusaukseen ajatella, että ”kaikki on menetetty”. Kaikkea ei
ole menetetty, eikä kaikki tule koskaan olemaan menetetty
niille, jotka turvautuvat armolliseen Jumalaan ja elävät.

Sinulla on Veli, joka huolehtii sinusta, valmiina pelasta-
maan sinut ja edistämään sinun palvelutyötäsi. Hänen käsi-
vartensa ovat paljon vahvemmat kuin omasi – itse asiassa
paljon vahvemmat kuin kaiken lihan käsivarret yhteensä.
Nuo käsivarret ovat tukemassa ja siunaamassa sinua ”kaik-
kina ahdingon aikoina” (OL 3:8) riippumatta siitä, kuinka
yksinäiseksi ja lannistuneeksi tunnet itsesi. Niinpä kun
kuljet elämässäsi eteenpäin, luota noihin käsivarsiin ja ole
vahva ja rohkea, älä pelkää äläkä säiky, sillä Herra, sinun
Jumalasi, kulkee sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua yksin
eikä hylkää sinua. (Ks. 5. Moos. 31:6.)

Tämän Joseph sai selville, ja hän muutti maailmaa.
Sinäkin voit tehdä sen. ■

VIITTEET

1. Julkaisussa *Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 of the *Histories series of The Joseph Smith Papers*, 2012, s. 14; ks. myös josephsmithpapers.org.
2. Julkaisussa *Histories, Vol. 1: 1832–1844*, s. 83.
3. Ks. Oliver Cowdery, ”A Remarkable Vision”, *The Latter-day Saints Millennial Star*, nro 7, marraskuu 1840, s. 175.
4. Ks. Martin Harris, julkaisussa *Tiffany’s Monthly*, kesäkuu 1859, s. 170.
5. Ks. *Histories, Vol. 1: 1832–1844*, s. 244; ks. myös Gospel Topics, ”Book of Mormon Translation”, lds.org/topics.
6. Ks. *Histories, Vol. 1: 1832–1844*, s. 245.
7. Ks. *Histories, Vol. 1: 1832–1844*, s. 245–246.
8. Ks. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, 1853, s. 118.
9. Ks. *ibid.*, s. 119–120.
10. Ks. *ibid.*, s. 120.
11. Ks. *ibid.*, s. 121.
12. Ks. *ibid.*, s. 121.
13. Julkaisussa *Histories, Vol. 1: 1832–1844*, s. 247.
14. Ks. *Biographical Sketches of Joseph Smith the Prophet, and His Progenitors for Many Generations*, s. 121–122.
15. Ks. John W. Welch, ”Kuinka kauan Joseph Smith käänsi Mormonin kirjaa?”, *Valkeus*, syyskuu 1989, s. 14–15.
16. Ks. ”King James I of England”, kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader’s Guide*, 2010, s. 6–7.
18. Ks. Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion*, 2002, s. 156.
19. Ks. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, s. 8.

Vanhurskaudemme TUOTTA hyvän sadon

Vanhin
Quentin L. Cook
kahdentoista apos-
tolin koorumista

*Mitään hyvää ei pidätetä niiltä,
jotka vaeltavat nuhteettomasti.*

Maailma on kirjaimellisesti levottomuuden vallassa (ks. OL 45:26). Monet haasteistamme ovat hengellisiä. Ne ovat yhteiskunnallisia ongelmia, joita emme ehkä yksilöinä pysty ratkaisemaan. Yksilöinä *voimme* kuitenkin korjata hyvän sadon silloinkin, kun vanhurskaus on vähenemässä kautta maailman.

Pelkkä ajatuskin ”vanhurskauden tuottamasta hyvästä sadosta” on nykyajan maailmassa hyökkäyksen kohteena. Ihmisten saaminen vakuuttuneiksi siitä, että heidän tulee valita vanhurskaus, on aina ollut haasteellista. ”Luonnollinen ihminen on Jumalan vihollinen” (Moosia 3:19). Kaikessa on aina ollut vastakohtaisuutta (ks. 2. Nefi 2:11).

Tämän päivän ero on siinä, että epäilijät suuressa ja avarassa rakennuksessa (ks. 1. Nefi 8:31) ovat äänekkäämpiä, riidanhaluisempia ja suvaitsemattomampia kuin koskaan aiemmin elämäni aikana. Heidän vähentynyt uskonsa näkyy siinä, että heille on monessa tapauksessa tärkeämpää tulla muistetuksi yleistä suosiota nauttineena kuin Jumalan puolella olleena henkilönä. Aikoinaan valtaosa ihmisistä ymmärsi, että heidät tuomittaisiin Jumalan käskyjen eikä kulloinkin vallitsevien tai johtavien filosofioiden perusteella. Jotkut pelkäävät enemmän ihmisten pilkkaa kuin Jumalan tuomiota.

Hyvän ja pahan välinen taistelu ei ole mikään uusi asia. Mutta nykyään paljon suurempi osuus ihmisistä tekee erheellisesti sen johtopäätöksen, ettei sellaista moraalista ja vanhurskasta mittapuuta, jota kaikkien ihmisten tulisi noudattaa, ole edes olemassa.

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa ei kuitenkaan koskaan ole ollut näin paljon uskollisia jäseniä. Yhdessä muiden ihmisten kanssa, joilla on samanlaiset moraaliset arvot, kirkkomme jäsenet muodostavat uskon saarekkeen epäilyksen ja epäuskon meressä. Tiedämme, kuten profeetta Alma julisti, että ”jumalattomuus ei ole koskaan ollut onnea” (Alma 41:10) ja että Isän suunnitelma lapsiaan varten on onnensuunnitelma (ks. Alma 42:8, 16).

Jos emme ole varovaisia, maailma voi saada meidät keskittymään asioihin, jotka vähentävät syvää, hengellistä sitoutumistamme.

Haluan esittää joitakin ehdotuksia, jotka ehkä auttavat teitä yksilöinä ja yhdessä perheenne kanssa ymmärtämään paremmin, kuinka hyvän sadon vanhurskaus tuottaa, ja korjaamaan sen itsellenne palkinnoksi.

Palkintona hengellisyys

”Kuinka asettaisin aineelliset asiat oikeisiin mittasuhteisiin, kun pyrin kehittymään hengellisesti?”

Olemme vahvasti osa tätä maailmaa. Jokapäiväiseen elämään kuuluvat aineelliset asiat muodostavat erityisen haasteen. Yhteiskunnassa on tapana arvostaa eniten maailmallisia palkintoja.

Opin ja liittojen esipuheessa tuodaan esille juuri tämä ongelma. Siinä meitä varoitetaan vaaroista, neuvotaan valmistautumaan ja suojelemaan itseämme nyt ja tulevaisuudessa, ja esitetään asiaa koskeva merkittävä oivallus: ”He eivät etsi Herraa vakiinnuttaakseen hänen vanhurskauttaan, vaan jokainen kulkee omaa tietänsä ja oman jumalansa kuvan perässä, jonka kuva on maailman kaltainen ja jonka olemus on epäjumalan olemus” (ks. OL 1:16).

Presidentti Spencer W. Kimball (1895–1985) on opettanut, että epäjumalia voivat olla oppiarvot, tulkinnat, omaisuus, talot, kalusteet ja muut aineelliset tavarat. Hän sanoi, että luomme epäjumalia, kun kohotamme näitä muutoin kelvollisia tavoitteita sellaiseen arvoon, että vähennämme Herramme palvelemista ja

Maailma keskittyy ajallisiin ja arkisiin taloudellisiin asioihin, mutta meidän tulee keskittyä hengellisiin asioihin.

Hänen vanhurskautensa vakiinnuttamista sekä pelastuksen työtä taivaallisen Isän lasten joukossa.¹

Toisinaan maailmallinen näkökulma saa meidät keskittymään asioihin, jotka eivät ehkä ole yhtä dramaattisia kuin rikkauksien tavoittelu, mutta jotka silti vähentävät meidän syvää, hengellistä sitoutumistamme.

Monta vuotta sitten sain kuulla mielenkiintoisesta esityksestä, jossa näyteltiin monta erilaista kohtausta. Eri kohtaukset esitettiin suuren julisteen alla, jossa luki: ”Jos Kristus tulisi tänä iltana, kenen luokse Hän tulisi?” Jos muistan oikein, esityksessä näytettiin seuraavanlaiset kohtaukset:

- hoitaja avustamassa vuoteessa olevaa vanhaa, sairasta naista
- iloinen nuori äiti, jolla on vastasyntynyt vauva
- perhe, jonka lapset itkevät nälkäisinä
- rikas perhe
- suloinen mutta vaatimaton monilapsinen perhe, joka laulaa iloisesti yhdessä.

Me tiedämme, että kun Vapahtaja tulee jälleen, emme tiedä etukäteen päivää emmekä hetkeä. Tiedämme myös, että kristittyinä me huolehdimme köyhistä ja tarvitsevistä sekä leskistä ja orvoista. Juliste olisi kuitenkin ollut sopivampi, jos siinä olisi luku: ”Jos Kristus tulisi tänä iltana, kuka olisi valmiina vastaanottamaan Hänet?”

Toinen ajatukseni oli, että nämä kohtaukset kertoivat meille kaiken kyseisten ihmisten fyysisestä tilasta, mutta eivät mitään heidän hengellisestä tilastaan ja sitoutumisestaan Kristukseen.

Lähtöpiste sille, että mietimme elämäämme ja sitoutumistamme Vapahtajaan ja Hänen evankeliumiinsa, on kaste. Uusia käännyttäjiä ja hyvin nuoria lukuun ottamatta kasteestamme on kulunut vuosia.

Suuri profeetta Alma puhuu meille vaikuttavasti: ”Ja nyt, katso, minä sanon teille, veljeni: Jos olette kokeneet sydämen muutoksen ja jos olette tunteneet halua laulaa lunastavan rakkauden laulua, tahtoisin kysyä, voitteko nyt tuntea sellaista?” (Alma 5:26.)

Meidän täytyy keskittyä elämässämme hengellisiin asioihin ja korostaa niitä enemmän.

Sen jälkeen Alma jatkaa syvällistä sanomaansa, joka on edelleen ajankohtainen. Periaatteessa hän kysyy pyhiltä, että jos he kuolisivat, olisivatko he valmiita tapaamaan Jumalan. Sitten Alma korostaa neljää ominaisuutta, jotka meillä täytyy olla, jotta olisimme nuhteettomia Jumalan edessä:

Ensiksi, "[olemmeko] olleet riittävän nöyriä?" Tiettyssä mielessä tässä palataan kasteen edellytyksiin – meidän on nöyryyttävä, ja meillä tulee olla särkynyt sydän ja murtunut mieli.

Toiseksi, "[olemmeko] riisuneet ylpeyden [päältämme]?" Alma varoittaa, ettemme polkisi Pyhää jalkoihimme ja pöyhkeilisi sydämemme kopeudessa – ettemme kiinnittäisi sydäntämme maailman turhuuksiin ja luulisi olevamme muita parempia.

Kolmanneksi, olemmeko riisuneet päältämme kateuden? Niille, jotka ovat saaneet suuria siunauksia, mutta jotka eivät tunne kiittolisuutta, koska he keskittyvät vain siihen, mitä muilla on, voi kateus olla kaikkein turmiollisinta. "Elämäntapakateus"² on lisääntynyt, kun kuuluisuus ja omaisuus ovat yhteiskunnassamme korvanneet uskon ja perheen paikan monien tavoitelistalta.

Neljänneksi, pilkkaammeko tai vainoammeko me veljämme ja sisariamme? Nykymaailmassa kutsuisimme sitä todennäköisesti kiusaamiseksi. (Ks. Alma 5:27–30, 53–54).

Voisiko mikään olla ajankohtaisempi oman aikamme ongelmiin liittyen kuin tämä sanoma nöyryydestä, ylpeydestä, kateudesta ja vainosta? Lähes kautta maailman suurimpana puheenaiheena ovat ajalliset ja arkiset talouteen liittyvät asiat. Silti ei juurikaan keskustella palaamisesta Kristuksen kaltaisiin periaatteisiin, joissa painopisteenä on valmistautuminen Jumalan kohtaamiseen ja meidän

henkemme tila. Meidän täytyy keskittyä elämässämme hengellisiin asioihin ja korostaa niitä enemmän.

Palkintona vanhurskas perhe

"Pitäisikö meidän edes kasvattaa perhettämme alueella, jossa on vain vähän kirkon jäseniä ja jossa ympärilämmme on paljon pahuutta, kiistoja sekä vanhurskauden vastaisuutta?"

Vaimollani Marylla ja minulla oli näitä huolia, kun aloimme 1960-luvun lopulla kasvattaa lapsiamme San Franciscon lahden alueella Kaliforniassa Yhdysvalloissa. Myöhempien aikojen pyhien määrä oli suhteellisen pieni. Mutta vaikka suurin osa väestöstä oli hienoja ihmisiä, San Franciscon lahden alue oli alkanut vetää puoleensa huumeidenkäyttäjiä ja kaikenlaista siveetöntä ja synnillistä elämää.

Yhteisössä tapahtunut muutos oli niin huomattava, että eräs huolestunut vaarnanjohtaja kysyi kirkon johtajilta, pitäisikö hänen edes kannustaa myöhempien aikojen pyhiä jäämään lahden alueelle. Vanhin Harold B. Lee (1899–1973), joka oli silloin kahdentoista apostolin koorumin virkaiältään vanhin jäsen, sai tehtävän puhua aiheesta. Hän selitti, ettei Herra ollut innoittanut temppelin rakentamista alueellemme vain, jotta jäsenet sitten lähtisivät pois. Hänen neuvonsa meille olivat yksinkertaisia mutta syvällisiä:

1. Luokaa Siion sydämeenne ja kotinne.
2. Olkaa valona niille, joiden keskuudessa elätte.
3. Keskittykää temppelitoimituksiin ja temppelissä opetettaviin periaatteisiin.

Pidimme vanhin Leen neuvoja arvossa ja yritimme noudattaa niitä omassa perheessämme.

Luodessamme Siionin omaan sydämeemme ja kotiimme meidän täytyy korostaa uskonnon harjoittamista kotona ja pitää päivittäin perherukous ja tutkia pyhiä kirjoituksia ja pitää perheiltä joka viikko. Niiden yhteydessä voimme opettaa ja kouluttaa lapsiamme. Teemme sen rakkaudella ja ystävällisyydellä välttäen asiatonta lastemme ja puolisoimme arvostelemista.

Riippumatta asuinpaikastamme ja vaikka tekisimme kaiken oikein, jotkut lapsistamme saattavat tehdä epäviisaita valintoja, jotka johtavat kielletyille poluille. Sen vuoksi on tärkeää, että autamme nuoriamme päättämään etukäteen, mitä he sanovat tai tekevät, kun muut ehdottavat jotakin sopimatonta tai moraalitonta käytöstä.

Lapsemme kävivät kouluja, joissa oli vain pari kolme myöhempien aikojen pyhiin kuuluvaa lasta. Aina kouluvuoden alkaessa ja ennen koulun toimintoja keskustelimme perheillä sopivista vastauksista, joita he voisivat käyttää, jos huomaisivat joutuneensa arveluttaviin tilanteisiin. Kysyimme heiltä, mitä he vastaisivat ystäville, jotka

saattaisivat sanoa heille: ”Älä ole typerä, kaikki muutkin tekevät niin”, ”Eiväthän vanhempasi saa tietää siitä” tai ”Eihän yksi kerta haittaa”.

Puhuimme tilivelvollisuudestamme Herralle.

Tähdensimme sitä, että noudatamme Kristuksen esimerkkiä, kun pukeudumme säädyllisesti, käytämme siistiä ja asianmukaista kieltä ja kartamme pornografiaa, mitä täytyy nykyään opettaa jo alkeisyhdistyksikäsille lapsille, jotta he voivat elää puhtaina.

Puhuimme Egyptin Joosefista, joka pakeni joutuessaan Potifarin vaimon sopimattoman huomion kohteeksi (ks. 1. Moos. 39:7–12).

Jokainen lapsemme sai ainakin kerran kokea, että tällainen valmistautuminen oli välttämätöntä, mutta enimmäkseen heidän ystävänsä suojelivat heitä, koska he tunsivat lastemme mittapuut ja uskonkäsitteet.

Kun tyttäreemme Kathryn soitti äidille lähdettyään pois kotoa opiskelemaan, äiti kertoi hänelle, miksi hän rakasti Vapahtajaa. Mary otti aina puheeksi Hänen esimerkkinsä

*Voimme kasvat-
taa vanhurskaita
lapsia lähes missä
maailmankolkassa
tahansa, jos heillä
on luja perus-
tus Jeesuksessa
Kristuksessa ja
Hänen evanke-
liumissaan.*

ja luonteensa, kun Kathryn soitti puhuakseen jostakin ongelmasta.

Uskon, että voimme kasvattaa vanhurskaita lapsia lähes missä maailmankolkassa tahansa, jos heillä on luja perustus Jeesuksessa Kristuksessa ja Hänen evankeliumissaan. Nefi kuvaili perheensä ja kansansa opettamista seuraavin sanoin: ”Me puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa” (2. Nefi 25:26).

Jos toimimme niin, kun lapsemme tekevät epäviisaita valintoja, he tietävät, ettei kaikkea ole menetetty ja että he voivat löytää tien takaisin kotiin. Haluan vakuuttaa teille, että teitä ja perhettänne siunataan, kun pyritte vahvistamaan jokaista perheenne jäsentä uskon kautta Herraan Jeesukseen Kristukseen.

Jos noudatamme vanhin Leen neuvoa ja olemme valona niille, joiden joukossa elämme, emme voi peitellä sitä, keitä me olemme. Meidän käytöksemme tulee kuvastaa arvojamme ja uskonkäsityksiämme. Mikäli mahdollista, meidän tulee osallistua julkisten asioiden hoitamiseen.

Kun elämme kelvollisina saamaan temppelisuosituksen, saamme temppelitoimitukset ja olemme uskollisia liitoillemme, meillä on tavoite ja näkemys, joita tarvitsemme pysyäksemme liittopolulla. Kun nuoremme elävät kelvollisina ja suorittavat kasteita kuolleiden puolesta, heidän elämänsä on hyvässä järjestyksessä.

Meidän täytyy keskittää voimamme ja vahvistaa perhettämme puhumalla, riemuitsemalla, saarnaamalla ja profetoimalla Kristuksesta, jotta voimme saada palkinnoksi vanhurskaan perheen ja perheestämme voi tulla iankaikkinen.

Naimattomille ihmisille, jotka elävät vanhurskaasti, oppimme on rohkaiseva: ”Uskolliset jäsenet, joiden olosuhteet eivät salli heidän saada iankaik-kisen avioliiton ja vanhemmuuden siunauksia tässä elämässä, tulevat saamaan kaikki luvatut siunaukset

Rakkaus on onnellisuuden tärkein ainesosa tässä maailmassa.

iankaikkisuuksissa, mikäli he pitävät Jumalan kanssa tekemänsä liitot.”³

Palkintona onnellisuus

”Mitä avuja minun tulisi antaa lapsilleni, jotta he olisivat onnellisia ja menestyisivät elämässään?”

Lusifer on luonut onnellisuudesta väärennöksen tai harhakuvan, joka ei sovi yhteen vanhurskauden kanssa ja joka vie meidät harhaan, jos emme ole valppaita. Monet tämän päivän ongelmistamme johtuvat siitä, että maallistunut maailma on tavoitellut väärää määritelmää onnellisuudesta. Tiedämme Mormonin kirjasta, että tämä ongelma on ollut olemassa sukupolvesta toiseen. Tiedämme myös siunaukset, jotka käskyjen mukaan eläminen tuo mukanaan.

Kuningas Benjamin sanoo: ”Minä tahdon teidän ajattelevan niiden siunattua ja onnellista tilaa, jotka pitävät Jumalan käskyt. Sillä katso, he ovat siunattuja kaikessa, sekä ajallisessa että hengellisessä; ja jos he pysyvät uskollisina loppuun asti, heidät otetaan vastaan taivaaseen, niin että he voivat siten asua Jumalan luona milloinkaan päättymättömässä onnen tilassa. Oi muistakaa, muistakaa, että nämä asiat ovat totta; sillä Herra Jumala on ne puhunut.” (Moosia 2:41.)

Olen monta vuotta seurannut erästä 1930-luvulla alkanutta tutkimushanketta. Alun perin tutkimuksessa oli mukana 268 miestä erästä johtavasta yliopistosta. Heitä tutkittiin määräajoin koko heidän elämänsä ajan. Myöhemmin tutkimukseen otettiin mukaan naisiakin. Tutkimusaika oli noin 70 vuotta. Alun pitäen tutkimuksen tavoitteena oli selvittää mahdollisimman paljon sitä, mitä menestyminen ja onnellisuus ovat.

Tutkimus osoitti, etteivät yliopiston pääsykoe-pisteet ja arvosanat ennustaneet menestystä tai

onnellisuutta myöhemmässä elämässä. Mutta yksi alue, joka korreloi siihen vahvasti, oli lapsuuskodin onnellisuus. Onnelliset, menestyneet aikuiset kertoivat tavallisesti, että etenkin heidän äitinsä oli sanallisesti ilmaissut rakkauttaan ja kiintymystään eikä pitänyt ankaraa kuria. Heidän vanhempansa olivat osoittaneet kiintymystään toisiaan kohtaan ja olleet lapsilleen läsnä ja tavoitettavissa. Heillä oli lämmin suhde lapsiinsa, ja he myös ilmaisivat tunteensa. Nämä vanhemmat loivat vakaan perhe ympäristön, ja heidän uskottiin kunnioittaneen lastensa itsenäisyyttä.

Vuonna 2012 julkaistussa tutkimuksen loppuraportissa kirjoitettiin: ”Rakkautentäyteinen lapsuus enteilee monenlaista menestystä paremmin kuin mitkään lapsuudessa saadut taloudelliset tai sosiaaliset edut.” Lämminhenkinen lapsuus korreloi menestyksen kanssa vahvemmin kuin älykkyys, sosiaaliluokka tai urheilullisuus. Tutkimuksessa todettiin myös, että ”se, mikä lapsuudessa on hyvää, ennustaa tulevaisuutta paljon paremmin kuin se, mikä on huonoa”.⁴

Tutkimus kokonaisuudessaan osoittaa, että vaikka elämässä onkin suuria haasteita ja jotkin asiat menevät todella huonosti, useimmat lapset ovat sitkeitä. Luottamus, joka syntyy rakastavista suhteista vanhempiin, erityisesti äitiin, voi johtaa kestävään, elinikäiseen onnellisuuteen. Minusta on kiinnostavaa, joskaan

ei yllättävää, että tutkimuksen tulokset ovat täysin yhdenmukaisia sen kanssa, mitä pyhät kirjoitukset ja kirkko opettavat perheestä. Kirkossa tähdenetään perheiltä, perherukousta, rakkauden ilmaisemista, perheen yhdessäoloa ja perheen perinteitä, jotka ovat juuri sellaisia toimintoja, joiden tutkimus osoitti saavan aikaan onnellisia, menestyneitä aikuisia.

Nefi aloittaa Mormonin kirjan ilmaisemalla kiitollisuutensa ”hyvistä vanhemmista” (1. Nefi 1:1), mutta todellinen opetus on se, että jokainen meistä päättää, millaisia vanhempia meistä tulee, jotta meidän jälkeläisemme voisivat onnellisina ilmoittaa, että hekin ovat syntyneet hyvistä vanhemmista.

Tärkein asia, mitä voitte tehdä, on pitää huolta, että teidän lapsenne ja ne, joita hoivaatte, tietävät teidän rakastavan heitä. Rakkaus on onnellisuuden tärkein ainesosa.

Palkintona menestyminen maassa

”Meidän perheemme ei ole onnistunut saamaan merkittävää aineellista omaisuutta. Johtuuko se siitä, ettemme ole tarpeeksi vanhurskaita?”

Pyhät kirjoitukset sanovat selkeästi, että käskyn mukaan eläminen suo meille mahdollisuuden menestyä maassa. Mutta vakuutan teille, että maassa menestymistä ei määritellä lompakon paksuudella. Sillä on sitä paljon täydempi merkitys.

Puhuessaan pojalleen Helamanille profeetta Alma opettaa: ”Mikäli sinä pidät Jumalan käskyt, sinä menestyt maassa; ja sinun tulee myös tietää, että mikäli sinä et pidä Jumalan käskyjä, sinut erotetaan pois hänen edestään” (Alma 36:30).

Siten se, että Henki vaikuttaa elämässämme, on tärkein osa maassa menestymistämme. Jos pidämme käskyt, meille myös luvataan tiettyjä asioita (ks. Ef. 6:1–3). Esimerkiksi Opim ja liittojen luvussa 89 luvataan, että kun elämme viisauden sanan mukaan, saamme nauttia terveyteen liittyvistä siunauksista sekä suurista tiedon aarteista.

On opettavaista ottaa esimerkiksi yksi viisauden sanan osa-alueista, alkoholin karttaminen. Aiemmin

Todellinen vauraus tässä maailmassa tulee perheemme elättämisen sekä Vapahtajan rakastamisen ja palvelimisen välisestä tasapainosta.

Vanhurskauden tärkeimpänä palkintona saa ”rauhan tässä elämässä ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa”.

mainitsemassani pitkittäistutkimuksessa kävi ilmi, että alkoholin väärinkäyttö koskettaa joka kolmatta amerikkalaisperhettä, se on yhtenä osatekijänä neljäsosaan sairaaläkynneistä ja sillä on merkittävä osuus kuolleisuuteen, avioeroihin, huonoon terveyteen ja huonoihin suorituksiin.

Kaliforniassa tehty pitkäaikainen tutkimus aktiivisista kirkkomme jäsenistä osoitti, että naiset elävät keskimäärin 5,6 vuotta ja miehet 9,8 vuotta pidempään kuin amerikkalaiset naiset ja miehet yleensä. Tutkimuksen suorittaneet lääkärit totesivat, että ainakin yhtenä syynä oli viisauden sanan noudattaminen. Viisauden sanan mukaan eläminen suo meille mahdollisuuden menestyä maassa.⁵

Kun keskustelin presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) kanssa lentomatalla erään temppelein vihkimistilaisuuteen, hän ilmoitti iloisena, että kirkolla oli varaa lisätä temppeleiden määrää, koska myöhempien aikojen pyhät olivat menestyneet maassa. Uskollisina kymmenysten maksajina he olivat antaneet varoja temppeleiden rakentamiseen.

Menestyminen ja vauraus eivät välttämättä ole sama asia. Paljon parempi evankeliumin määritelmä menestymisestä maassa on se, että meillä on riittävästi tarpeisiimme ja samalla Hengen runsaat siunaukset elämässämme. Kun elätämme perhettämme ja rakastamme ja palvelemme Vapahtajaa, saamme nauttia siitä palkinnosta, että tunnemme Hengen vaikutuksen ja menestymme maassa.

Palkintona rauha

Tärkein luvattu palkinto vanhurskaudesta on esitetty selkeästi kohdassa OL 59:23: ”Vaan tietäkää, että se, joka tekee vanhurskaita tekoja, saa palkkansa, nimittäin rauhan tässä maailmassa ja iankaikkisen elämän tulevassa maailmassa.”

Yli 35 vuotta sitten presidentti Kimball opetti, että suuri osa kirkon kasvusta tapahtuu siitä syystä, että ”kirkkoon tulee suurin joukoin – – hyviä naisia”. Hän julisti: ”Tätä tapahtuu siinä määrin, että kirkossa olevien naisten elämästä heijastuu sellaista vanhurskautta ja kykyä puhua selvästi – –, että heitä pidetään – myönteisellä tavalla – muista erottuvina ja erilaisina kuin maailmassa eläviä naisia.”⁶

Näin on todella tapahtunut ja näin tulee tapahtumaan tulevaisuudessa.

Herra Jumala on todellakin aurinko ja kilpi, ja Hän lahjoittaa meille armon ja kunnian. Mitään hyvää ei pidätetä niiltä, jotka vaeltavat nuhteettomasti. (Ks. Ps. 84:12.) Rukoilen, että voisitte korjata hyvän sadon vanhurskaudestanne, kun seuraatte uskollisesti Herraamme ja Vapahtajaamme Jeesusta Kristusta. ■

Brigham Youngin yliopiston naisten konferenssissa 2. toukokuuta 2014 pidetystä puheesta ”The Rewards of Righteousness” [Vanhurskauden tuottama hyvä sato].

VIITTEET

1. Ks. Spencer W. Kimball, ”Väärät jumalat, joita me palvelemme”, *Valkeus*, elokuu 1977, s. 1–4.
2. Ks. Lane Anderson, *Deseret News*, ”The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism”, 15. huhtikuuta 2014, s. C7.
3. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.3. Presidentti Boyd K. Packer, kahdentoista apostolin koorumin presidentti, vahvisti tämän huhtikuussa 2014 pitämässään yleiskonferenssi-puheessa ”Todistaja”, *Liahona*, toukokuu 2014, s. 94–97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study*, 2012, s. 108–109.
5. Ks. James E. Enstrom ja Lester Breslow, ”Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004” [Aktiivisten mormonien elämäntapa ja alentunut kuolleisuus Kaliforniassa], *Preventive Medicine*, vsk. 46, 2008, s. 135.
6. Ks. Spencer W. Kimball, ”Vanhurskaiden naisten tehtävä”, *Valkeus*, toukokuu 1980, s. 173; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 240.

A man and a woman are walking away from the camera on a set of railroad tracks that stretch into the distance. They are holding hands, symbolizing unity and shared purpose. The scene is set against a dramatic sunset sky with warm orange and yellow tones. The woman on the left has long blonde hair and is wearing a dark blazer and trousers. The man on the right is wearing a dark, vertically striped suit jacket and trousers. The tracks are made of metal rails on wooden ties, with gravel ballast between them.

*Uskonto ja valtionhallinto kulkevat
eri raiteilla, mutta samaan
suuntaan. Ne toimivat parhaiten ja
tehokkaimmin, kun ne suojelevat
ja edistävät toinen toistaan.*

Vanhin
Wilford W. Andersen
seitsemänkymmenen
koorumista

Uskonto & valtionhallinto

Uskonto ja valtionhallinto ovat kuin aviopuolisot, joilla on joskus vaikeaa yhdessä mutta jotka huomaavat, etteivät he yksinkertaisesti voi elää erossa toisistaan. Uskonto ja valtionhallinto tarvitsevat kumpikin oman itsenäisyytensä voidakseen kukoistaa, mutta historia on osoittanut, ettei täydellinen ero ole hyväksi kummallekaan osapuolelle. Ne kulkevat eri raiteilla, mutta samaan suuntaan. Ne toimivat parhaiten ja tehokkaimmin, kun ne suojelevat ja edistävät toinen toistaan.

Valtionhallinnolla on tärkeä rooli uskonnonvapauden puolustamisessa ja ylläpitämisessä sekä kirkkojen roolin edistämässä yhteiskunnassa. Onneksi useimmat valtionhallinnot nykymaailmassa tunnustavat ainakin jossakin määrin uskonnonvapauden ja tarjoavat kansalaisilleen oikeuden palvella Jumalaa ja harjoittaa uskontoaan oman omantuntonsa vaatimusten mukaan. Niin ei ole aina ollut.

Monet sukupolvet ovat kokeneet tukahduttavan vapaudenmenetyksen, joka on johtunut valtiovallan määräämästä valtionuskonnosta. Toiset ovat saaneet kokea moraalisen romahduksen, joka liittyy valtiovallan taholta tulleeseen uskonnon täydelliseen kieltämiseen. Olemme kiitollisia siitä, että nykymaailmassa kasvavassa enemmistössä valtioiden perustuslaeista nähdään yhteiskunta sellaisena, jossa uskonkäsityksiä ja uskonnon harjoittamista, vaikkakin erossa valtionhallinnosta, tulee suojella ja turvata vainolta.¹

Mormonin kirjassa kuvattu taivaan innoittama valtionhallinto antoi kansalle tällaisen uskonkäsitysten ja uskonnon harjoittamisen vapauden:

”Nyt, jos ihminen halusi palvella Jumalaa, hänellä oli siihen oikeus, tai pikemminkin, jos hän uskoi Jumalaan, hänellä oli oikeus palvella häntä; mutta jos hän ei uskonut häneen, ei ollut mitään lakia hänen rankaisemisekseen. – –

Sillä oli olemassa laki, että ihmiset tuli tuomita rikostensa mukaisesti. Mutta ei ollut mitään lakia ihmisen uskoa vastaan.” (Alma 30:9, 11.)

Uskovina ihmisinä meidän tulisi olla kiitollisia valtionhallinnon suomasta turvasta, joka sallii meidän omaksua ja harjoittaa haluamiamme uskonkäsityksiä.

Uskonnon olennainen tehtävä

Kaikille ei kenties ole yhtä selvää, että uskonto ja moraalisuus ovat tärkeässä osassa hyvän ja tehokkaan valtionhallinnon ylläpitämisessä ja edistämässä. Ainoat todelliset ratkaisut moniin nykymaailmamme vakaviin ongelmiin ovat hengellisiä eivätkä poliittisia tai taloudellisia. Esimerkiksi rasismi, väkivalta ja viharikokset ovat hengellisiä ongelmia, ja niiden ainoa todellinen ratkaisu on hengellinen. Vanhin Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista on opettanut:

”Monet länsimaisen yhteiskunnan merkittävimmistä moraalisisista edistysaskeleista ovat peräisin uskonnollisista periaatteista, ja ne ovat siirtyneet saarnastuoleista yleiseen ajattelutapaan. Esimerkkejä tästä ovat muun muassa orjakaupan lakkauttaminen Englannissa sekä julistus orjien vapauttamisesta [Yhdysvalloissa]. Sama pätee viimeisen puolen vuosisadan aikana kansalaisyhteiskuntaan.”²

USKONKÄSITYSTEN RATKAISEVA VAIKUTUS

”Yhteiskuntamme ei pysy koossa ensisijaisesti lain ja sen toimeenpanemisen avulla, vaan ennen kaikkea niiden ihmisten ansiosta, jotka vapaaehtoisesti noudattavat sitä, mitä ei valvota. Heidän toimintansa johtuu heidän sisäistämistään vanhurskaan tai sopivan käytöksen mittapuista. Uskonnollisella käsityksellä oikeasta ja väärästä on ratkaiseva vaikutus siinä, että se saa suuren joukon kansalaisiamme noudattamaan sääntöjä vapaaehtoisesti.”

Dallin H. Oaks kahdentoista apostolin koorumista, ”Strengthening the Free Exercise of Religion” [Uskonnon vapaan harjoittamisen vahvistaminen], puhe New York Cityssä 16. toukokuuta 2013 pidetyssä uskonnonvapautta puolustavan The Becket Fund for Religious Liberty -säätien tilaisuudessa, joka järjestettiin Canterbury-mitalin saajan kunniaksi, s. 1; saatavana sivustolla mormonnewsroom.org.

Moraalisen järjestyksen vakiinnuttamisessa yhteiskunnat ovat suurelta osin riippuvaisia uskonnosta ja kirkoista. Valtiovalta ei koskaan voi rakentaa riittävästi vankiloita, joihin mahtuisivat kaikki rikolliset yhteiskunnasta, josta puuttuvat moraalisuus, luonne ja usko. Uskonnon harjoittaminen kannustaa näihin ominaisuuksiin paremmin kuin mikään lainsäädännöllinen määräys tai poliisivoimat. Valtionhallinto ei voi hallita ihmissydämeistä kumpuavia näkökantoja, haluja ja toiveita. Ne ovat kuitenkin siemeniä, joista kasvaa käyttäytyminen, jota valtionhallinnon täytyy säädellä.

Ranskalainen historioitsija ja valtiomies Alexis de Tocqueville on kirjoittanut: ”Despotismi voi hallita ilman uskoa, mutta vapaus ei voi.”³ Ja despotismikaan ei voi hallita loputtomasti ilman uskoa. Sillä kuten Venäjän liittovaltion ensimmäinen presidentti Boris Jeltsin on huomauttanut: ”Valtaistuimen voi kyllä rakentaa pistimiä käyttämällä, mutta sillä on vaikea istua.”⁴

Vuorisaarnassa Jeesus vertasi kirjoihin kirjoitettua lakia sydämeen kirjoitettuun lakiin.

”Teille on opetettu tämä isille annettu käsky: ’Älä tapa.’ Se, joka tappaa, on ansainnut oikeuden tuomion.

Mutta minä sanon teille: jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion.” (Matt. 5:21–22.)

Siinä missä valtionhallinto toteuttaa kirjoihin kirjoitettua lakia, uskonto opettaa kuuliaisuutta sydämeen kirjoitetulle laille ja kannustaa siihen. Ne, jotka noudattavat jälkimäistä, rikkovat harvoin, jos koskaan, edellistä. Kuten voimme lukea Opista ja liitoista: ”Sen, joka pitää Jumalan lait, ei tarvitse rikkoa maan lakeja” (58:21).

Mutta siellä, missä sydämenasioita ei oteta huomioon, kirjoitettu laki ja valtiovallan lakikoneisto lopulta jumittuvat. Yhteiskunnassa käyttäytyään hyvien tapojen mukaisesti silloin, kun suurin osa ihmisistä toimii moraalisesti oikein siksi, että he uskovat, että heidän tulee toimia niin – ei siksi, että laki tai poliisivoimat pakottavat heidät siihen.

Valtionhallinto valvoo kansalaistensa käyttäytymistä. Se yrittää saada heidät olemaan kunnollisia ja moraalisia. Uskonto sen sijaan yrittää saada heidät *haluamaan* olla kunnollisia ja moraalisia. Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994), joka toimi ministerinä Yhdysvaltain presidentti Dwight D. Eisenhowerin alaisuudessa, on opettanut meille tämän mitä tärkeimmän eron:

”Herra vaikuttaa sisältä ulospäin. Maailma vaikuttaa ulkoa sisäänpäin. Maailma haluaa ottaa ihmiset pois kurjuudesta. Kristus ottaa kurjuuden pois ihmisistä, ja sen jälkeen he pystyvät itse nousemaan kurjuudestaan. Maailma haluaa muuttaa ihmisiä muuttamalla heidän ympäristöään. Kristus muuttaa ihmisiä, jotka sitten muuttavat ympäristöään. Maailma haluaa muuttaa ihmisten käyttäytymistä, mutta Kristus voi muuttaa ihmislunnon.”⁵

Ajan myötä kaikkien vapaiden valtionhallintojen täytyy loppujen lopuksi luottaa kansalaistensa vapaaehtoiseen hyvyyteen ja tukeen. Kuten legendaarinen valtiomies ja poliittinen filosofi Edmund Burke on sanonut: ”Asioiden iankaikkisessa järjestyksessä on säädetty, etteivät hillittömät ihmismiehet voi olla vapaita. Heidät kahlehtii heidän oma kiihkonsa.”⁶

Siksi hyvä valtionhallinto suojelee uskontoa ja edistää uskonnonvapautta. Ja hyvä uskonto kannustaa olemaan hyvä kansalainen ja elämään maan lakien mukaan.

Hyvän valtionhallinnon ei tarvitse olla puolueellinen. Sen ei tulisi suosia yhtä uskontoa enemmän kuin toista. Sen edustajien täytyy olla vapaita uskomaa ja harjoittamaan uskontoaan oman omantuntonsa vaatimusten mukaan. Samasta syystä hyvän uskonnon ei tulisi tukea eikä vastustaa mitään poliittista puoluetta eikä ehdokasta.

Meitä kannustetaan tutkimaan aiheita ja ehdokkaita tarkoin ja äänestämään henkilöitä, joiden uskomme toimivan nuhteettomasti ja hyvää harkintakykyä käyttäen.

Ja sen jäsenten täytyy olla vapaita – ja heitä tulee jopa kannustaa – osallistumaan poliittiseen toimintaan ja tukemaan parhaaksi katsomaansa puoluetta tai ehdokasta.

Antakaa äänenne kuulua

Vaikka kirkko instituutiona on toistuvasti vahvistanut poliittisen puolueettomuutensa, myöhempien aikojen pyhiä kannustetaan osallistumaan poliittiseen toimintaan ja lisäämään oman äänensä julkiseen keskusteluun. Uskuntoomme kuuluu olla hyviä kansalaisia, missä tahansa me asummekin.

Julkaisussa *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa* sanotaan: ”Jäseniä kannustetaan oman maansa lakien mukaan rekisteröitymään äänestäjiksi, tutkimaan aiheita ja ehdokkaita tarkoin ja äänestämään henkilöitä, joiden he uskovat toimivan nuhteettomasti ja hyvää harkintakykyä käyttäen. Myöhempien aikojen pyhillä on erityinen velvollisuus etsiä, äänestää ja tukea johtajia, jotka ovat rehellisiä, hyviä ja viisaita (ks. OL 98:10).”⁷

Jonakin päivänä Vapahtaja tulee jälleen. Hänellä on oikeus hallita ja vallita kuninkaiden Kuninkaana *sekä* suurena Ylipappinamme. Silloin valtionhallinnon valtikka ja pappeuden voima yhdistyvät yhdeksi.

Siihen suurenmoiseen päivään asti uskonnon ja valtionhallinnon täytyy kulkea ihmiskunnan historian polulla käsi kädessä – kumpikin kunnioittaen toisensa itsenäisyyttä, kumpikin arvostaen toisensa välttämätöntä myötävaikutusta. ■

VIITTEET

1. Ks. W. Cole Durham jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, toim., *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law*, 2013, s. 3–5.
2. Dallin H. Oaks, ”Strengthening the Free Exercise of Religion” [Uskonnon vapaan harjoittamisen vahvistaminen], puhe New York Cityssä 16. toukokuuta 2013 pidetyssä uskonnonvapautta puolustavan The Becket Fund for Religious Liberty -säätötilaisuudessa, joka järjestettiin Canterbury-mitalin saajan kunniaksi, s. 1; saatavana sivustolla mormonnewsroom.org.
3. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America*, 2 osaa, 1835–1840, osa 1, s. 306.
4. Boris Jeltsin, lainattuna Donald Murrayn julkaisussa *A Democracy of Despots*, 1995, s. 8.
5. Ezra Taft Benson, ”Syntyneet Jumalasta”, *Valkeus*, 1986, konferenssi-raportti 155. puolivuotiskonferenssista, s. 5.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, toinen laitos, 1791, s. 69.
7. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 21.1.29.

MINÄ EN LUNTTAA

O opiskellessani ensimmäistä vuotta yliopistossa olin usein pettynyt opiskelutovereihini. Se johtui siitä, että monet heistä lunttasivat kokeissa. Jotkut salakuljettivat muistiinpanojaan luokkaan. Jotkut tekstailivat koevastauksia toisille. Jotkut jopa kopioivat opiskelutovereidensa kokeita.

Ne, jotka lunttasivat, saivat aina minua parempia arvosanoja. Minä en kuitenkaan tuntenut kiusausta liittyä heidän joukkoonsa. Ajattelin aina mielessäni ja sydämessäni, että on parempi saada rehellinen nolla kuin varastettu täysien pisteiden suoritus.

Jos minä lunttaisin, en olisi heille hyvänä esimerkkinä. En eläisi sillä tavoin, että voisin kertoa heille Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. En osoittaisi heille, että kirkko on tosi.

Eräänä iltapäivänä menin yliopiston kassanhoitajan toimistoon kysymään, kuinka paljon lukukausimaksusta minulla oli maksamatta. Minun täytyi maksaa koko summa ennen kuin voisin mennä loppukokeisiin seuraavalla viikolla. Sinne kulkiessani olin huolissani siitä, mistä saisin tarvitsemani rahat. Koska maksoin itse opiskeluni, talouteni oli tiukoilla.

Saavuttuani toimistoon kysyin kassanhoitajalta, kuinka paljon olin vielä velkaa.

”Sinun ei enää tarvitse maksaa mitään valmistumiseesi asti”, hän sanoi.

Ällistyneenä kysyin häneltä, oliko hän varma siitä vai laskiko hän leikkiä.

”Kyllä, olen varma, ja olen vakavissani”, hän sanoi. ”Opintoneuvoja laittoi puolestasi hakemuksen senaattorin

myöntämään stipendiä varten. Sinä sait stipendin.”

Noiden sanojen kuuleminen sai minut hyvin onnelliseksi. Kiitin häntä ja juoksin opintoneuvojan toimistoon kiittääkseni asiasta henkilökohtaisesti.

”Sinun ei tarvitse kiittää minua”, opintoneuvoja sanoi kerrottuaani hänelle, kuinka kiitollinen ja onnellinen olin. ”Minä toimin vain välikappaleena.”

Kun lähdin sieltä, muistin pyhien kirjoitusten kohdan, jota lainaan aina mielelläni: ”Ja siunattu on se, joka havaitaan uskolliseksi minun nimeläni viimeisenä päivänä, sillä hänet ylennetään asumaan valtakunnassa, joka on ollut hänelle valmistettuna maailman perustamisesta asti. Ja katso, minä [Jeesus Kristus] olen näin puhunut.” (Et. 4:19.)

Tekemällä oikein olin osoittanut uskollisuuteni taivaallisen Isämme käskyjen pitämisessä – myös tilanteessa, jossa epärehellisyys oli yleistä. Tiedän, että kun pysyn lujana uskossani, Hän ei koskaan jätä minua.

Olen onnellinen, että voin nyt opiskella tarvitsematta huolehtia maksuista. Haluan myös edelleen tehdä oikein, en mahdollisesti saamieni palkintojen ja siunausten vuoksi vaan siksi, että rakastan taivaallista Isää ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta, joka antoi minulle esimerkin. ■

Joanna Mae Rangga, Etelä-Leyte, Filippiinit

O opiskelutoverini, jotka lunttasivat, saivat aina minua parempia arvosanoja. Minä en kuitenkaan tuntenut kiusausta liittyä heidän joukkoonsa.

Halusin kovasti pukeutua äitini morsiuspukuun, kun oma häpäiväni koittaisi.

ÄIDIN MORSIUSPUKU

Näin äidin morsiuspuvun ensimmäisen kerran pikkutyttönä. Se oli huolella pakattu laatikkoon, ja muistan, kuinka äiti otti sen esiin varovasti, jotta näkisin sen. Miten kaunis se olikaan! Halusin kovasti pukeutua siihen, kun oma häpäiväni koittaisi.

Äiti laittoi sen varovasti takaisin ja lupasi lainata sitä minulle tulevaisuudessa. Hän sanoi, että tuo puku oli ollut erityinen lahja isältäni. Äiti näytti todella rakastuneelta ja kauniilta hääkuvissaan. Vanhempani, jotka eivät olleet kirkon jäseniä, olivat hienoja ihmisiä.

Sain tietää kirkosta, kun tapasin miehen, josta tuli myöhemmin aviomieheni. Tapaamisemme oli erikoinen, sillä se johti kertomukseen ensimmäisestä näystä, vaikka mies ei edes ollut aktiivinen kirkossa. Pidin kertomusta ihmeellisenä, mutta en ollut valmis pitämään sitä totena.

Kun olimme seurustelleet 16 kuukautta, unelmistani tuli totta ja sain pukeutua äidin morsiuspukuun

pitkine laahuksineen ja kulkea kirkon käytävää pitkin sulhaseni luokse. Minäkin olin todella rakastunut. Monet ihmiset sanoivat, että näytin samalta kuin äitini omana häpäivänään.

Kului vuosia ja saimme kaksi poikaa. Kun mieheni yritti tulla jälleen aktiiviseksi kirkossa, estelin hänen pyrkimyksiään. Vaikka en ollutkaan aktiivinen lapsuuteni kirkossa, minun oli vaikea hyväksyä toista kirkkoa.

Se muuttui lopulta 19 avioliittonvuoden jälkeen. Mieheni tuli jälleen aktiiviseksi kirkossa, ja muutaman viikon kuluttua aloin käydä kokouksissa hänen kanssaan. Todistukseni kasvoi nopeasti, ja minut kastettiin ja konfirmoitiin. Pian sen jälkeen suurin haluni oli valmistautua sinetöitäväksi mieheni temppelissä.

Kun tuo onnellinen sinetöimispäivä koitti, pukeuduin jälleen äitini valkoiseen pukuun. Eräs ystäväni kirkosta oli muokannut sitä niin, että se oli sopiva temppeliin. Olen käyttänyt sitä temppelissä siitä lähtien.

Kun isäni oli kuollut ja äitini viimeiset päivät olivat käsillä, hän ei vieläkään ollut valmis ottamaan vastaan palautettua kirkkoa. Kerroin hänelle kuitenkin monia ihmeellisiä asioita palautuksesta. Kerroin hänelle myös, että kun hän astuisi verhon tuolle puolen, hän saisi kuulla tosi evankeliumin sanoman. Lupasin hänelle, että vuoden kuluttua pukeutuisin hänen puolestaan yhteiseen pukuumme, niin että hän voisi kauttani saada temppelitoimitukset ja tulla sinetöidyksi isääni. Ja niin teinkin.

Pukuni on jo vanha ja tiedän, että jonakin päivänä minun on luovuttava sen käytöstä. Siihen päivään asti pukeudun siihen rakkaudesta – aviomiestäni kohtaan, äitiäni ja isääni kohtaan, niitä sukulaisia kohtaan, joiden puolesta olen toiminut sijaisena temppelissä, tosi evankeliumia ja pyhiä liittojani kohtaan sekä taivaallista Isääni ja Hänen Poikaansa Jeesusta Kristusta kohtaan. ■

Angélica Flores Algaba, Querétaro, Meksiko

HERRA PUHUI MINULLE RAUHAA

Tyttäreni Carlie oli ollut muutamman päivän sairaana, ja arvelin, että hän oli vain vilustunut. Hänen oireensa kuitenkin pahenivat, ja aloin ajatella, että kyse voisi olla jostakin vakavammasta.

Pelkoni kävivät toteen ja voimistuivat ollessamme lääkärin vastaanotolla – Carlien todettiin sairastavan tyypin 1 diabetesta. Hän oli vaipumassa diabeettiseen koomaan, ja hänen oli nopeasti päästävä sairaalaan. Rukoilin sydämessäni, että pysyisin rauhallisena ja että lääkärit voisivat auttaa häntä.

Kun saavuimme päivystyspoliklinikalle, lääkärit ja sairaanhoitajat ryhtyivät nopeasti työhön yrittäen pelastaa hänen henkensä. Rukoilin taivaalliselta Isältäni lohtua ja rauhaa.

Kun oli rauhallisempi hetki, mieheni ja hänen isänsä antoivat Carliele pappeuden siunauksen. Siunaukseen mieheni vakuutti Carliele, että hänen taivaallinen Isänsä halusi hänen jäävän eloon. Aloin tuntea rauhaa.

Kun olin useamman tunnin ajan seurannut, kuinka lääkärit olivat pistelleet ja testanneet Carlieta ja tarkkailleet hänen kuntonsa kohentumista, olin aivan uupunut. Yhden maissa yöllä tohina hänen huoneessaan hiljeni. En tiennyt, mitä odottaa, enkä pystynyt nukkumaan, ja tunsin olevani yksin.

Otin esiin Mormonin kirjan, jonka sisareni oli tuonut sairaalaan, ja rukoilin, että saisin pyhistä kirjoituksista tarvitsemaani levollisuutta. Kirja avautui kohdasta, jossa oli Alma 36:3. Lukiessani sitä tunsin Herran puhuvan minulle: ”Minä tiedän, että jokainen, joka panee turvansa Jumalaan, saa vahvistusta koettelemuksissaan ja vastoinkäymisissään ja ahdingoissaan, ja hänet ylennetään viimeisenä päivänä.”

Toisen kerran sinä yönä tunsin rauhaa. Tiesin, että taivaallinen Isä on tietoinen meistä. Hän halusi minun tietävän, että Hän on läsnä ja että minun tarvitsi uskoa Häneen.

Kun muistelin päivän tapahtumia, ajattelin sitä, kuinka Herra oli siunannut meitä. Olin tuntenut, että oli kiire viedä Carlie lääkäriin. Olimme saapuneet turvallisesti sairaalaan. Pappeudenhaltijat olivat saapuneet nopeasti antamaan siunauksen.

Tuosta päivästä alkaen olemme omaksuneet rutiinin tarkistaa verensokeri ja pitää naposteltavaa saatavilla. Olemme oppineet, kuinka diabeteksen hoitaminen vaikuttaa kehoon. Carlien sairaus on vieläkin koettelemus, mutta olemme oppineet luottamaan taivaalliseen Isäämme joka päivä.

En haluaisi kokea uudestaan sitä päivää sairaalassa, mutta tulen aina olemaan kiitollinen siitä. Se oli oppimisen, uskon harjoittamisen ja kiitollisuuden päivä. Sain tietää, että taivaallinen Isä on tietoinen jokaisesta lapsestaan ja että Hän todella tukee meitä koettelemuksissamme. ■

Trisha Tomkinson Riggs, Arizona, USA

Kun saavuimme päivystyspoliklinikalle, lääkärit ja sairaanhoitajat ryhtyivät nopeasti työhön yrittäen pelastaa Carlien hengen.

Vaatimatonta lounastamme, joka käsitti kahdeksan pientä kananpalaa, vadillisen riisiä sekä kulhollisen pastaa, olisi jakamassa yhdeksän aikuista ja kahdeksan lasta.

KAHDEKSAN PIENTÄ KANANPALAA

Kun aviomieheni oli jonkin aikaa työttömänä, oli haastavaa saada rahat riittämään perheessämme, jossa oli viisi kasvavaa lasta. Päivää ennen vuoden 2013 lokakuun yleiskonferenssilähetystä tarkastimme ruokavarastomme ja päätimme, että konferenssikokousten väliseksi ajaksi valmistaisimme yksinkertaiseksi lounaaksi paistettua kanaa ja riisiä.

Tuli sunnuntai ja kaikki olivat valmiina. Muutkin sukulaisemme, eli vanhempani ja sisareni perheineen, kokoontuivat vaarnakeskukseen puoli tuntia ennen lähetyksen alkua.

Mikä ilo ja siunaus olikaan kuulla profeettojen, näkijöiden ja ilmoituksensaajien esittävän sanomansa erityisesti meidän sukupolvellemme. Kun kuuntelin neuvoja ja nautin taivaalliselta Isältä saamastani ihmeellisestä rauhan ja rakkauden hengestä, sain varmuuden siitä, että kaikki olisi

hyvin, että perheeni hengelliset ja ajalliset tarpeet tulisivat täytetyiksi ja että jos edelleen uskoisin ja antaisin ohjat Vapahtajalle, pääsisimme vapaaksi köyhyyden ja muiden vaikeuksien otteesta.

Nauttiessani tuon sapatinpäivän kauniista hengestä olin kokonaan unohtanut lounaan. Vasta kun kokousten välinen tauko koitti, tajusin, että meitä olisi 17 henkeä. Vaatimatonta lounastamme, joka käsitti kahdeksan pientä kananpalaa, vadillisen riisiä sekä kulhollisen yhden sisareni tuomaa pastaa, olisi jakamassa yhdeksän aikuista ja kahdeksan lasta.

Kahdeksanvuotias Henry piti rukouksen, jossa hän kiitti ruoastamme ja siunasi sen pyytäen, että ruokailijat saisivat syödä kyllikseen. Jaoin sitten jokaisen kananpalan pienempiin osiin ja annoin ne lapsille samalla kun sisareni laittoi heidän

lautasilleen pastaa ja riisiä. En voinut estää kyyneliäni vuotamasta kun tajusin, että meillä oli riittävästi pieneen annokseen jokaiselle ja vielä yhteen ylimääräiseen annokseen, kun kaikki kananpalat oli pilkottu ja pasta ja riisi jaettu meidän kaikkien kesken. Sen jälkeen me kaikki söimme – ja saimme kylliksemme.

Kerroin vanhemmilleni ja miehelleni, että tiesin varmasti, että Vapahtaja oli todellakin jakanut viisi leipää ja kaksi kalaa ja ruokkinut niillä väkijoukon, jossa oli ”noin viisituhatta miestä ja lisäksi naisia ja lapsia” (ks. Matt. 14:14–21). Jotkut arvostelijat ja epäuskoiset väittävät, että tuo ihme oli kuvaannollinen, liioiteltu tai mahdoton. Mutta perheelleni ja minulle se kertomus on kirjaimellisesti totta.

Taivaallinen Isä oli kuullut uskollisen lapsen rukouksen, jossa tämä kiitti ja pyysi siunausta, että kaikki ruokailijat saisivat kyllikseen ja tulisivat ravituiksi.

Kun palasimme saliin kuuntelemaan yleiskonferenssia, tunsin sydämessäni suurta iloa. Minusta tuntui ikään kuin olisin ollut väkijoukossa, jonka Jeesus ruokki, haluten kovasti jäädä sinne saamaan opetusta Häneltä, joka lupaa, että jos kuuntelemme Häntä ja otamme vaarin Hänen sanoistaan, emme enää koskaan koe nälkää tai janoa (ks. Joh. 6:35).

Menimme lastemme kanssa hiljaa paikoillemme kappelissa ja valmistauduimme kuuntelemaan taivaallisen Isän valittuja palvelijoita. Se oli tilaisuus, jonka muistamme aina. ■
Abigail Almeria, Cebu, Filippiinit

TÄYNNÄ
ELINVOIMAA
& ENERGIAA

Randal A. Wright

Kuvittele hetki, että luoksesi tulee ystävä, joka pyytää neuvoja siitä, miten voi saada henkilökohtaista ilmoitusta. Jos voisit esittää vain yhden ajatuksen, mikä se olisi?

Uutena johtavana auktoriteettina vanhin Marion G. Romney (1897–1988) tunsu olevansa riittämätön täyttämään tärkeän tehtävänsä, joten hän kysyi neuvoa ystävältään vanhin Harold B. Leeltä (1899–1973), joka palveli kahdentoista apostolin koorumissa. Sinä päivänä annettu neuvo sekä yllätti vanhin Romneyn että kannusti häntä. Vanhin Lee sanoi:

”Jos haluat menestyä johtavana auktoriteettina, tarvitset innoitusta. Sinun täytyy saada ilmoitusta. Annan sinulle yhden neuvon: *Käy aikaisin levolle ja nouse varhain.*

Jos teet niin, ruumiisi ja henkesi ovat levänneet, ja sitten noiden varhaisen aamutuntien hiljaisuudessa saat enemmän oivalluksen ja innoituksen välähdyksiä kuin minään muuna aikana päivästä.”

Vuosia myöhemmin ensimmäisen presidenttikunnan jäsenenä presidentti Romney muisteli kokemustaan ja sanoi: ”Siitä päivästä lähtien otin sen neuvon käyttöön, ja minä tiedän, että se toimii. Aina kun minulla on vakava ongelma tai jokin luovuutta vaativa tehtävä, jossa toivon saavani Hengen vaikutusta, saan aina enemmän apua varhaisina aamutunteina kuin minään muuna aikana päivästä.”¹

Lukiessani tämän kertomuksen ensimmäisen kerran minäkin yllätyin vanhin Leen antamasta neuvosta. En olisi koskaan osannut yhdistää aamuvanhain alkavaa päiväohjelmaa ilmoituksen saamiseen. Tiedän kuitenkin

nykyään, että niiden välillä on suora yhteys. Olen myös saanut tietää, että toiminnat, jotka perinteisesti yhdistetään ilmoituksen saamiseen, kuten rukoileminen, pyhien kirjoitusten tutkiminen, paastoaminen, temppelissä käyminen sekä palveleminen, ovat paljon tehokkaampia, kun käyn aikaisin levolle ja nousen varhain.

Esimerkkejä pyhistä kirjoituksista

Kaikkina aikoina innoitetut miehet ja naiset ovat noudattaneet tätä jumalallista neuvoa nukkumisesta. Abraham

”nousi varhain aamulla ja meni siihen paikkaan, jossa hän oli seisonut Herran edessä”

(1. Moos. 19:27, vuoden 1933 suomennos, kursivointi lisätty). ”*Varhain*

seuraavana aamuna [Mooses] nousi

Siinainvuorelle, *niin kuin Herra oli käskenyt*, ja vei kivitaulut mukanaan” (2. Moos. 34:4, kursivointi

lisätty). ”Joosua *nousi varhain seuraavana aamuna*, ja papit ottivat

Herran arkin” (Joos. 6:12, vuoden 1933 suomennos, kursivointi lisätty).

Kuinka Herra aloitti päivänsä palvelutyössään kuolevaisuudessa? Markus

kirjoitti: ”Varhain aamulla, *kun vielä oli pimeä*,

Jeesus nousi ja lähti ulos. Hän meni paikkaan, jossa hän sai olla yksin, ja rukoili siellä.” (Mark. 1:35.) Maria, uskollinen opetuslapsi, seurasi Hänen esimerkkiään ja niin tehdessään antoi meille voimallisen opetuksen: ”Sapatin mentyä, viikon ensimmäisenä päivänä Magdalan Maria tuli *jo aamuhämärissä* haudalle” (Joh. 20:1). Sinä varhaisena aamuna hänestä tuli ensimmäinen kuolevainen, joka näki ylönousseen Herran.

**Mikä yksittäinen
tapa, mikäli noudattaisit
sitä johdonmukaisesti ja
kurinalaisesti, auttaisi sinua
saamaan paremman terveyden,
enemmän voimia ja
innoitusta?**

• • • • •

Varhaisen heräämisen tuomia siunauksia

Meidänkin aikanamme suuret johtajat pyrkivät saamaan innoitusta aamun varhaisina hetkinä. Jokin aika sitten kuulin, kuinka eräs seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin jäsen mainitsi vaarnakonferenssipuheessaan heräävänsä aina aikaisin. Kokouksen jälkeen keskustelin hänen kanssaan hetkisen hänen varhaisaamun tavastaan. Kysyin sitten, kuinka monella ensimmäisen presidenttikunnan ja kahdentoista koorumin jäsenellä on samanlainen aika-taulu. Hän vastasi: ”Joka ikisellä!” Se oli voimallinen hetki, ja Henki todisti minulle, että aikainen levolle käyminen ja varhainen nouseminen voi todellakin olla yhteydessä ilmoituksen saamiseen.

Niille, jotka noudattavat Herran nukkumista koskevia neuvoja, luvataan lisää siunauksia. Miettikää näitä ihmeellisiä lupauksia: ”Lakatkaa nukkumasta pitempään kuin on tarpeellista; käykää vuoteeseenne aikaisin, että *ette olisi väsyneitä*; nousee varhain, jotta ruumiinne ja mielenne olisivat *virkestyneitä*” (OL 88:124, kursivointi lisätty). *Virkestynyt* tarkoittaa sitä, että on ”täynnä elinvoimaa ja energiaa”.

Muinainen filosofi Aristoteles mainitsi muitakin hyötyjä niille, jotka aloittavat toimensa varhain: ”On hyvä herätä ennen aamunkoittoa, sillä sellainen tapa edistää terveyttä, vaurautta ja viisautta.”² Varhainen yhdysvaltalainen valtiomies Benjamin Franklin punoi samasta ajatuksesta tunnetun elämänohjeensa: ”Ken aikaisin paneutuu levolle ja aikaisin nousee, tulee terveeksi, vauraaksi ja viisaaksi.”³ Useimpien ihmisten mielestä terveys, vauraus ja viisaus kuuluvat asioihin, joita he eniten haluavat elämältään.

Terveys

Pääjohtajien keski-ikä Amerikassa on 55 vuotta.⁴ Yllättyisitkö, jos saisit kuulla, että erään kansainvälisen järjestön pääjohtajana oli 97-vuotias mies? Entä jos saisit tietää senkin, että hän noinkin iäkkäänä matkusti edelleen maailmalla ja piti puheita, koulutti johtohenkilöitä, tapasi

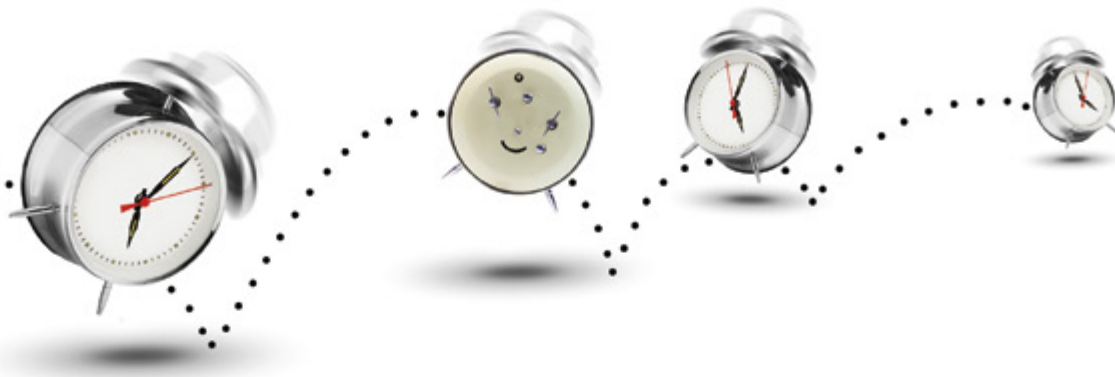
valtion virkamiehiä ja esiintyi suurten mediayhtiöiden haastateltavana? Entä jos kuulisit, että hänen kaksi tärkeintä varapääjohtajaansa olivat hyvin aktiiviset 79- ja 87-vuotiaat? Juuri tällainen oli tilanne presidentti Gordon B. Hinckleyn (1910–2008) ollessa kirkon presidenttinä hallintokautensa lopulla. Tuntuu todennäköiseltä, että aamuvarhain alkava päiväohjelma kuuluu – joskaan ei ainoana tekijänä – kirkkomme johtajien pitkän iän salaisuuksiin.

Entinen Brigham Youngin yliopiston rehtori Ernest L. Wilkinson on huomauttanut, että aamuvarhain alkavalla päiväohjelmalla on yhteys hyvään terveyteen. Puhuessaan presidentti David O. McKaysta (1873–1970), joka oli silloinen kirkon presidentti, hän sanoi: ”Olen varma, että yksi suurimmista syistä, miksi presidentti McKay on elänyt niin korkeaan ja kypsään ikään ja on elinvoimainen, on se, että hän on nuoresta miehestä asti tottunut menemään vuoteeseen aikaisin ja nousemaan ylös varhain, tavallisesti ennen auringonnousua, jolloin hänen mielensä on kirkas ja hänen kehonsa elinvoimainen aloittamaan päivän työt.”⁵

Myös aamuvarhain alkavan päiväohjelman sekä henkisen ja emotionaalisen terveyden välillä on huomattu yhteyksiä. Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Te, jotka tunnette olevanne lannistuneita ja maahan poljettuja: Etsikää apua päivän varhaisista hetkistä.”⁶

Viisaus

Yhteys nukkumisrytmin ja viisauden välillä ei ole pelkkää teoriaa. Eräessä Brigham Youngin yliopiston tutkimuksessa todetaan: ”Opiskelijoilla, joilla on tapana mennä vuoteeseen myöhään ja nukkua pitkään seuraavana aamuna, on alhaisemmat arvosanat kuin opiskelijoilla, jotka ovat tottuneet menemään aikaisin vuoteeseen ja nousemaan varhain. Mitä myöhempään opiskelijat nukkuivat aamulla, sitä alhaisempia heidän arvosanansa näyttivät olevan. Kaikista tutkituista tekijöistä juuri arkipäivän ja viikonlopun heräämisajoilla oli suurin yhteys oppilaiden arvosanojen keskiarvoon. Jokainen keskiarvon

ylittävä tunti, jonka opiskelijat nukkuivat arki-aamuisin, merkitsi keskiarvon laskemista 0,13 pisteellä (arvosteluasteikon ollessa 0,0-4,0).⁷

Vastikään tutkin 203 myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan yliopisto-opiskelijan nukkumisrytmejä. Nämä opiskelijat heräsivät arkipäivisin keskimäärin puoli kahdeksalta ja viikonloppuisin vartin yli yhdeksältä. Tavallisesti he menivät arki-iltoina vuoteeseen keskiyöllä ja viikonloppuisin yhdeltä. Nämä oppilaat toimivat täysin vastoin tutkimusta, joka yhdistää varhain alkavan päiväohjelman tehokkaaseen tiedon hankkimiseen. Ehkä tieto siitä, että parempi keskiarvo johtuu aamuvarhain alkavasta päiväohjelmasta, on liian yksinkertainen, jotta sen uskoisi. Onko meistä tullut niiden Israelin lasten kaltaisia, jotka kieltäytyivät Herran antamasta vastamyrkystä käärmeiden puremiin ”keinon yksinkertaisuuden tai sen helppouden tähden” (1. Nefi 17:41; ks. myös Hel. 8:14–15)?

Ajatelkaa neuvoa, jonka kahdentoista apostolin koorumin presidentti Boyd K. Packer on antanut viisauden hankkimisesta: ”Neuvon lapsiamme opiskelemaan tärkeimmät asiat aamun varhaisina tunteina, kun he ovat pirteitä ja valppaita, eikä illalla fyysistä väsymystä ja henkistä uupumusta vastaan taistellen. Olen oppinut, että sananparsi ’aikaisin sänkyyn, aikaisin ylös’ on tehokas.”⁸ Ehkä se on yksi syy, miksi kokoaikaiset lähetyssaarnaajat noudattavat aikaisin sänkyyn, aikaisin ylös -aikataulua.

Muita siunauksia

Vanhin Joe J. Christensen, täysinpalvellut seitsemänkymmenen koorumin jäsen, on kirjoittanut yhdessä vaimonsa Barbaran kanssa, että ne, jotka noudattavat Herran nukkumista koskevia neuvoja, saavat muitakin siunauksia: ”Käskyyn mennä varhain vuoteeseen ja nousta varhain [ks. OL 88:124] on varmasti erinomainen syy. – Maailma on kauniimpi paikka varhain aamulla. Elämä on paljon rauhallisempaa. Lyhyemmässä ajassa voidaan saada aikaan paljon enemmän.”⁹ Takkavalkeailan puheessaan Brigham Youngin

yliopistossa vanhin Christensen sanoi lisäksi: ”Jotkut teistä eivät saa tarvitsemaansa lepoa. Joidenkuiden tapana on mennä vuoteeseen myöhään ja nukkua paljon pidempään kuin elimistönne todella tarvitsee, ja siten teiltä jää saamatta osa henkilökohtaista innoitusta, jota voisitte saada.”¹⁰

Presidentti Hinckley lisäsi vielä lupauksen kuuliaille: ”Jos menet nukkumaan iltakymmeneltä ja nouset ylös viimeistään aamukuudelta, saat kaiken sujumaan.”¹¹

Herran nukkumista koskevien neuvojen noudattaminen voi tuntua pieneltä asialta, mutta ”vähäisin keinoin Herra voi saada aikaan suuria” (1. Nefi 16:29). Minulla on todistus siitä, että aamuvarhain alkavan päiväohjelman noudattaminen tuo elämäämme monia siunauksia, mukaan lukien ilmoitusta. On ihmeellistä, kuinka paljon enemmän saan aikaiseksi päivän aikana silloin, kun olen mennyt aikaisin nukkumaan ja noussut varhain. Tämän itsekurin harjoittamisen tuomat edut voittavat kirkkaasti sen vaatimat ponnistelut. Kun voitamme päivän ensimmäisen kamppailun patjaa vastaan, voitamme päivän aikana paljon todennäköisemmin muitakin kamppailuja. Olemme myös todennäköisemmin täynnä elinvoimaa ja energiaa. ■

Kirjoittaja asuu Texasissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. Ks. Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual*, 1989, s. 27–28.
2. Aristoteles, lainattuna julkaisussa *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, toim. N. B. Sen, 1967, s. 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, toim. U. Waldo Cutler, 1905, s. 16.
4. Ks. *Forbes* magazine, ”Emerging Culture, Worldwide Success”, 25. lokakuuta 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One’s Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year, 1. lokakuuta 1963, s. 4.
6. Russell M. Nelson, ”Aamulla ilo”, *Valkeus*, tammikuu 1987, s. 58.
7. *Journal of American College Health*, vsk. 49, 2000, s. 125–130.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently*, 1975, s. 205.
9. Joe J. ja Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center*, 1985, s. 33.
10. Joe J. Christensen, ”Resolutions”, takkavalkeailta Brigham Youngin yliopistossa, 9. tammikuuta 1994, s. 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, lainattuna julkaisussa Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley*, 1996, s. 166–167.

Voiman tukipylväitä

Unkarissa

McKelle George

Unkarilainen nuori aikuinen Krisztian Eszther* sanoo, että evankeliumi vahvistaa hänen uskoaan – ei ainoastaan Jumalaan vaan myös toiveikkaaseen ja tyydytystä tuottavaan elämään. ”Unkarilaisilla on tapana ajatella synkkää menneisyytämme kirkkaan tulevaisuutemme sijaan”, hän sanoo. Menneisyydellä Eszther tarkoittaa ajanjaksoa Unkarin historiassa (1949–1956), jolloin kansallislaulun sanoja – *Isten, áldd meg a magyart*, mikä tarkoittaa ”Jumala siunatkoon unkarilaisia” – ei koskaan laulettu.

Evankeliumi tulee Unkariin

Kirkko sai Unkarissa virallisen aseman vuonna 1988, vuosi sen jälkeen kun vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista oli pitänyt pyhitysrukouksen Gellértinvuoren huipulla Budapestin yllä. Vuonna 1990 avattiin Budapestin lähetyskenttä maassa, jossa ei ollut 40 vuoteen ollut uskonnonvapautta. Nyt Jumalan vaikutus on voimakas, etenkin myöhempien aikojen pyhiin kuuluvien nuorten aikuisten sydämessä.

Instituutin toimintakeskukset

Toimintakeskukset ovat iso osa nuorten aikuisten auttamista Keski- ja Itä-Euroopassa. Keski-Euroopan vierailuaan edeltävänä yönä vanhin L. Tom Perry kahdentoista apostolin koorumista heräsi voimalliseen ilmoitukseen. Hän tunsu, että kirkon voima siinä osassa maailmaa olisi nuorten aikuisten joukossa. Nykyään toimintakeskukset ovat lämminhenkisiä paikkoja, joissa nuoret aikuiset voivat osallistua oppitunneille ja toimintoihin sekä saada ystäviä, joilla on samanlaiset uskonnokäsitykset. ”Täällä voimme pitää hauskaa ilman, että meidän mittapuitamme kyseenalaistetaan”, Eszther sanoo.

Eszther tapasi lähetysaarnajat kotikaupungissaan Újfehértóssa ja kävi viikoittain heidän ilmaisilla englannintunneillaan. Pian lähetysaarnajat kutsuivat hänet seurakunnan toimintoihin. ”Kävin alusta asti jokaisessa peli-illassa ja perheillassa sekä kaikissa tansseissa”, hän sanoo. ”Minut kastettiin kolme viikkoa ennen 18-vuotispäivääni. Tiedän nyt, että olen Jumalan tytär ja ettei taivaallinen Isä koskaan jättäisi tyttärtään yksin.”

Unkaria ovat koetelleet sota ja sorto, mutta kirkon nuoret naimattomat aikuiset ovat täynnä toivoa.

Nuorten aikuisten toimintoja

Eszther käy yhä nuorten aikuisten toiminnoissa seurakunnassaan Nyíregyházassa. Unkarissa ei vielä ole nuorten aikuisten seurakuntia, mutta ”kokoonnumme silti yhteen”, Eszther sanoo. ”Olemme käyneet kukkafestivaaleilla, sammakkofestivaaleilla ja eläintarhassa.”

Kuten vanhin Perry ennusti, nuoret aikuiset jäsenet Unkarissa antavat valonsa näkyä kaikille. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

** Unkarissa sukunimi sanotaan ennen etunimeä.*

LISÄÄ ESZTHERISTÄ

Millaista treffeillä käyminen on Unkarissa?

Nuoret aikuiset jäsenet järjestävät tilaisuuksia tavata toisiaan, mutta se on vaikeaa, koska he saattavat asua eri puolilla maata.

Kuinka usein menet temppeliin?

Kuulun kaikkein onnekkaimpiin jäseniin, koska voin käydä Freibergin temppelissä Saksassa kerran vuodessa.

Onko koulutus tärkeää Unkarissa?

Kyllä, mutta sitä on vaikea uskoa, koska vanhemmillani on useita tutkintotodistuksia ja perheellämme oli silti vaikeuksia selviytyä. Nykyään ymmärrän sen tuomat edut, ja aloitin opiskelun yliopistossa tammikuussa 2014.

NUMEROTIETOA UNKARISTA

9 877 365 asukasta (vuonna 2014)

Maapinta-ala 93 030 km²

Unkari on tunnettu kuumista lähteistään, ja maassa on 450 yleistä kylpylää

Unkarin kielessä on 14 vokaalia

KIRKKO UNKARISSA

5 050 myöhempien aikojen pyhää

22 seurakuntaa

1 vaarna (perustettu vuonna 2006)

6 sukututkimuskeskusta

1 lähetyskenttä (Budapest)

FAKTOJA UNKARISTA

Pääkaupunki: Budapest

Kieli: unkari (*madjaari*)

Jeesus Kristus – meidän Rauhan Ruhtinaamme

*Rauha voi tulla kaikille, jotka
vilpittömästi etsivät Rauhan Ruhtinasta.*

**Vanhin
Russell M. Nelson**
kahdentoista apos-
tolin koorumista

Keskittyminen Herraan ja ikuiseen elämään voi auttaa meitä kaikissa kuolevaisuuden haasteissa. Epätäydelliset ihmiset elävät maapallolla muiden epätäydellisten ihmisten kanssa. Langennutta maailmaamme vaivaavat liiallinen velka, sodat, luonnonkatastrofit, sairaudet ja kuolema.

Tulee henkilökohtaisia haasteita. Mikä sitten huolen aiheuttaakin, jokainen meistä kaipaa sisäistä rauhaa.

Sanomani on, että ainoa todellisen ja kestävän rauhan lähde on Jeesus Kristus – meidän Rauhan Ruhtinaamme.¹

Jeesus sanoi: ”Antakaa lasten olla, älkää estäkö heitä tulemasta minun luokseni. Heidän kaltaistensa on taivasten valtakunta.”²

Hän voi tuoda rauhaa niille, joiden elämässä sota on aiheuttanut suurta tuhoa. Perheet, joiden elämä on häiriintynyt asevelvollisuuden vuoksi, kantavat sodasta muistoja, jotka iskostuivat omaan mieleeni Korean sodan aikana.

Nykyisen aikakautemme sodat ovat kehittyneempiä, mutta ne ovat yhä yhtä tuskallisia perheille. Ne, jotka kärsivät tällä tavoin, voivat kääntyä Herran puoleen. Hänen sanomansa

on lohdullinen sanoma rauhasta maan päällä ja hyvästä tahdosta ihmisten kesken.³

Rauha voi tulla niille, jotka eivät voi hyvin.

Joidenkuiden keho on haavoittunut. Toiset tuntevat hengellistä kipua rakkaidensa menettämisen tai jonkin muun tunneperäisen trauman vuoksi. Veljet ja sisaret, rauha voi tulla sieluunne, kun kasvatatte uskoa Rauhan Ruhtinaaseen.

”Onko teillä keskuudessanne sairaita? Tuokaa heidät tänne. Onko teillä rampoja tai sokeita tai ontuvia tai raajarikkoja – tai millään tavalla vaivaisia? Tuokaa heidät tänne, niin minä parannan heidät.”⁴

”Minä näen, että teidän uskonne on riittävä, jotta minä voisin parantaa teidät.”⁵

Rauha voi tulla sille, joka kärsii tuntien surua. Johtuipa suru sitten erheestä tai synnistä, Herra vaatii vain todellista parannusta. Pyhissä kirjoituksissa meitä pyydetään karttamaan nuoruuden kiihkoa ja pyytämään vilpittömin sydämin avuksi Herraa.⁶ Silloin Hänen lohduttava Gileadin balsaminsa voi parantaa jopa synnistä sairaan sielun.⁷

Ajatelkaa muutosta, joka tapahtui vuonna 1725 Lontoossa syntyneessä John Newtonissa.

Hän teki parannuksen synnillisestä elämästään orjakaup-
 piaana, ja hänestä tuli anglikaanisen kirkon pappi. Koet-
 tuaan tuon voimallisen sydämenmuutoksen John kirjoitti
 laulun ”Amazing Grace” sanat.

On armo suuri ihmeinen.

Se muutti sydämen.

Mä kuuro, sokea sain ihmeen kokea.

*Nyt kuulla, nähdä voin.*⁸

”Yhdestä syntisestä, joka kääntyy, iloitaan [taivaassa].”⁹

Rauha voi tulla niille, joiden työtaakka on raskas:

”Tulkaa minun luokseni, kaikki te työn ja kuormien
 uuvuttamat. Minä annan teille levon.

Ottakaa minun ikeeni harteillenne ja katsokaa minua:
 minä olen sydämeltäni lempeä ja nöyrä. Näin teidän sie-
 lunne löytää levon.

Minun ikeeni on hyvä kantaa ja minun kuormani
 on kevyt.”¹⁰

Rauha voi tulla niille, jotka ovat murheellisia. Herra sanoi:

”Autuaita [ovat] murheelliset: he saavat lohdutuksen.”¹¹

Kun koemme rakkaan ihmisen poismenon, voimme täytyä
 Herran rauhalla Hengen kuiskausten kautta.

”Ne, jotka kuolevat minun ominani, eivät maista kuole-
 maa, sillä se on heille suloinen.”¹²

”Minä jätän teille rauhan. Oman rauhani minä annan
 teille, en sellaista jonka maailma antaa. Olkaa rohkeat,
 älkää vaipuko epätoivoon.”¹³

”Minä olen ylösousemus ja elämä. Joka uskoo minuun,
 saa elää, vaikka kuoleekin,

eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole.”¹⁴

Rauha voi tulla kaikille, jotka vilpittömästi etsivät Rauhan

Ruhtinasta. Hänen on se suloinen ja pelastava sanoma, jota

lähetyssaarnaajamme vievät kaikkialle maailmaan. He saarnaavat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, jonka Hän palautti profeetta Joseph Smithin kautta. Lähetyssaarnaajat opettavat näitä Herran sanoja, jotka muuttavat ihmisten elämää: ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni.”¹⁵

Rauha voi tulla kaikille, jotka päättävät kulkea Mestarin teitä. Hänen kutsunsa on ilmaistu neljässä rakastavassa sanassa: ”Tule – – ja seuraa minua.”¹⁶

Me laulamme kaikki ylistystä Rauhan Ruhtinaalle,¹⁷ sillä Hän tulee jälleen. Silloin ”Herran kunnia ilmestyy, kaikki saavat sen nähdä”¹⁸. Tuhatvuotiskauden Messiaana Hän tulee hallitsemaan kuninkaiden Kuninkaana ja herrojen Herrana.¹⁹

Kun me seuraamme Jeesusta Kristusta, Hän johtaa meidät elämään perheemme kanssa Hänen ja taivaallisen Isämme luona. Jos monissa kuolevaisuuden haasteissamme pysymme uskollisina tekemillemme liitoille, jos kestämmme loppuun asti, me olemme arvollisia tuohon suurimpaan kaikista Jumalan lahjoista, iankaikkiseen elämään.²⁰ Hänen pyhässä seurassaan perheemme voi olla yhdessä ikuisesti.

Jumala siunatkoon teitä, rakkaat veljeni ja sisareni. Rukoilen, että te ja teidän läheisenne saisitte ikuisesti nauttia kaikista Herramme – Rauhan Ruhtinaamme – siunauksista. ■

Vuoden 2013 jouluhartauden puheesta.

VIITTEET

1. Ks. Jes. 9:5; 2. Nefi 19:6.
2. Matt. 19:14.
3. Ks. Luuk. 2:14.
4. 3. Nefi 17:7.
5. 3. Nefi 17:8; ks. myös Matt. 13:15; 3. Nefi 18:32; OL 112:13.
6. Ks. 2. Tim. 2:22; ks. myös 3. Nefi 9:13.
7. Ks. Jer. 8:22; ks. myös ”Aamuvarhain huoneessasi”, *MAP-lauluja*, 84; ”There Is a Balm in Gilead”, *Recreational Songs*, 1949, 130.
8. ”Amazing Grace”, *Olney Hymns*, 1779, nro 41, suom. Aimo Huttunen; ks. myös Joh. 9:25.
9. Luuk. 15:7; ks. myös jae 10.
10. Matt. 11:28–30.
11. Matt. 5:4; ks. myös 3. Nefi 12:4; OL 101:14.
12. OL 42:46.
13. Joh. 14:27.
14. Joh. 11:25–26.
15. Joh. 14:15.
16. Luuk. 18:22.
17. Ks. ”We’ll Sing All Hail to Jesus’ Name”, *Hymns*, nro 182; ks. myös ”Nimelle rakkaan Jeesuksen”, *MAP-lauluja*, 107.
18. Jes. 40:5.
19. Ks. Ilm. 19:16.
20. Ks. OL 14:7.

Olen 14-vuotias opettaja, joten mitä minä oikeastaan voin **tehdä** kotiopettajana?

Pyhien kirjoitusten mukaan kotiopettajien tarkoituksena on ”käydä jokaisen jäsenen kodissa ja kehottaa heitä rukoilemaan ääneen ja salassa ja huolehtimaan kaikista perhevelvollisuuksista” (OL 20:51). Kotiopettajien ”velvollisuutena on valvoa – ja vahvistaa” ihmisiä, joita heitä on pyydetty opettamaan (OL 20:53). Heidän tulee ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59).

Kysy nyt itseltäsi: ”Voinko tehdä noita asioita?” Vastaus on kyllä. Kysy toveriltasi, mitä sinä voit tehdä. Hän voi auttaa sinua sopimaan tapaamisista, todistamaan, esittämään oppiaiheita ja muutakin. Sitten voit itse nähdä, kuinka voit siunata niiden elämää, joiden luona käynte, ja tunnet olosi luottavaiseksi, kun käytät Jumalan sinulle antamia lahjoja täyttäessäsi tämän pappusvelvollisuuden ja monia muita koko elämäsi aikana. ■

Miksi minun täytyy antaa anteeksi jollekulle, joka on aiheuttanut minulle tuskaa?

Käsky antaa anteeksi kaikille ihmisille on käsky, jota monet pitävät vaikeana noudattaa. Mutta Herra on sanonut, että meidän täytyy antaa heille anteeksi, tai meille jää suurempi synti (ks. OL 64:9–11). Siinä ei ehkä ensin tunnu olevan

järkeä, mutta Herra yrittää auttaa meitä tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen ja löytämään suureman ilon. Jos annamme taakamme Hänelle ja luovumme vihasta, katkeruudesta ja loukkaantumisen tunteesta, saamme rauhan

tässä elämässä ja suuria siunauksia iankaikkisuuksissa. Se voi vaatia aikaa, kyöneleitä, paastoamista, rukouksia, neuvonpitoa pappusjohtajien kanssa ja temppeleissä käymistä, mutta se on sen arvoista.

Kuten presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on opettanut:

”Meidän täytyy – – päästä eroon valituksen aiheistamme. Osa kuolevaisuuden tarkoitusta on

oppia pääsemään eroon sellaisista asioista. *Se on Herran tapa.*

Muistakaa, taivas on täynnä niitä, joita yhdistää tämä asia: He ovat saaneet anteeksi. Ja he antavat anteeksi.” (Ks. ”Armeliaat saavat armon”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 77.) ■

Lisää aiheesta anteeksiantaminen, ks. Gordon B. Hinckley, ”Anteeksianto”, Liahona, marraskuu 2005, s. 81–84; James E. Faust, ”Anteeksiantannon parantava voima”, Liahona, toukokuu 2007, s. 67–69.

SUNNUNTAI OPPIAIHEET

.....
Tämän kuukauden aihe:
Toimitukset ja liitot

OLETKO VALMIS SAAMAAN MELKISEDEKIN PAPPEUDEN?

"Sen tähden kaikki ne, jotka ottavat vastaan pappeuden, ottavat vastaan tämän minun Isäni valan ja liiton, jota hän ei voi rikkoa" (OL 84:40).

Toisin kuin Aaronin pappeus, joka otetaan vastaan ilman valaa, Melkisedekin pappeus otetaan vastaan taivaallisen Isän tekemän valan sekä sinun ja Hänen välillä tehdyn liiton kautta. Seuraavat ideat auttavat sinua ymmärtämään keskeiset ilmaukset kohdassa OL 84:33–44, jossa Herra ilmoitti pappeuden valan ja liiton.

MIKÄ ON TUO TAIVAALLISEN ISÄMME TEKEMÄ VALA?

”Tuon valan ja liiton suomien mahdollisuuksien tasolle nouseminen tuo mukanaan suurimman kaikista Jumalan lahjoista: iankaikkisen elämän. Se on Melkisedekin pappeuden tarkoitus. Kun pidämme liitot saadessamme pappeuden ja uudistamme ne tempelitoimituksissa, meille luvataan taivaallisen Isämme, Elohimin, tekemässä valassa, että tulemme saamaan Hänen kirkkautensa täyteen ja asumaan Hänen luonaan.”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Usko ja pappeuden vala ja liitto”, Liahona, toukokuu 2008, s. 61.

MIKÄ ON SINUN OSASI LIITOSSA?

”Liitto on ihmisen osalta sitä, että hän pitää pappeuskutsumuksensa kunnialla (ks. OL 84:33), elää jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta ja pitää käskyt.”

Ks. Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith, 2013, s. 170.

MITÄ TARKOITAA SE, ETTÄ RUUMIISI UUDISTUU?

”Olen nähnyt sen lupauksen täyttyvän omassa elämässäni ja toisten elämässä. Eräs ystäväni palveli lähetysjohtajana. Hän kertoi minulle, että palvellessaan hän jaksoi hädin tuskin illalla päivän päätyttyä mennä vuoteeseensa yläkertaan, ja hän ihmetteli, jaksaisiko hän kohdata taas uuden päivän. Sitten aamuisin hän huomasi aina voimansa ja rohkeutensa palanneen. Olette nähneet sen niiden iäkkäiden profeettojen elämässä, jotka ovat näyttäneet uudistuvan joka kerta kun he ovat nousseet todistamaan Herrasta Jeesuksesta Kristuksesta ja palaute-tusta evankeliumista. Se on lupaus niille, jotka kulkevat eteenpäin uskossa pappeuden palvelustehtävässään.”

Presidentti Henry B. Eyring, ”Usko ja pappeuden vala ja liitto”, Liahona, toukokuu 2008, s. 62.

MITÄ HERRAN OTTAMINEN VASTAAN TARKOITAA?

”Miehet, jotka ottavat kelvöllisesti vastaan pappeuden, ottavat vastaan Herran Jeesuksen Kristuksen, ja ne, jotka ottavat vastaan Herran, ottavat vastaan Isän Jumalan. Ja ne, jotka ottavat vastaan Isän, saavat kaiken, mitä Hänellä on. Tästä valasta ja liitosta virtaa uskomattomia siunauksia kelvöllisille miehille, naisille ja lapsille kaikkialla maailmassa.”

Vanhin Russell M. Nelson kahdentoista apostolin koorumista, ”Liitot”, Liahona, marraskuu 2011, s. 88.

Pyhien kirjoitusten viiteketju: Herran ottaminen vastaan

Pappeuden vastaanottaminen on yksi tapa ottaa Herra vastaan. Lue nämä jakeet oppiaksesi lisää: Joh. 13:20 ja OL 112:20.

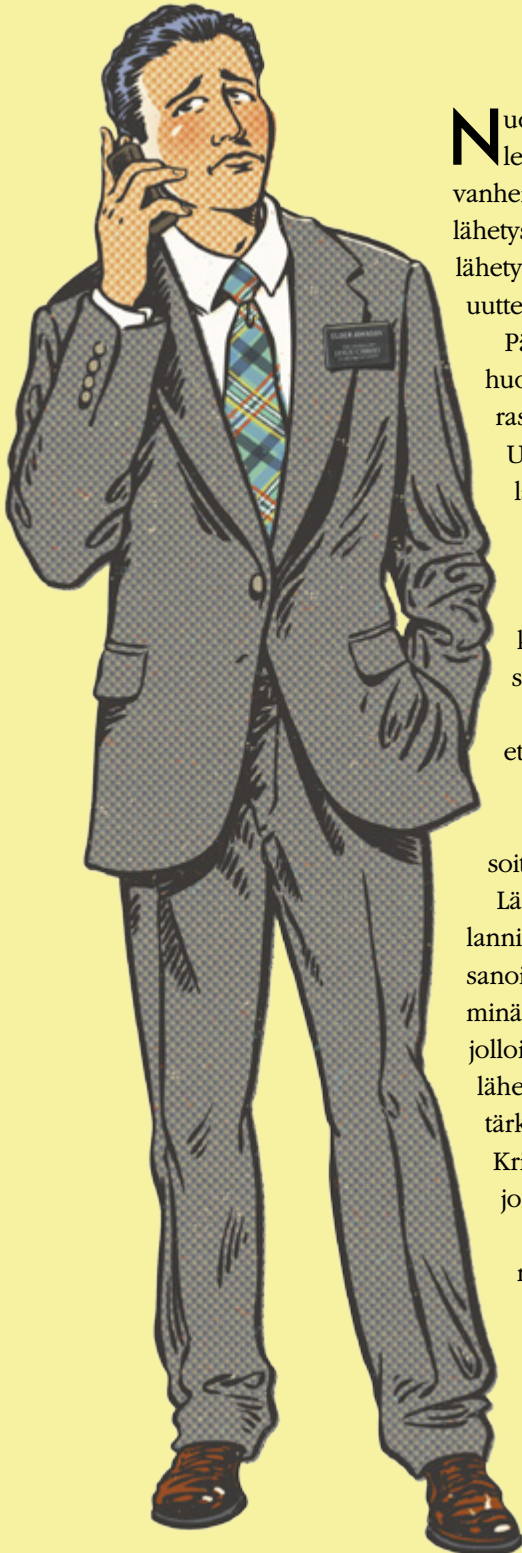

VOIVATKO MYÖS NUORET NAISET SAADA NÄITÄ SIUNAUKSIA?

”Pappeuden siunauksia ei ole rajoitettu pelkästään miehille. Näitä siunauksia vuodatetaan myös vaimojemme ja tyttäriemme ja kaikkien uskollisten kirkon naisten ylle. Nämä hyvät sisaret voivat valmistautua Herran huoneen siunauksiin pitämällä käskyt ja palvelemalla kirkossa. Herra tarjoaa tyttärilleen jokaisen hengellisen lahjan ja siunauksen, jonka Hänen poikansa voivat saada.”

Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Fielding Smith, 2013, s. 168.

KAIKEN SEN SAAMINEN, MITÄ ISÄLLÄ ON: NYKYAIKAINEN VERTAUS

Nuori mies valmistautui palvelemaan lähetystyössä. Hänen vanhempansa lupasivat maksaa hänen lähetystyönsä, kunhan hän noudattaisi lähetyksentän sääntöjä ja työskentelisi uutterasti. Hän suostui siihen.

Päästyään lähetyksentälle hän huomasi lähetytyön olevan paljon raskaampaa kuin oli olettanut.

Uuden kielen opetteleminen, erilaiseen kulttuuriin sopeutuminen ja torjutuksi tuleminen lannistivat häntä. Hänen toverinsa ja lähetysohjatjansa yrittivät rohkaista häntä, mutta hän halusi silti luovuttaa.

Hän kertoi lähetysohjatjalleen, että halusi lähteä kotiin. Nuoren miehen lähetysohjatja soitti tämän isälle ja antoi isälle luvan soittaa pojalleen.

Lähetyssaarnaaja kertoi isälle lannistumisestaan. Hänen isänsä sanoi: "Vuosien ajan sinun äitisi ja minä olemme odottaneet päivää, jolloin palvelisit kokoaikaisessa lähetystyössä. Tiedämme, kuinka tärkeää on opettaa Jeesusken Kristusken evankeliumia niille, joilla sitä ei ole."

Poika vastasi: "Isä, en tajunnutkaan, että lähetytyö merkitsee sinulle niin paljon."

"Se merkitsee minulle kaikkea", isä selitti. "Olen koko ikäni tehnyt työtä, rakentanut liiketoimintaani ja säästänyt ajatellen vain yhtä ihmistä: sinua. Tavoitteenani on ollut antaa sinulle runsas perintö."

"Mutta isä", poika lisäsi väliin, "se ei muuta sitä tosiasiaa, etten viihdy..."

Isä keskeytti: "Kuinka voin uskoa liiketoimintani sinun hoiviisi, jos et pysty osoittamaan kelvollisuuttasi palvelemalla Herraa edes kahta lyhyttä vuotta?"

Seurasi hetken tauko pojan pohdittaessa isän kysymystä.

Sitten isä sanoi: "Poikani, jos olet uskollinen tässä tehtävässä ja osoit taudut kelvolliseksi, niin kaikki, mitä minulla on, tulee olemaan sinun."

Tästä lupauksesta liikuttuneena poika sanoi urheasti isälleen: "Minä jään."

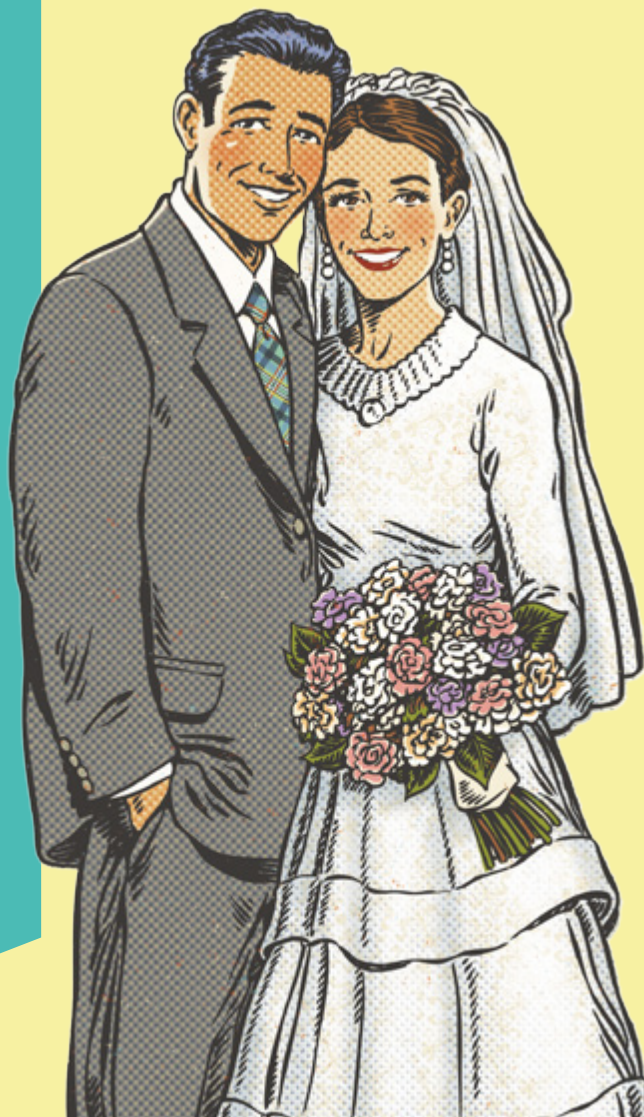
Poika jäi ja palveli uskollisesti. Hän noudatti lähetyksentän sääntöjä ja työskenteli uutterasti. Ja kyllä, jonkin aikaa lähetytyönsä jälkeen hän sai isältään luvattun perinnön, nimittäin kaiken sen, mitä hänen isällään oli.

Ks. vanhin Carlos E. Asay (1926–1999) seitsemänkymmenen koorumista, "Pappeuden vala ja liitto", Valkeus, 1986, konferenssiraportti 155. puolivuotiskonferenssista, s. 36.

SIUNAUKSET, JOITA SAAN PAPPEUDEN KAUTTA

Kun elän vanhurskaasti Jumalan tyttärenä, voin saada monia siunauksia Hänen pappeutensa kautta. Saan olla jäsen Jeesuksen Kristuksen kirkossa, joka palautettiin pappeuden välityksellä. Saan nauttia Jeesuksen Kristuksen pappeuden voimalla siunatun sakramentin, jonka avulla uudistan liittoni ja joka auttaa minua tekemään parannuksen täydemmin. Saan taivaalliselta Isältä henkilökohtaista ohjausta pappeuden siunausten välityksellä. Minut voidaan erottaa tehtävään sellaisen henkilön johdolla, jolla on pappeuden avaimet, ja minulle voidaan antaa valtuus toimia tehtävissä. Voin käyttää tuota valtuutta siunatakseni muiden elämää. Voin tehdä lisää liittoja taivaallisen Isän kanssa temppeleissä saatavilla olevan pappeuden voiman kautta. Voin mennä tempeleissä naimisiin kelvollisen pappeudenhaltijan kanssa, ja yhdessä me voimme kasvattaa perheemme vanhurskaudessa. Yhdessä iankaikkisen perheeni kanssa voin saada kaiken, mitä taivaallisella Isälläni on (ks. OL 84:38).

Melissa Hart, Utah, USA

OSALLISTU KESKUSTELUUN

Mitä voisit pohtia ennen sunnuntaita

- Miten sinun mielestäsi liittojesi pitäminen valmistaa sinua saamaan kaiken sen, mitä Isällä on?
- Mitä eroa on mielestäsi pappeuden saamisella (ks. OL 84:33) ja pappeuden vastaanottamisella (ks. jae 35)?
- Kuinka opetukset kohdassa OL 98:11-12 voivat auttaa sinua elämään ”jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta” (OL 84:44)?

Mitä voisit tehdä

- Pyri olemaan kelvollinen saamaan Pyhän Hengen ohjausta. Hengen innoitus auttaa sinua ymmärtämään paremmin pappeuden oppia.
- Opettele ulkoa pappeuden vala ja liitto, joka on kohdassa OL 84:33-44.
- Tutki rukoillen muita pappeutta käsitteleviä pyhien kirjoitusten kohtia, kuten lukuja Alma 13 ja OL 13; 20; 107 ja 121.

Vanhin
Kent F. Richards
seitsemänkymmenen koorumista, temppelelioston toiminnanjohtaja

VALMISTAUDU MENEMÄÄN HERRAN HUONEESEEN

*Hymyile, kun ajattelet temppeleä.
Se on voiman ja siunauksen paikka.*

Eräissä temppeleiden avoimien ovien tilaisuudessa huomasin muutamia tyttöjä, jotka kulkivat jonossa vanhempiensa perässä temppeleiden läpi. He hymyilivät nähdessään peilikuvansa morsianten huoneen peileissä. ”Muistakaa”, heidän isoäitinsä kuiskasi, ”kuinka erityisiä te olette ja kuinka paljon taivaallinen Isä rakastaa teitä.” Jokainen tyttö kuvitteli aikaa, jolloin hän palaisi temppeleihin uskon naisena, kypsyttyneenä viehättäväksi ja kyvykkääksi, valmiina täyttämään tehtävänsä maan päällä. Myös pojat, jotka osallistuivat avoimien ovien tilaisuuteen, saivat nähdä pilkahduksia tulevasta siunauksestaan ja tehtävistään.

Se, mitä nämä lapset tunsivat temppeleissä, oli oikein. Taivaallinen Isä haluaa siunata sinua. Hänen suurimmat siunauksensa tulevat, kun astut temppeleihin saamaan pyhiä toimituksia sekä tekemään ja pitämään pyhiä liittoja. Sinun vastuullasi on valmistautua ja olla valmis.

Temppelele on tärkeä elämässäsi, etenkin kun olet nuori: ”Nuori mies tarvitsee paikkaansa temppeleissä jopa enemmän kuin hänen isänsä

ja isoisänsä, jotka ovat vakaampia elämäkokemustensa myötä. Ja nuori tyttö, juuri elämänsä kynnyksellä, tarvitsee sitä henkeä, vaikutusta ja ohjausta, jota saa osallistumalla temppeletoimituksiin.”¹ Ala nyt valmistaa sydäntäsi ja mieltäsi olemaan täysin valmiit *vastaanottamaan* ja *ymmärtämään* nämä siunaukset (ks. Matt. 13:23; Mark. 4:20).

Ota vastaan evankeliumin täyteys

Jos valmistaudutte menemään temppeleihin, te olette *valmiita* vastaanottamaan Hänen evankeliuminsa täyteyden temppeleissä (ks. OL 35:12, kursivointi lisätty). Temppelele on voiman ja siunauksen paikka. Herra neuvoi profeetta Joseph Smithiä ja varhaisia pyhiä kokoontumaan Kirtlandiin Ohion osavaltioon Yhdysvalloissa, minne he lopulta rakentaisivat temppeleiden. ”Siellä teille *annetaan voima* korkeudesta” (OL 38:32, kursivointi lisätty).

Hiljattain eräissä temppeleiden avoimien ovien tilaisuudessa eräs apostoli kokosi perheensä

sinetöimishuoneessa pyhän alttarin ympärille. Hän opetti heille, että kaikki, mitä me teemme tässä kirkossa – luokat, toiminnat, ohjelmat ja kokoukset – valmistaa meitä tulemaan temppeleiden alttarin ääreen saamaan sinetöimistötoimituksen. Taivaallisen Isäsi suunnitelmassa sinun iankaikiseksi onneksesi ja edistymiseksesi temppelele on aivan välttämätön.

Valmistaudu tekemään liittoja Jumalan kanssa

Valmistautumisesi temppeleihin menemiseen ja liittojen tekemiseen ei tapahdu nopeasti. Se alkoi kasteestasi ja konfirmoinnistasi Pyhän Hengen lahjan saamiseksi, ja se kasvaa rukouksen, pyhien kirjoitusten tutkimisen, kuuliaisuuden ja palvelemisen avulla. Se kannustaa puhtauteen joka viikko nauttiessasi sakramentin. Sitä tapahtuu oppiessasi etsimään anteeksi-antoa parannuksenteon kautta, noudattaessasi tasovaatimuksia ja ollessasi kelvollinen rajatun käytön temppeleisuositukseen. Nuorten ohjelmat auttavat sinua, mutta valmistautumisesi on henkilökohtaista – sinä

AVAINKOHDAT

- Temppelessä saat toimituksia, jotka ovat välttämättömiä pelastuksesi kannalta.
- Sinun on mentävä temppeeliin puhtaana ja tahrattomana, vapaana kaikista anteeksiantamattomista rikkomuksista.
- Temppelessä, kuten pyhissä kirjoituksissakin, monet opetukset ja toimitukset ovat vertauskuvallisia, minkä vuoksi voit oppia enemmän joka kerta kun palaat temppeeliin.

vahvistat *omaa* kelvollisuuttasi, *omaa* todistustasi ja *omaa* kääntymystäsi. Vapahtajan sovitus koskee sinua henkilökohtaisesti.

Kun kasvatat hengellisen kypsyyden tasoasi, haluat valmistautua ja mennä temppeeliin. Siellä saat toimituksia ja teet liittoja, jotka ovat välttämättömiä askelia päästäksesi lähemmäksi taivaallista Isääsi. Temppeelitoimitukset ovat ”kaikkein [ylevimpää – toimituksia], mitä ihmiskunnalle on ilmoitettu”².

Kun saat temppeelitoimitukset, teet juhlallisia liittoja Isäsi kanssa vain keran omasta puolestasi, ja sitten pyrit elämään niiden mukaan koko elämäsi ajan. Joka kerta kun menet temppeeliin ja teet välttämättömiä toimituksia toisten puolesta, voit tuntea Hänen Henkeään ja saada lisää ilmoitusta ja ymmärrystä. Saat ymmärrystä ja varmuuden iankaikkisesta olemassaolostasi sekä liittojesi loputtomasta voimasta. Jos emme olisi iankaikkisia olentoja, temppeelillä ei olisi mitään merkitystä. Sinä menet temppeeliin ja teet liittoja, *koska* olet olemassa ikuisesti ja haluat olla taivaallisen Isäsi ja perheesi kanssa ”milloinkaan päättymättömässä onnen tilassa” (Moosia 2:41). Tämä varmuus kasvaa omassa sielussasi, ja sen vahvistaa Pyhä Henki.

Ole kelvollinen

Pyhän Hengen rooli on todellinen. Hän opettaa sinua, puhdistaa sinut ja välittää Isän rakkautta (ks. Room. 5:5). Lupauksen Pyhä Henki on Pyhän Hengen vahvistava voima, joka saattaa jokaisen liiton ikuisesti voimaan.

Jotta saisit Hengen, sinun on mentävä temppeeliin puhtaana ja tahrattomana, vapaana kaikista anteeksiantamattomista rikkomuksista. Mikäli vastustaja onnistuisi jollakin tavalla voittamaan sinut, se tapahtuisi joko pitämällä sinut poissa temppeelistä tai houkuttelemalla sinua menemään sinne kelvottomana.

Tästä syystä sinut kutsutaan piispasi tai seurakuntasi johtajan kanssa henkilökohtaiseen puhutteluun, jossa mietit omaa kelvollisuuttasi ja valmiutasi temppeelisuosituksen saamiseen. Ole rehellinen ja luota siihen, että hän auttaa sinua. Todellisuuudessa sinä määrättelet oman asemasi Herran edessä (ks. OL 109:24). Allekirjoitat ensin itse oman temppeelisuosituksesi. Todistat oman kelvollisuutesi Herran edessä.³

Se, että olet kelvollinen, ei tarkoita sitä, että olisit vielä täydellinen. Se tarkoittaa, että sydämesi on vilpitön, että elät käskyjen mukaan ja että haluat tulla paremmaksi joka päivä.

Opi vertauskuvista

Temppelessä, kuten pyhissä kirjoituksissakin, Herra opettaa käyttäen

vertauskuvia. Pyhistä kirjoituksista voit löytää monia vertauskuvia, kuten kallio, siemen, hedelmä, elämän puu sekä sakramentin vesi ja leipä (ks. esim. 1. Nefi 11; Alma 32; Hel. 5:12). Upotuskaste on vertauskuva uudesta elämästä, uudestisyntymisestä ja puhtaudesta (ks. Room. 6:3–5). Tempelissä me kaikki pukeudumme valkoisiin vaatteisiin puhtauden, pyhyiden, valon ja samanarvoisuuden vertauskuvana.

Jotkin vertauskuvat tempelissä ovat sekä fyysisiä että hengellisiä. Esimerkiksi garmentin käyttäminen on fyysinen päivittäinen muistutus tempelissä tehdyistä liitoista ja luvatuista siunauksista. Kun kunnioitamme ja arvostamme garmenttia, se suojaa meitä houkutusilta ja vääriä vaikutuksilta.

Jokainen tempelitoimitus on vertauskuvallinen. ”Ihminen voi saada pyhissä toimituksissa pesun [ja] voitelen”⁴, mikä muistuttaa siitä, kuinka muinaisen Israelin kuninkaat ja papit valmistautuivat ottamaan vastaan tehtävänsä (ks. 1. Sam 10:1; 16:13). Endaumentissa saadut opetukset ja liitot ovat merkinä siitä, että meidät on puettu suurempaan Jumalan voimaan ja varustettu Hänen antaminsa lupauksin (ks. Luuk. 24:49). Ehkäpä kaunein vertauskuva on sinetöimistötoimitus, jossa pari yhdistetään katkeamattomalla siteellä, joka voi kestää läpi koko iankaikkisuuden.

Tempelien lupaukset ovat runsaita ja yleviä. Niitä ovat suuri suosio ja suuret siunaukset (ks. 3. Nefi 10:18),

jotka Isämme on varannut sinulle henkilökohtaisesti. Joten hymyile, kun ajattelet tempeliä.

Oli ikäsi mikä tahansa, tee mitä tahansa on tarpeen, jotta olisit valmis vastaanottamaan ne kaikkein suurimmat siunaukset, mitkä taivaallinen Isäsi tarjoaa sinulle. Luota siihen, mitä tunsit, kun lapsena lauloit: ”Kun kasvavan, käydä saanhan Mä kerran tempeliin. – – Nyt jo tahdon valmistautua, Ett pääsen kerran sinne.”⁵ Se voi olla totta sinulle. ■

VIITTEET

1. John A. Widtsoe, ”Temple Worship”, *Utah Genealogical and Historical Magazine*, huhtikuu 1921, s. 91–92.
2. *Valmistaudun astumaan pyhään tempeliin*, 2003, s. 1.
3. Ks. Joos. 24:22, 26–27: ”Silloin Joosua sanoi kansalle: ”Te olette nyt valinneet Herran ja tahdotte palvella häntä. Te olette itse tämän todistajia.” Israelilaiset vastasivat: ”Niin olemme.” Joosua – – pystytti suuren kiven Herran pyhässä paikassa kasvavan suuren puun juurelle. Sitten Joosua sanoi kansalle: ”Katsokaa, tämä kivi [kuten henkilökohtainen tempelisuosituksemme] on oleva todistajana, sillä se on kuullut [kaikki] ne sanat – –.”
4. *Valmistaudun astumaan pyhään tempeliin*, s. 1.
5. ”Saan käydä tempeliin”, *Lasten laulukirja*, s. 99.

MIKSI ME RAKENNAMME TEMPELEITÄ?

”Meidän täytyy oppia ymmärtämään, miksi me rakennamme temppeleitä ja miksi meiltä vaaditaan toimituksia. Sen jälkeen me saamme jatkuvasti opetusta ja valistusta hengellisesti tärkeissä asioissa. Se tulee rivinä rivin päälle, käskynä käskyn päälle, kunnes me saamme valon ja tiedon täyteyden. Siitä tulee meille jokaiselle henkilökohtaisesti suurenmoinen suoja – –.

Mikään muu työ ei ole hengellisesti jalostavampaa. Mikään muu työ ei anna meille enemmän voimaa. Mikään muu työ ei vaadi korkeampaa vanhurskauden ihannetta.

Temppelytyö antaa meille kilven ja suojan – –.

Jos me teemme liittomme varauksetta ja ilman puolusteluja, Herra on suojeleva meitä. Me saamme elämän vaikeuksissa tarvitsemaamme innoitusta. – –

Tule siis tempeliin – tule saamaan siunauksesi.”

Valmistaudun astumaan pyhään tempeliin, 2003, s. 37.

Löydämme keinon **ANTAA ANTEEKSI**

Bonnie Brown

Me kaikki kohtaamme tilanteita, jolloin joku tekee jotakin, mikä satuttaa meitä. Joskus tuntuu mahdottomalta päästää irti tuskasta. Mutta silloinkin, kun loukkaus on suuri, Vapahtaja opetti meitä antamaan anteeksi kaikille ihmisille. Anteeksianto voi olla rankkaa työtä, mutta tekemällä asioita, jotka tuovat meitä lähemmäksi Kristusta, me voimme saavuttaa sen rauhan, jonka anteeksianto tarjoaa. Seuraavassa kaksi nuorta naista kertovat muille kokemuksensa anteeksiannosta.

Annoin anteeksi ystävälle

Kun Renee* muutti Belgiassa uuteen kouluun, hän oli iloinen saadessaan uusia ystäviä. Sitten yksi ystävä teki jotakin, mikä vaikeutti asioita. Renee selittää:

”Ystäväni Nora loi Facebook-tilin Kate-nimisen ystäväni nimellä. Hän alkoi ahdistella ihmisiä käyttäen tuota profilia, ja kaikki syyttivät Katea tästä kiusaamisesta. Nora jopa pilkkasi koulussa minua uskonostani ja luonteestani. Yritin välttää hänen hyökkäyksiään mutten

kyennynt, joten aloin viettää aikaani muiden ihmisten kanssa.

Kun Nora tunnusti luoneensa valeprofiilin, kaikki olivat vihaisia hänelle. Nora pyysi minulta anteeksi kirjeessä, mutta ajattelin, etten pystyisi antamaan hänelle anteeksi. Olin niin vihainen.

Eräänä päivänä luin pyhiä kirjoituksia ja silmiini osui kohta OL 64:9–10: ”Sen tähden minä sanon teille, että teidän tulee antaa anteeksi toinen toisellenne; sillä se, joka ei anna veljelleen anteeksi hänen rikkomuksiaan,

seisoo tuomittuna Herran edessä; sillä hänelle jää suurempi synti. Minä, Herra, annan anteeksi kenelle tahdon, mutta teiltä vaaditaan, että annatte anteeksi kaikille ihmisille.”

Ajattelin välittömästi Noraa. Tiesin, ettei ollut oikein olla niin vihainen. Rukoilin ja pyysin taivaallista Isääni auttamaan minua antamaan Noralle anteeksi. Se ei ollut helppoa, mutta minä onnistuin tekemään sen. Aloitin lähettämällä hänelle viestejä kysellen hänen päivästä, ja silloin tällöin juttelimme lounaallakin. Sain tietää, että Noran isä oli kuollut neljä vuotta aikaisemmin. Hänen elämänsä oli vaikeaa ja hän luuli, ettei kukaan pitänyt hänestä. Olen iloinen siitä, että pääsin häntä kohtaan tuntemastani vihasta. Kate ja muutamat muut eivät ymmärtäneet, kuinka saatoin antaa Noralle anteeksi, mutta minä tiedän, että se, mitä tein, oli oikein, ja tiedän, että taivaallinen Isä oli ylpeä minusta.”

Renee oppi, että Jumala käskee meidän antaa anteeksi kaikille. Koska hän noudatti tuota käskyä, hän oppi tuntemaan myötätuntoa ja ymmärrystä Noraa kohtaan ja pystyi antamaan täysin anteeksi.

Mielenrauhan saaminen veljeni kuolemasta

Kun Janetin veli kuoli teini-ikäisen rattijuopon ja tämän matkustajien aiheuttamassa auto-onnettomuudessa, Janet tiesi, että hänen oli päästävä yli tuntemastaan katkeruudesta. Hän ei kuitenkaan tiennyt miten.

”On vaikea sanoa, kumpi sattui minuun enemmän – vihani niitä järjettömiä teinejä kohtaan vai vilpítőn

kaipuuni saada veljeni takaisin. En kestänyt ajatella suurta tyhjiötä elämässäni. Muistan rukoilleeni palavasti tuntikausia. Halusin vain Nathanin takaisin.

Tunsin sääliä niitä poikia kohtaan, jotka olivat aiheuttaneet Nathanin kuoleman, koska tiesin heidän tuntemaan valtavaa syyllisyyttä. Mutta tunsin myös vihaa ja kaunaa. Oli helppo syyttää heitä. Sanoin mielessäni, että annan anteeksi näille nuorille miehille, mutta viha tulvi ajatuksiini aina kun jäin miettimään onnettomuutta. Kysyin usein itseltäni: ”Kuinka pystyn koskaan antamaan todella anteeksi näille nuorille miehille ja mistä tiedän, milloin olen antanut anteeksi?”

Vasta satojen rukousten, hartaiden paastojen ja paljon tutkiskelun ja pohdiskelun jälkeen lopulta tunsin, että olin todella antanut heille anteeksi. Muistan pohtineeni ja ajatelleeni eräänä päivänä: ”Annan heille anteeksi. Kuinka voisin olla antamatta anteeksi? Jokainen tekee virheitä, ja kuka minä olen tuomitsemaan. En koskaan saa ratkaistuksi mitään pitämällä kiinni, joten päästän irti.” Tunne oli ihmeellinen! Olin lakkaamatta kaivannut tietoa, että olin todella antanut anteeksi niille nuorille miehille, ja ajan myötä se tuli. En voi muuttaa sitä, mitä Nathanille tapahtui, mutta voin päättää, että suhtaudun siihen vihan sijaan anteeksiannolla ja rakkaudella.”

Janet oppi, että vilpittömästi anteeksiantaminen voi vaatia aikaa ja ponnisteluja. Vapahtaja sanoi: ”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä” (OL 88:63). Janet lähestyi Herraa paastoamalla,

rukoilemalla, pyhiä kirjoituksia tutkimalla sekä muilla tavoin. Kun teemme samoin, me voimme antaa vihamme ja loukkaantumisemme vaihtua rauhan ja anteeksiannon tunteisiin.

Täynnä rakkautta

Janetin ja Reneen tavoin anteeksi-anto auttaa meitä tuntemaan myötätuntoa, ymmärtämystä ja kärsivällisyyttä. Kun annamme anteeksi muille, Herra täyttää meidät puhtaalla rakkaudellaan ja meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

** Nimet on muutettu.*

PUHDAS RAKKAUS

”Kristuksen puhdas rakkaus voi poistaa silmistämme kaunan ja vihan suomet, mikä sallii meidän nähdä toiset sillä tavalla kuin taivaallinen Isä näkee meidät: vajavaisina ja epätäydellisinä kuolevaisina, joiden mahdollisuudet ja arvo ovat paljon suurempia kuin kykenemme kuvittelemaan. Koska Jumala rakastaa meitä niin paljon, meidänkin täytyy rakastaa toisiamme ja antaa toisillemme anteeksi.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Armeliaat saavat armon”, *Liahona*, toukokuu 2012, s. 76.

AURINGON KULTAA YMPÄRILLES JAA

Hymy voi kirkastaa päivän.
Jaa päivänpaistetta ympärillesi.

(Ks. Matt. 5:14-16.)

MUSIIKKI *elämässäni*

Lopetin pianonsoiton, koska pelkäsin tekeväni virheen. Nyt olin saanut tilaisuuden voittaa pelkoni.

Sabrina de Sousa Teixeira

Lapsuudestani saakka unelmani oli ollut soittaa pianoa. Ollessani 12-vuotias eräs rakas kirkon jäsen opetti minua soittamaan. Myöhemmin sain isältäni lahjaksi kosketinsoittimen. Soittamisen lumous alkoi kuitenkin heikentyä, kun hermostuin yrittäessäni soittaa sakramenttikokouksessa. Tein monia virheitä, tunsin häpeää enkä halunnut soittaa enää. Sanoin itselleni, että yrittäisin uudelleen vasta kun olisin harjoitellut paljon ja osaisin soittaa lähes täydellisesti. Mutta lannistuin ja päädyin myymään kosketinsoittimeni ja piilottamaan tämän kykyä.

Vuosia myöhemmin eräänä sunnuntaina kirkosta puuttui säestäjä. Sisar, joka soitti pianoa seurakunnassamme, oli muuttanut pois. Kun näin jäsenten laulavan ilman piano- tai urkusäestystä, tunsin, kuinka Henki rohkaisi minua menemään piispan puheille. Kysyin: ”Sopisiko, että minä säestäisin?” Hän hyväksyi ehdotukseni.

Vältelyäni pianoa vuosien ajan voitin nyt virheiden tekemisen pelkoni. Yllätyksekseni soitin aivan kuin

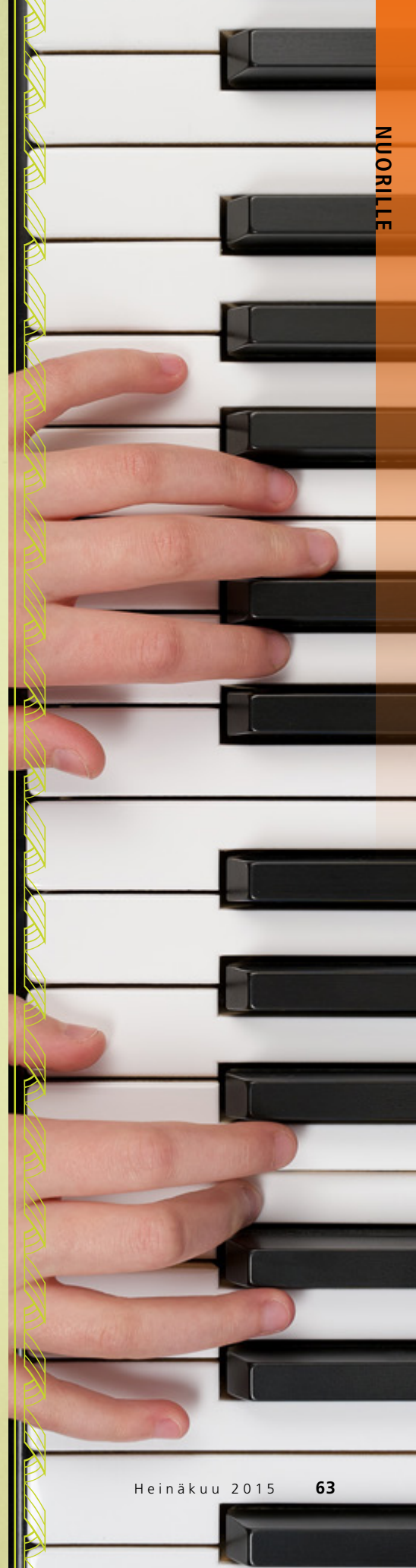
ei olisi kulunut miljoonien aikaa siitä kun lopetin soittamisen. Tein virheitä joidenkin nuottien kohdalla, mutta en paljoa. Tuo kokemus antoi minulle voimaa ehdottaa piispalleni, että sitouduisin säestämään joka sunnuntai.

Harjoittelen viikoittain, ja olen oppinut taas rakastamaan pianoa. Aina kun harjoittelen, tunnen Hengen vahvana kotonani. Joskus kun soitan, perheeni jäsenet alkavat kotitöitä tehdessään laulaa mukana. Meistä tulee yhtä laulaessamme samaa laulua.

Monet seurakunnan jäsenet ovat huomanneet edistymiseni ja onnittelevat minua. Olen kiitollinen siitä, että saan osaltani edistää seurakuntani kokousten hengellisyyttä ja että palaan takaisin kehittämään kykyä, jonka olin jättänyt taakseni.

Olen oppinut arvostamaan pianomusiikkia. Sen tuoma rauha on verratonta. Toivon, että kuulisimme tällaista musiikkia taivaassakin – ja kuka tietää – minä saatan olla soittamassa siellä selestisissä kuoroissa! ■

Kirjoittaja asuu Brasiliassa.

Vanhin
Juan A. Uceda
seitsemänkymmenen
korumista

Minä puhuin Jumalalle ystävänä

”Hän siellä on, Hän sua kuulee”

(”Lapsen rukous”, Lasten laulukirja, s. 6).

Olin nuorena hyvin ujo, ja minun oli vaikea saada ystäviä. Rukoilin paljon pyytäen Jumalalta, että voitaisin pelkoni ja ujouteni. Minä puhuin Jumalalle ystävänä. Kukaan ei opettanut minulle, kuinka se tehdään – minun piti todellakin saada puhua jollekulle. Minulla ei ollut ystäviä, mutta sain yhden puhumalla Hänelle.

Sitten tapasin lähetyssaarnaajat. He antoivat minulle Mormonin kirjan, ja aloin lukea sitä. Kun luin luvun 3. Nefi 17, olin todella vaikuttunut siitä, kuinka Jeesus otti pienet lapset luokseen ja rukoili heidän puolestaan. Tiesin, että tämä oli oikea tapa rukoilla.

Päätin lukea kaikki pyhien kirjoitusten kohdat, joissa Jeesus Kristus rukoilee. Kohdassa Luuk. 3:21 Jeesus rukoili taivaallista Isää sen jälkeen, kun Johannes oli kastanut Hänet, ja taivas aukeni. Kun luin

sen, tiesin, että minäkin halusin rukoilla tavalla, joka saisi taivaat aukenemaan.

Joskus tunnen itseni väsyneeksi eikä minua huvittaisi rukoilla. Mutta sitten muistan, kuinka Jeesus rukoili. Yritän olla rukoillessani rehellinen ja vilpittömä, jotta taivaat aukenisivat myös minulle.

Joskus rukoukseni ovat lyhyitä, koska en löydä sanoja ilmaistakseni itseäni hyvin. Sisimmässäni on vain kaikenlaisia tunteita, ja sanon: ”Sinä tiedät, mitä yritän sanoa. Autathan minua.”

Joskus pitäessäni ruokarukousta muistan, että jopa tuossa pienessä rukouksessa taivaat voivat aueta. Yritän unohtaa maailman ja saada yhteyden taivaalliseen Isään. Ja hyvin nöyrästi sanon asiat, jotka tulevat sydämestäni.

Kun tunnen rauhaa ja lohtua, tiedän taivaiden olevan avoinna minulle.

Sen jälkeen kun lähetyssaarnaajat olivat opettaneet evankeliumia

perheelleni, äitini, siskoni ja minut kastettiin. Mutta isäni, veljeni ja toinen siskoni eivät liittyneet kirkkoon. Halusin todella isäni liittyvän kirkon jäseneksi. Paastosin, ja päivittäisissä rukouksissani pyysin, että isäni ottaisi evankeliumin vastaan ja menisi kasteelle.

Tiesin, että minun piti rukoilla isäni puolesta, mutta tiesin myös, että minun piti odottaa Jumalan vastausta. Joskus Hän sanoo: ”Ei,

ei vielä.” Lopulta isäni kuitenkin kuunteli ja ymmärsi ja hänet kastettiin.

Mikäli äitisi tai isäsi ei vielä ole kirkon jäsen, puhu ystävälesi – taivaalliselle Isällesi. Pyydä Häntä koskettamaan äitisi tai isäsi sydäntä. Puhu Hänelle nöyrästi, rehellisesti ja avoimesti. Mutta rauhoitu sen jälkeen. Hän johtaa kulkuasi. Hän tietää, miten asiat hoidetaan. Hän tuntee isäsi ja äitisi paremmin kuin sinä. Hän tietää, miten heidät tavoittaa.

Älä ole huolissasi. Sinulla on ystävä. Rukoile sydämestäsi, niin taivaallinen Isä kuuntelee sinua. Taivaat avautuvat. Hän tuntee sinut, ja Hän siunaa sinua. ■

MITÄ SINÄ VOIT TEHDÄ?

Mitä jos joku perheestäsi ei ole kirkon jäsen? Tai mitä jos perhettäsi ei ole sinetöity tempelissä? Tässä on viisi asiaa, jotka vanhin Uceda teki ja jotka sinäkin voit tehdä:

1. Puhu taivaalliselle Isälle rukouksessa. Hän on sinun ystäväsi.
2. Rukoile perheesi puolesta.
3. Luota taivaalliseen Isään. Hän tuntee perheesi jäsenet, ja Hän tietää, kuinka auttaa heitä.
4. Rauhoitu äläkä ole huolissasi. Taivaallinen Isä johtaa kulkuasi.
5. Tiedä, että taivaallinen Isä tuntee sinut ja siunaa sinua.

*Kertomus ajoittuu vuoden 1889
toukokuuhun.*

Anna Matilda Anderson painautui mustan sateenvarjon alla äitiään ja sisartaan Idaa vasten. Syrjäsilmillä hän näki junan lähestyvän. Häntä värisytti. Tämä juna veisi hänet pois Ruotsista, ja hän aloittaisi matkan kohti Amerikkaa.

”Ole kiltisti ja kuuntele vanhin Carlsonia”, Annan äiti kuiskasi ruotsiksi. Hän halasi tyttöjä. Vanhin Carlson oli lähetyssaarnaaja, joka oli palvellut Ruotsissa kolme vuotta alkaen siitä ajasta, kun Anna oli kahdeksanvuotias. Nyt hänen oli aika palata perheensä luo Idahoon Yhdysvaltoihin.

Kun äiti oli päättänyt lähettää Annan ja Idan Amerikkaan, jotta nämä välttyisivät vainolta Ruotsissa, vanhin Carlson oli tarjoutunut huolehtimaan heistä. Nyt hän seisoi junan vierellä. Hän viittilöi tytöille, että he tulisivat hänen mukaansa. Ida halasi äitiään lujasti ja lähti eteenpäin, mutta Anna jättäytyi jälkeen.

”Rakastan sinua”, Anna sanoi, ”minun tulee sinua ikävä.”

”Minunkin tulee ikävä sinua. Kuuntele nyt tarkoin: jos tulet paikkaan, missä et ymmärrä, mitä ihmiset sanovat, muista rukoilla taivaallista Isääsi. Hän ymmärtää sinua.”

Ajatellen yhä äitinsä sanoja Anna nousi junaan ja istuutui Idan ja vanhin Carlsonin viereen. Hän oli ollut innoissaan ensimmäisestä junamatkastaan, mutta nyt hän halusi ainoastaan nähdä vielä viimeisen vilauksen äidistään. Junan ikkuna oli niin korkealla, ettei hän kyennyt näkemään ihmisten kasvoja, mutta hän hymyili nähdessään äitinsä mustan sateenvarjon korkealla ihmisjoukon yläpuolella. Se muistutti häntä siitä, että äiti katseli.

Runsas savupilven saattelijana juna lähti huojahdellen liikkeelle. Ensin se liikkui niin hitaasti, että äiti juoksi junan vierellä. Musta sateenvarjo vilkutti Annalle. Pian musta sateenvarjo kuitenkin katosi näkyvistä.

Anna nojasi ikkunaruuua vasten ja pohti, mikä häntä mahtoi odottaa.

Monta viikkoa myöhemmin Anna nojasi erään toisen

Annin matka

Jessica Larsen

Perustuu tositapahtumaan

junan ikkunaruuuua vasten. Tämä juna kuljetti häntä Salt Lake Cityyn Utahiin. ”Amerikka näyttää erilaiselta kuin Ruotsi, *ja?*” hän sanoi Idalle.

”*Ja*”, Ida kuiskasi ruotsiksi, ”mutta Amerikka on nyt meidän kotimme, ja jos työskentelemme riittävän ahkerasti, voimme saada äidinkin tänne.”

Heillä ei ollut ollut riittävästi rahaa äidin matkalippua varten. Eräs perhe Ogdenissa Utahissa oli maksanut Idan matkan Amerikkaan. Idan oli määrä asua heidän maatilallaan ja tehdä työtä maksaakseen heille takaisin. Anna sen sijaan oli menossa asumaan tätinsä luo Salt Lake Cityyn. Annan täti oli saapunut Utahiin monia vuosia aiemmin, ja äiti oli kirjoittanut hänelle ja kertonut Annan olevan tulossa.

Ensimmäisen junamatkan jälkeen he olivat matkustaneet laivalla Pohjanmeren halki Tanskaan. Sitten he purjehtivat Englantiin ja Irlantiin ja vielä Atlantin valtameren yli New York Cityyn. Anna oli ollut

merisairas suurimman osan 15 päivää kestäneestä matkasta. Tuntui helpottavalta nousta Utahin-junaan New Yorkissa.

”Ogden, Utah!” konduktööri ilmoitti. Anna ei edelleenkään osannut englantia, mutta hän tunnisti kaupungin nimen. Hän tunsi masentuvansa. Masennuksen tunne syveni, kun vanhin Carlson nousi seisomaan ja otti oman laukkunsa ja Idan laukun.

”Täytyykö sinun mennä?” Anna kysyi sisareltaan.

”Täytyy”, Ida sanoi lempeästi. ”Älä ole huolissasi, täti on sinua vastassa, kun saavut Salt Lake Cityyn.”

Anna katseli, kun Ida ja vanhin Carlson tapasivat Carlsonin perheen asemalla. He veisivät Idan katetuilla vankkureilla tämän uuteen kotiin maatilalle ja jatkaisivat sitten matkaansa Idahoon. Nyt Anna tunsi olevansa aivan yksin.

Juna jatkoi kolisten matkaansa pimeydessä, kunnes se pysähtyi nytkähtäen asemalle Salt Lake

Cityssä. Oli miltei keskiyö. Anna tarttui laukkuunsa ja hyppäsi alas laiturille. Hänen väsyneet silmänsä etsivät hänen tätiään, mutta kukaan ei ollut odottamassa häntä.

Pelko hiipi Annan mieleen. Hän silmäili laituria uudelleen toivoen, että häneltä oli jäänyt jotakin näkemättä. Hän katseli tarkasti pimeyteen. Hän yritti tunnistaa ihmisten kasvoja kaasulamppujen lepattavassa valossa, mutta täti ei ollut siellä.

Vieraat ihmiset kävelivät hänen luokseen ja esittivät hänelle kysymyksiä. Annasta tuntui, että he halusivat auttaa, mutta hän ei ymmärtänyt, mitä he sanoivat.

Häntä ei ollut koskaan pelottanut niin paljon. Ei silloin, kun hänen luokkatoverinsa Ruotsissa pilkkasivat hänen uutta uskontoaan. Ei silloin, kun hän voi pahoin laivassa matkalla New Yorkiin. Ei edes silloin, kun hän hyvästeli äidin.

Anna sulki silmänsä ja muisteli äitinsä sanoja: ”Muista rukoilla taivaallista Isääsi. Hän ymmärtää sinua.”

Anna polvistui laiturille matkalaukkunsa viereen ja rukoili palavammin kuin oli koskaan elämässään rukoillut. Hän rukoili, että taivaallinen Isä lähettäisi hänen luokseen jonkun, joka puhuisi ruotsia ja joka ymmärtäisi häntä.

Päätettyään rukouksen hän kohotti katseensa. Kukaan ei edelleenkään ollut odottamassa häntä, mutta hän huomasi saksalaisen perheen, joka oli matkustanut samalla junalla. Perheen äiti viittilöi Annalle, että tämä seuraisi heitä. Yhä itkien Anna otti laukunsa ja laahusti heidän perässään.

Hän seurasi heitä temppeliaukioalueen eteläiselle portille. Hän katsoi paikkaa, johon kaunis uusi temppeli oli rakennettu. Yhtäkkiä Anna kuuli nopeiden askelten äänen lähistöllä. Nainen kiirehti heitä kohti katsellen

tarkasti kaikkia saapuvia siirtolaisia. Nainen katsoi jokaista saksalaisperheen jäsentä, ja Annan kohdalla hänen katseensa pysähtyi. Kun Anna katsoi ylös, nainen seisahtui ja tuijotti häntä. Anna tuijotti takaisin ja tunsi toivon heräävän sisällään.

Anna tunsi hänet! Se oli hänen pyhäkoulunopettajansa, joka oli matkustanut Utahiin vasta vuotta aiemmin! Anna tosiaankin tunsi hänet!

Opettaja otti Annan lämpimään syleilyynsä. Hän kuivasi Annan kyyneleet ja kuiskasi ruotsiksi: ”Heräsin kerta toisensa jälkeen. Mielessäni vilisi kuvia saapuvista siirtolaisista. En kyennyt enää nukkumaan. Tunsin innoitusta tulla temppelille katsomaan, onko täällä joku, jonka minä tunnen.” Hän otti Annan kädestä ja lähti hänen kanssaan katua pitkin. ”Tule nyt minun kanssani.”

Myöhemmin Anna sai tietää, että hänen tätinsä ja setänsä olivat muuttaneet pois Suolajärven laaksosta, eivätkä he olleet saaneet hänen äitinsä kirjettä. Hänen opettajansa lähetti heille viestin, ja he tulivat hakemaan Annan neljä päivää myöhemmin. Lopulta Idan ja Annan onnistui tuoda myös äiti Amerikkaan.

Mutta juuri nyt millään näistä asioista ei ollut merkitystä. Kävellessään opettajansa kotiin Anna ajatteli: ”Taivaallinen Isä *ei ainoastaan* vastannut rukoukseeni. Minä vain pyysin jotakuta, joka ymmärtäisi minua, ja Hän lähetti jonkun, jonka minä *tunsin*.” ■

Kirjoittaja asuu Arizonassa Yhdysvalloissa.

ETSI OMAN SUKUSI SANKAREITA

.....
Pyydä vanhempiasi tai isovanhempiasi kertomaan tarinoita suvustasi. Voi olla, että löydät sukusi historiasta sankarin!

Taivaallinen Isä vastaa rukouksiini

George R., 9, New Mexico, Yhdysvallat

Taivaallinen Isä on kuullut rukoukseni ja vastannut niihin useasti. Varhaisin muistoni tällaisesta tapahtumasta on siltä ajalta, kun olin neljävuotias. Olin hukannut palikat, joilla halusin leikkiä. Niinpä menin huoneeseeni ja polvistuin rukoukseen. Pyysin taivaallista Isää, että Hän auttaisi minua löytämään leluni. Rukoukseeni vastattiin välittömästi – löysin palikat viereisestä huoneesta.

Yksi tärkeimmistä kerroista, kun rukoukseen vastattiin, oli yhdessä koko sukuni kanssa. Muutama kuu-kausi lähetystyönsä jälkeen serkkuni Christian ajoi myöhään illalla kanjontietä vuorilla. Hän ja toinen auto törmäsivät. Toisen auton kuljettaja

ei loukkaantunut, mutta serkkuni vietiin helikopterilla sairaalaan.

Christianilla oli vakavia vammoja joka puolella kehoaan. Hän vaipui koomaan, eivätkä lääkärit uskoneet hänen enää heräävän. Sukumme päätti paastota. Vanhempani, sisareni, isovanhempani, tätini, setäni, enoni ja kaikki serkkuni paastosivat vuorollaan Christianin puolesta. Minä paastosin koulupäivänä. Minun piti selittää opettajalleni ja luokkatovereilleni, miksi en syönyt lounasta sinä päivänä. Minua ei haitannut olla ilman ruokaa yhden päivän ajan, sillä paastosin serkkuni puolesta.

Taivaallinen Isä vastasi rukouksiimme, ja lopulta Christian heräsi koomasta. Hänen toimintakykynsä ei ole vielä täysin palautunut, mutta hän on edistynyt jonkin verran. Tiedän, että Christianilla on edessään pitkä toipilasaika. Rukoilemme yhä hänen puolestaan. Mikä tahansa on mahdollista taivaallisen Isän avulla. ■

KYSYMYS SINULLE

Missä asioissa sinä tarvitset apua?

Muista puhua taivaallisen Isän kanssa!

Minua käy sä seuraamaan

(Yksinkertaistettu)

Sanat: John Nicholson
Sävel: Samuel McBurney

Vaativattomasti ♩ = 69-76

1. "Mi - nu - a käy sä seu - raa - maan."
2. "Mi - nu - a käy sä seu - raa - maan."
3. Riit - tää - kö mul - le kui - ten - kaan,
4. Kun huo - let maan on häl - ven - neet

Niin Jee - sus kut - sui lap - si - aan.
Niin o - vat hel - pot sa - nat, vaan
Ett seu - raan Her - raa pääl - lä maan?
Ja mat - kan vai - vat päät - ty - neet,

Vain si - tä tie - tä kul - ki - en
Ne kät - kee suu - ren to - tuu - den,
Ei, vaan myös jäl - keen kuo - le - man
Tie - tään viel käyn, ett rin - nal - laan

Tun - te - a voit sä Jee - suk - sen.
Mi toi - min - taan saa ih -mi - sen.
Tai -vai - siin nään sen jat -ku - van.
Pe - ril - li - nen mä ol - la saan.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Tämän laulun saa kopioida satunnaiseen, epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona.

Tämä huomautus tulee liittää jokaiseen kopioon.

Vertaus talenteista

Jean Bingham

Jeesus kertoi tarinan – tai vertauksen – miehestä, joka lainasi muutamia kolikoita kolmelle henkilölle, jotka työskentelivät hänen alaisuudessaan. Sitten mies lähti pois. Hänen poissa ollessaan kaksi henkilöistä työskenteli ahkerasti, ja he käyttivät kolikkonsa ansaitakseen lisää kolikoita annettavaksi takaisin miehelle. Mutta yksi henkilö kaivoi kolikkonsa maahan, koska pelkäsi menettävänsä sen. Kun mies tuli takaisin, hän palkitsi ne, jotka olivat ansainneet lainaamallaan kolikoilla lisää. Mutta hän otti kolikon pois siltä, joka ei ollut koettanut tehdä sillä voittoa. (Ks. Matt. 25:14–29.)

Aivan kuten mies vertauksessa, taivaallinen Isä on antanut jokaiselle meistä jotakin hyvin arvokasta – ei kolikoita, mutta erityisiä kykyjä eli ”talentteja” kuten laulaminen, rakkauden osoittaminen, juokseminen tai muiden auttaminen. Kuten vertauksen henkilöt, sinunkin tulee työskennellä ahkerasti kasvattaaksesi kykyjäsi!

Kuinka voit noudattaa Jeesuksen opetuksia käyttämällä ja kehittämällä kykyjäsi? Voit tuntea itsesi onnellisemmaksi ja myös auttaa muita silloin kun teet niin. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

OPI LISÄÄ

Talenti on vertauskuva erityisestä kyvystä, kuten taidosta piirtää. Jeesuksen aikoina sana *talenti* tarkoitti rahamäärää, joka oli hyvin arvokas. Mitä yhteistä näillä kahdella talentin määritelmällä on?

Suunnitelkaa ilta, jossa esittelette omia kykyjänne.

1. Pyydä jokaista perheenjäsentä tekemään jotakin, missä he ovat taitavia, kuten lukemaan ääneen, leipomaan jotakin herkullista, esittämään musiikkia, kertomaan vitsi, hyppäämään volttti tai hymyilemään iloisesti.
2. Aina jokaisen esityksen päätteeksi kehota muita perheenjäseniä kertomaan jostakin hyvästä, mitä he ovat huomanneet tässä henkilössä.
3. Tarjoiluksi voitte valmistaa herkullisen hedelmäsalaatin, jonka aineksina ovat kaikkien suosikkihedelmät!

Paikka: _____

Päivä: _____

Klo: _____

Ota mukaan hedelmä
tarjoilua varten!

*Voit tulostaa lisää kutsuja
osoitteessa liahona.lds.org.*

PERHEEN KESKUSTELUHETKI

Auta kutakin perheenjäsentä nimeämään ainakin yksi talentti eli kyky, joka hänellä on. Kuinka voitte auttaa toisianne kasvattamaan kykyjänne? Keskustelkaa siitä, kuinka kykyjenne käyttäminen auttaa toisia ja on osoitus kiitollisuudestanne taivaallista Isää kohtaan. Haastakaa perheenjäsenet etsimään toistensa kykyjä ja kehuaan toisiaan vilpittömästi joka päivä.

Laulu: "Näin lausuu virta pien" (*Lasten laulukirja*, s. 116–117)

Pyhiin kirjoitusten kohta: OL 46:11

Video: Osoitteessa biblevideos.lds.org video "The Parable of the Talents" [Vertaus talenteista]

VINKKI PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMISEEN

Pyhiin kirjoitusten kertomuksen näyttelemine on hauska tapa oppia siitä lisää.

1. Anna joillekuille tehtäväksi esittää kertomuksen roolihahmoja. Voitte käyttää yksinkertaisia rooliasuja ja rekvisiittaa kuten kylpytakkeja ja paperikolikoita.
2. Pyydä jotakuta lukemaan kertomus pysähtyen hetkeksi jokaisen jakeen jälkeen, jolloin näyttelijät voivat näyttellä sen, mitä juuri luettiin.
3. Näytelkää uudelleen, jotta jokainen saa osallistua.

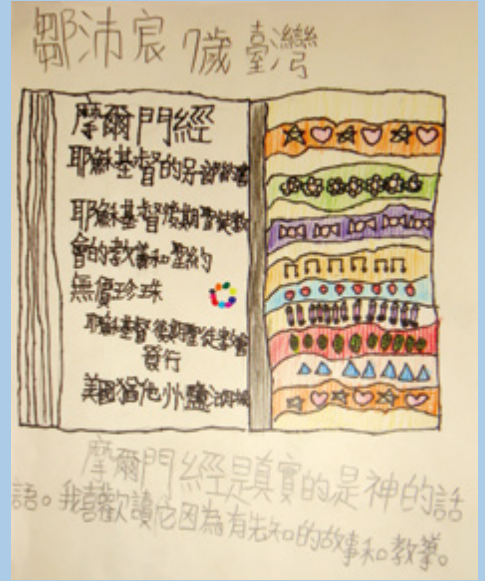
MEIDÄN SIVUMME

RUKOILIN TIETÄÄKSENI, MITÄ TEHDÄ

Kun olin kolmannella luokalla, meillä oli juhlat vuoden päättymisen kunniaksi. Kaikki heittelivät vettä, kiljuivat ja puhuivat rumia. Minusta tuntui siinä tilanteessa epämukavalta, joten lausuin rukouksen, ja Pyhä Henki auttoi minua tuntemaan oloni paremmaksi ja tietämään, mitä tehdä. Lähdin muiden luota ja menin toiseen huoneeseen. Tunsin oloni turvalliseksi, ja sisimmässäni oli lämmin tunne.

Cristina V., 11, Uruguay

Mormonin kirja on tosi. Se on Jumalan sanaa. Luen sitä mielelläni, koska siellä on kertomuksia profeetoista sekä heidän opetuksiaan. Z. Pei-chen, 7, Taiwan

Pidän Nooan arkin kertomuksesta Raamatussa. Pidän myös piirtämisestä, maalauksesta, leikkimisestä ja yhdessäolosta perheeni kanssa. Tässä on piirustukseni Kirtlandin temppelistä.

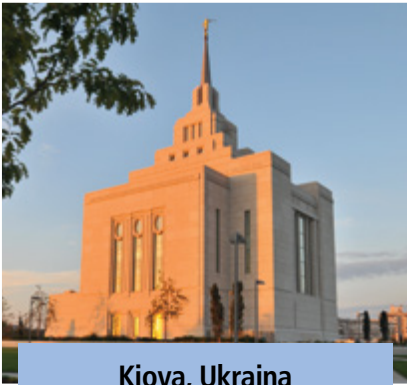
Leonardo G., 7, Venezuela

Joaquin V., 9, Kalifornia, USA

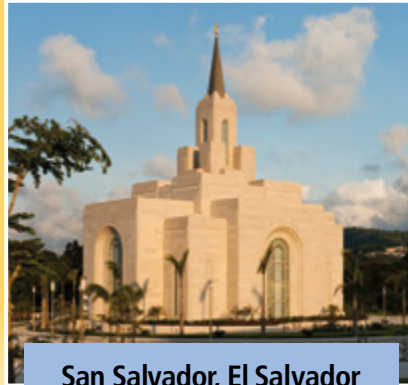
Temppelikortit

Irrota tämä sivu lehdestä, liimaa se kartongille ja leikkaa kortit irti.
Osoitteessa liahona.lds.org voi tulostaa lisää kortteja ja saada kortteja toisista tempeleistä.

Kiova, Ukraina

Temppelin vihki presidentti
Thomas S. Monson 29. elokuuta 2010.

San Salvador, El Salvador

Temppelin vihki presidentti
Henry B. Eyring 21. elokuuta 2011.

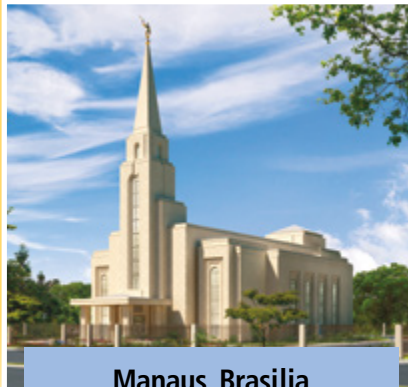
Quetzaltenango, Guatemala

Temppelin vihki presidentti
Dieter F. Uchtdorf 11. joulukuuta 2011.

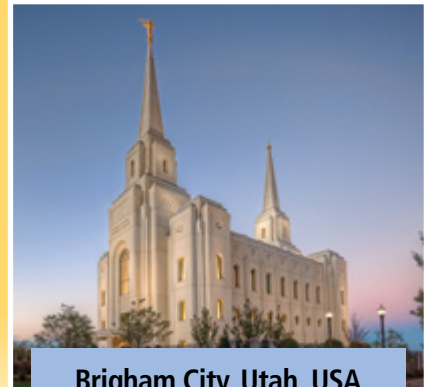
Kansas City, Missouri, USA

Temppelin vihki presidentti
Thomas S. Monson 6. toukokuuta 2012.

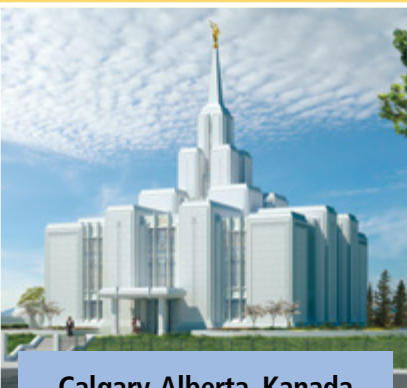
Manaus, Brasilia

Temppelin vihki presidentti
Dieter F. Uchtdorf 10. kesäkuuta 2012.

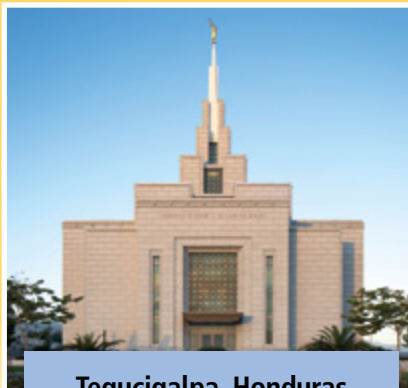
Brigham City, Utah, USA

Temppelin vihki presidentti
Boyd K. Packer 23. syyskuuta 2012.

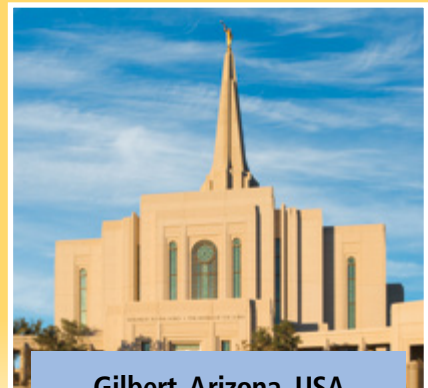
Calgary, Alberta, Kanada

Temppelin vihki presidentti
Thomas S. Monson 28. lokakuuta 2012.

Tegucigalpa, Honduras

Temppelin vihki presidentti
Dieter F. Uchtdorf 17. maaliskuuta 2013.

Gilbert, Arizona, USA

Temppelin vihki presidentti
Thomas S. Monson 2. maaliskuuta 2014.

Mitä me teemme TEMPPELISSÄ?

Carolyn Colton

Temppeli on Herran huone. Kun astumme sisään, tunnemme taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen lähellämme. Voimme tuntea Pyhän Hengen vaikutuksen. Tempelissä osallistumme pyhiin *toimituksiin*, kuten kaste. Me teemme myös erityisiä lupauksia eli *liittoja* taivaallisen Isän kanssa. Voimme suoda niille, jotka ovat jo kuolleet, mahdollisuuden vastaanottaa evankeliumi. Päivä, jolloin menet temppeleihin ensimmäisen kerran, tulee olemaan aivan erityinen! ■

KASTEALLAS

Kun täytät 12 vuotta, voit mennä kasteelle niiden ihmisten puolesta, jotka ovat kuolleet saamatta kastetta. Allas lepää härkien päällä, jotka ovat vertauskuva Israelin kahdestatoista heimosta.

SELESTINEN HUONE

Selestinen huone on kaunis! Se muistuttaa meitä siitä, miten suurta rauhaa ja onnea me voimme tuntea, kun elämme jonakin päivänä taivaallisen Isän ja Jeesuksen Kristuksen luona.

SINETÖIMISHUONE

Tällaisissa huoneissa perheet voidaan sinetöidä yhteen iankaikkisuudeksi. Se tarkoittaa, että he voivat elää perheenä yhdessä ikuisesti, ei ainoastaan tässä elämässä.

*Herran huone, paikka
pyhyiden,
On kaunis temppelimme.
Nyt jo tahdon valmistautua,
Ett pääsen kerran sinne.*

*(”Saan käydä temppeliin”,
Lasten laulukirja, s. 99)*

Kuvia temppeleistä ympäri maailman on osoitteessa temples.lds.org kohdassa ”Gallery”.

Kun täytät 12 vuotta, voit mennä tapaamaan piispaasi saadaksesi oman tempelisuosituksesi. Sitten voit mennä temppeliin kasteille.

TOIMITUSHUONE

Tällaisissa huoneissa me opimme taivaallisen Isän suunnitelmasta meitä varten ja teemme liittoja, joiden ansiosta voimme elää jälleen Hänen luonaan. Me opimme maailman luomisesta, Aadamista ja Eevasta sekä Jeesuksesta Kristuksesta. Opimme myös siunauksista, jotka saamme seuraavassa elämässä, mikäli olemme uskollisia.

Menen sinne jonakin päivänä

Mary N., 12, Maryland, USA

Kun olin melkein 12-vuotias, Kolin innoissani temppeleihin menemisestä. Puhuin perheeni kanssa siitä, millaista sisällä olisi, ja katselin myös kuvia temppeleiden sisältä.

Muutama viikko ennen kuin menin temppeleihin tekemään kasteita, perheessän pidettiin erityinen perheiltä. Kuuntelimme suurenmoisia tarinoita joistakin esivanhemmistamme ja opimme, missä he asuivat ja millaista heidän elämänsä oli. Sain jopa tietää, että isoäitini isoisää iski salama, ja hän selviytyi siitä! Jotkut esivanhemmistani olivat kotoisin Englannista, ja niinpä pikkuveljeni ja minä värityimme kuvia Englannin lipusta. Koin, että tunsin jonkinlaista yhteyttä esivanhempiini.

Temppeli oli yhtä kaunis sisällä kuin ulkoa. Kaikki siellä olivat mukavia, ja siellä oli lämmin ja rauhallinen henki. Se oli erilaista kuin mikään, mitä olin aiemmin tuntenut. Kaikki oli aivan täydellistä. Tätini toi mukanaan joidenkin sellaisten sukulaisten nimiä, joita ei ollut vielä kastettu. Odottaessamme

äitini, tätini ja minä kuvittelimme, millaisia nämä naiset olivat, kun he elivät maan päällä 300 vuotta sitten. Oli erityistä, että isäni katoi minut heidän puolestaan.

Kun näin kaikki pukeutuneina valkoisiin vaatteisiin, minusta tuntui kuin olisin ollut enkeleiden ympäröimä. Temppeli on kuin taivas maan päällä. ■

VIISI EHDOTUSTA ENSIMMÄISTÄ TEMPELIKÄYNTIÄSI VARTEN

Keskustele isän, äidin tai opettajan kanssa siitä, mitä on odotettavissa.

Katsele kuvia temppeleiden sisällä olevista huoneista.

Järjestä tapaaminen piispasi kanssa, jotta voit saada oman suosituksesi. Hän keskusteleekin kanssasi todistuksestasi ja käskyjen pitämisestä.

Etsi tietoja omista esivanhemmistasi. Jos mahdollista, etsi sellaisen esivanhemman nimi, jonka puolesta voit mennä kasteelle! Saat lisää tietoa käymällä sivustolla familysearch.org.

Rukoile, että Pyhä Henki olisi kanssasi.

Nauti sitten ensimmäisestä käynnistäsi temppeleissä!

**Vanhin
Neil L. Andersen**

kahdentoista apostolin koorumista

Kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ovat Jeesuksen Kristuksen erityisiä todistajia.

Millaista temppelin sisällä on?

Opit maailman luomisesta.

Opit Vapahtajastamme Jeesuksesta Kristuksesta.

Vapahtajan rauha tyynnyttää huolesi ja pelkosi.

Voit tuntea pyhyyttä.

Se auttaa sinua olemaan vahva silloin, kun elämä on vaikeaa.

**Presidentti
James E. Faust
(1920–2007)**

toinen neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

LAMPAITA JA PAIMENIA

*Pikku ystäväni pelkäsi myrskyssä,
ja kuulin sen määkivän.*

Kun olin hyvin pieni poika, isäni löysi erämaasta yksinäisen karitsan. Lammasmaa, johon sen emo kuului, oli lähtenyt liikkeelle, ja jollakin tavoin karitsa oli joutunut eroon emostaan, eikä paimen huomannut sen kadonneen. Koska se ei kyennyt selviytymään yksin erämaassa, isä otti sen ja toi kotiin. Jos karitsa olisi jätetty sinne, se olisi varmasti kuollut, joko joutunut kojoottien saaliiksi tai kuollut nälkään, koska se oli niin pieni, että tarvitsi vielä maitoa. Lampaiden kasvattajat sanovat näitä lampaita juottokaritsoiksi. Isä antoi karitsan minulle, ja minusta tuli sen paimen.

Muutaman viikon lämmitin lehmän-maitoa tuttipullossa ja syötin karitsaa. Meistä tuli parhaat ystävykset. Annoin sille nimeksi Nigh – en muista, miksi. Se alkoi kasvaa. Karitsani ja minä leikimme nurmikolla. Joskus me loikoilimme yhdessä ruohikossa, ja minulla oli tapana panna pääni sen pehmeälle villavalle kyljelle ja katsella sinistä taivasta ja valkoisia kumpupilviä.

En pitänyt karitsaani päivisin telkien takana. Se ei juossut karkuun. Pian se oppi syömään ruohoa. Saatoin kutsua karitsaani mistä tahansa pihalta yksinkertaisesti jäljittelemällä parhaan taitoni mukaan lampaan määkimistä: *Mää, mää.*

Eräänä iltana puhkesi hirveä myrsky. Unohdin panna karitsani sinä iltana navettaan kuten minun olisi pitänyt. Menin vuoteeseen. Pikku ystäväni pelkäsi myrskyssä, ja kuulin sen määkivän. Tiesin, että minun pitäisi auttaa lemmikkiäni, mutta minä halusin pysyä turvassa, lämpimänä ja kuivana vuoteessani, enkä noussut ylös, kuten minun olisi pitänyt. Seuraavana aamuna, kun menin ulos,

löysin karitsani kuolleena. Eräs koira oli myös kuullut sen surkean määkimisen ja tappanut sen. Sydämeni oli murtunut. En ollut ollut hyvä paimen tai taloudenhoitaja sille, minkä isä oli uskonut minulle. Isä sanoi: ”Poikani, enkö voi uskoa hoitoosi edes yhtä karitsaa?” Isän huomautus luokkasi minua enemmän kuin villavan ystäväni menettäminen. Sinä päivänä pienenä poikana päätin, etten ikinä enää yrittäisi laiminlyödä taloudenhoito-tehtävääni paimenena, jos vielä joskus joutuisin siihen asemaan. – –

Vaikka on kulunut yli kuusikymmentä vuotta, kuulen vieläkin mielesäni poikavuosienei karitsan heikon, pelästyneen määkimisen, kun en paimentanut sitä niin kuin minun olisi pitänyt. Muistan myös isäni rakastavan nuhtelun: ”Poikani, enkö voi uskoa hoitoosi edes yhtä karitsaa?” Ellemme ole hyviä paimenia, niin miltähän meistä tuntuu iankaikkisuuksissa? ■

”Paimenten tehtävät”, Valkeus, heinäkuu 1995, s. 46–47.

POHDINTOJA

Madagaskarilainen Rasolon perhe kuuluu pioneereihin omalla syrjäisellä paikkakunnallaan.

Entä jos esivanhempieni joukossa ei ole pioneereja?

”Rakastan ja kunnioitan näiden varhaisten kirkon pioneerien uskoa ja rohkeutta. Omat esivanhempani elivät tuohon aikaan valtameren takana. Kukaan heistä ei ollut niiden joukossa, jotka asuivat Nauvoossa tai Winter Quartersissa, eikä kukaan tehnyt matkaa tasankojen halki. Mutta kirkon jäsenenä pidän kiitollisena ja ylpeänä tätä pioneeriperintöä omanani.

Samalla tavalla otan iloiten omakseni niiden tämänhetkisten nykyajan kirkon pioneerien perinnön, joita asuu kaikkien kansakuntien keskuudessa ja joiden omat kertomukset lujudesta, uskosta ja uhrauksesta lisäävät loistavia uusia säikeitä Jumalan valtakunnasta kertovaan myöhempien aikojen suurenmoiseen hymniin.”

Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Isämme usko”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 70.

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

TÄYNNÄ ELINVOIMAA & ENERGIAA

Tässä on yksi tapa, jonka voit omaksua saadaksesi paremman terveyden, lisää energiaa ja enemmän innoitusta.

s. 42

NUORILLE

s. 52

OLETKO VALMIS SAAMAAN MELKISEDEKIN PAPPEUDEN?

Nämä kirkon johtohenkilöiden opetukset auttavat sinua ymmärtämään paremmin, mitä pappeuden vala ja liitto todella tarkoittavat.

LAPSILLE

Annan matka

Kun Anna nousi Amerikassa junasta, hän oli aivan yksin eikä kukaan ymmärtänyt hänen kieltään. Mutta sitten hänen mieleensä tuli hänen äitinsä muistutus siitä, että taivaallinen Isä aina kuulee meitä ja ymmärtää meidän rukouksemme.

s. 66

